Un an și o zi

PASCAL BRUCKNER

roman

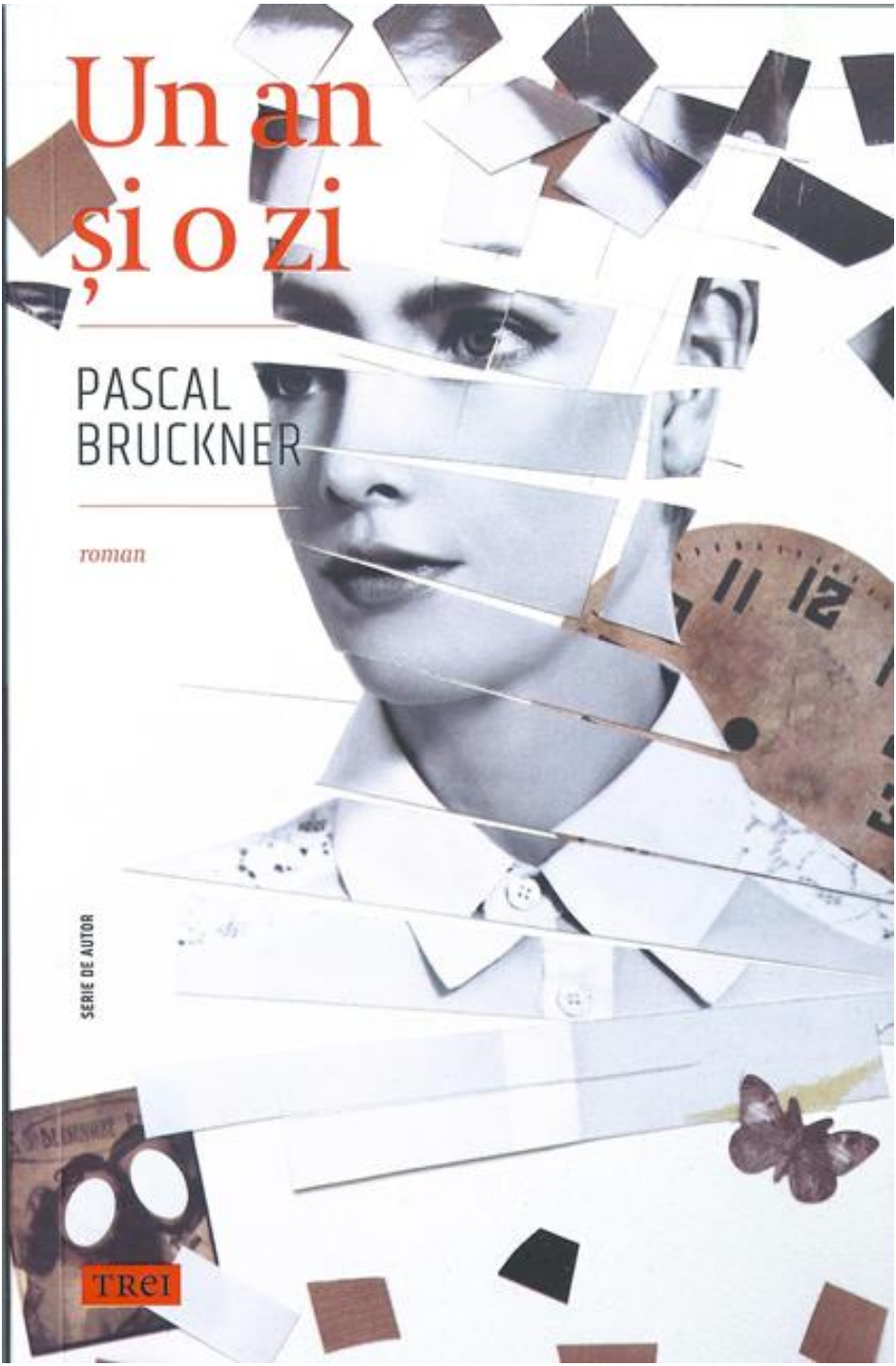

SERIE DE AUTOR

TREI

PASCAL BRUCKNER

UN AN ȘI O ZI

Traducere din franceză de Nadine Vlădescu
Titlul original: *Un an et un jour*, 2018

Editura Trei, 2019

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2021

Pentru Anna

„Binele este un număr.
Răul este o eroare de calcul.”
PSEUDO-DIONISIE AREOPAGITUL

Preludiu
Deasupra Atlanticului

„Siguranța dumneavoastră este prioritatea noastră. Îndreptați-vă spătarele scaunelor, închideți-vă telefoanele mobile și aparatele electronice. Vă rugăm să ne acordați atenția dumneavoastră pentru câteva momente."

Călătoria începuse prost.

Poate vreodată să înceapă bine o călătorie cu avionul? Să vorbești despre siguranță la începutul unui periplu nu înseamnă oare să subliniezi ceea ce vrei să eviți, un pericol de moarte?

Întâi și-ntâi, Jézabel pierduse zborul de dimineață, în data de 13 decembrie 2017. Aproape intenționat. Pleca împotriva voinței sale. Citise atâtea povești în care pasagerii ajung prea târziu la poarta de îmbarcare și li se spune că nu mai pot urca. Se înfurie, înjură compania aeriană. Câteva ore mai târziu, aparatul se prăbușește ciocnindu-se de un turn sau piere în apele mării. Întârzierea lor, miraculoasă, le-a salvat viața. Le mulțumesc stewardeselor pe care le făcuseră mai devreme cu ou și cu oțet, binecuvântează Providența pentru că i-a cruțat. Șansa lor reprezintă o adevărată pledoarie pentru inexactitate. Dacă pierdeți un avion sau un tren, bucurați-vă: ați scăpat, poate, de un accident fatal. Dar dacă pierdeți intenționat un avion sau un tren, fiți cu băgare de seamă: s-ar putea ca accidentul pe care doreați să-l evitați să vă prindă din urmă în mijlocul de transport pe care îl veți folosi drept diversiune. Ea renegociase cumpărarea unui alt bilet și așteptase încă trei ore. Ca să-și omoare timpul și anxietatea, băuse. Beri, cockteiluri, pahare cu vin. Și înghițise calmante. Dădea dovadă de o rezistență la alcool fantastică, până la un anumit punct.

Ce este un aeroport? O gigantică loterie a supraviețuirii: în funcție de destinația dumneavoastră, șansele scad sau cresc. Companii, localizate la porțile de îmbarcare, îi asigură pe apropiații dumneavoastră în cazul unui deces, o sală de rugăciune, rezervată tuturor confesiunilor, vă garantează un

drum doar dus către lumea de dincolo. Dumnezeu e acolo și veghează. Iată-vă de două ori protejat, în lumea aceasta de jos și în cealaltă. Nu mai rămâne decât să urcați și să muriți, liniștiți.

Ei nu-i plăceau avioanele; tresărea la fiecare vibrație, ar fi vrut să rețină aparatul la sol, ar fi vrut ca o mână uriașă să-l țină blocat pe pistă. Într-adevăr, avionul rămăsese imobilizat pe tarmacul aeroportului Roissy, din cauza unui ambuteiaj aerian. Nu era decât al doisprezecelea la rând. Ea ajunsese clătinându-se la locul ei, la capătul rândului din fundul cabinei și adormise, cu centura strâns legată și o mască peste ochi. Avusese răgazul să-și întrezărească vecinul; un tip înalt și deșirat care-și făcea cruce la fiecare două minute. Să observe frica altora o făcea să se rușineze de frica ei. Dar nu i-o diminua deloc. Căpătase obiceiul, în avion sau în tren, de a descifra pe chipurile celorlalți, semne ale calmului sau ale spaimei. Dacă pasagerii aveau un aer destins, asta o liniștea. Dar ea îi bănuia că erau plătiți de compania aeriană pentru a-i păcăli pe clienți.

Chiar înainte de decolare, după încă o oră de întârziere, fusese trezită de avertismentele șefului însoțitorilor de zbor. O stewardesă mima instrucțiunile de siguranță retransmise prin difuzor. Ridica în aer o centură, o mască de oxigen, utilă în caz de depresurizare. Tânăra femeie dădea din mâini ca un agent de circulație, zâmbea, făcea un pas înainte, se întorcea. Nimeni nu-i acorda atenție. Unii moțăiau, alții ascultau muzică, cu căștile bine înșurubate în urechi și ochii închiși, iar alții urmăreau un film pe ecran. Doar Jézabel nu o slăbea din ochi, dornică să-i atragă atenția și să-i spună: sunt aici. Chiar și într-un Boeing, rămânea eleva cuminte, ahtiată să primească favorurile autorității. Stewardesa, pe care această distragere a atenției o irita, începu să tușească. Se înfipse bine pe picioare, făcu o piruetă, scoase limba. Degeaba. Atunci, începu să-și scoată eșarfa albastră, apoi bereta, pe care le așeză pe un scaun gol. Își scoase haina, sub care se vedea o bluză la fel de albastră. Nicio tresărire printre pasageri. Jézabel îi făcu un semn discret cu mâna: nu mergeți mai departe. Stewardesa își aruncă haina peste cotiera unui scaun și începu să-și desfacă nasturii de la cămașă. Absența oricărei reacții o încurajă să-și descheie, unul

câte unul și foarte lent, toți nasturii. Acum, măsura cu piciorul acea parte a cabinei, în sutien decoltat cu cupe de dantelă, ca pentru o defilare de modă. Avea brațele rotunde și subțiri, un gât delicat și umerii largi. Jézabel nu-și lua ochii de la ea. Vedea cu adevărat ceea ce credea că vede? Avea cineva să-și ridice privirea către ea măcar?

Avionul, se gândi Jézabel, este mijlocul de transport cel mai indecent cu putință, din moment ce ești mereu cu nasul fie la nivelul feselor, fie al pântecului stewardeselor și stewarzilor. Tânăra femeie, fără să înceteze să-și agite brațele, își desfăcu cu un gest rapid fermoarul fustei și o lăsă să-i alunece până la tocurile pantofilor, apoi ridică un picior, apoi pe celălalt și o aruncă peste celelalte haine, cu un gest nerăbdător. Purta ciorapi negri de lână cu o etichetă albă care se vedea chiar deasupra marginii din talie. Avea pielea fermă și abdomenul bine conturat. Eticheta aceasta, care stătea în sus precum un fir de păr, o agasa pe Jézabel. Ar fi vrut s-o îndese înăuntru. Dar de ce se amesteca ea? Dacă mai continua așa, stewardesa avea să-și scoată și ciorapii și, de ce nu, și restul? Acum, îmbrăcase peste sutien o vestă de salvare gălbuie, în timp ce avionul survola Oceanul Atlantic înspre Montréal, iar o amerizare forțată făcea parte dintre riscuri.

Jézabel tremura. Oceanul Atlantic: mase de apă înghețată care i-ar fi înghițit instantaneu, universul abominabil al monștrilor marini. Nu s-ar fi întâmplat niciun miracol, valurile i-ar fi spulberat ca pe niște firicele de paie. Jézabel nu credea în statisticile consolatoare: dat fiind faptul că numai un pasager din zece mii moare în avion, șansele tale de supraviețuire ar crește considerabil față de mașină sau bicicletă. Ce glumă bună! În mașină pot să frânez sau să trag de volan, pe bicicletă pot să evit un obstacol, dar în avion? La viteza de 800 de kilometri la oră la care se adaugă efectul inerției și o masă de mai multe tone? Există stagii de pregătire împotriva fricii de a zbura cu avionul ca și cum ar fi vorba de o boală imaginară. Ca și cum în fiecare săptămână, avioane mai mari sau mai mici nu se ciocneau de munți, nu piereau într-o coliziune sau nu cădeau doborâte de proiectile, pulverizate de o bombă. Fără a-i mai

pune la socoteală pe cei care dispăreau fără urmă și de care nu se mai știa nimic niciodată. Ce sofist ar putea să ne explice că zborul cu avionul nu are mai multe consecințe negative decât să traversezi strada sau să te plimbi cu trotineta? Să recurgi la cifre pentru liniștirea sufletelor torturate înseamnă să uiți că accidentul este cel care sfidează previziunea. Statisticile sunt infailibile până în momentul în care deraiază. Acest lucru n-ar fi trebuit să se întâmple. Și totuși, s-a întâmplat. Imaginați-vă o persoană preocupată să-și învingă temerile: ea urmează un curs de familiarizare cu zborul. Liniștită după o lună de explicații, de teste, de calcule, se urcă, de exemplu, în avionul pe cursa Rio-Paris din data de 1 iunie 2009 și piere alături de alți 228 de pasageri, între America de Sud și Africa. Sau, la fel de bine, ia zborul 370 operat de Malaysia Airlines, de la Kuala Lumpur la Pekin, din 8 martie 2014, care a dispărut undeva în mare, după ce avionul s-a îndepărtat de planul de zbor inițial. În toate aceste cazuri, barajul derizoriu al raționalității se opune cunoașterii viscerale a fricii.

Era oare posibil ca stewardesa de la o mare companie aeriană să practice striptease-ul la începutul zborului fără a provoca fluierături, ca o chemare la ordine? Tânăra trăgea acum fără entuziasm de șnururile destinate umflării colacilor de salvare și arăta cu un gest grăbit ieșirile de urgență. Chipul ei trăda spaima. La ce bun să practici meseria asta dacă nu te ascultă nimeni? Oamenii o tratau cu dispreț, o ignorau. Asta îi amintea lui Jézabel de o poveste auzită undeva. Poate că și-o imaginase? Un conferențiar trebuie să ia cuvântul la un dineu de gală în fața a trei sute de persoane. Un eveniment caritabil. E aplaudat încetișor. Oaspeții încep să mănânce. El perorează, se lansează în lungi tirade, toată lumea îi întoarce spatele. Se oprește, străbate scena de la un capăt la celălalt, începe să danseze. Nicio reacție. Atunci, el își aruncă notițele în aer, bate în microfon, scuipă în el, tușește. Nicio tresărire în public! Șușoteala neîntreruptă a mulțimii îi acoperă eructațiile. Culmea bădărăniei: din greșeală, regia tehnică taie lumina de pe scenă. El observă o coardă care atârnă de o știangă, își așază scaunul dedesubt și sfârșește prin a se spânzura. Nimeni nu-și bate

capul cu asta. Nu e descoperit decât a doua zi de dimineață: mort din cauza indiferenței generale. Jézabel se uita fix la tânăra femeie, cu sufletul la gură: avea să-și scoată ciorapii sau poate chiar și chiloții? În cele din urmă, stewardesa demoralizată își strânse lucrurile și se îmbrăcă la toaletă, de unde ieși impasibilă.

Imediat ce roțile avionului se desprinseră de pistă, Jézabel ațipi, amețită de băuturi. Cineva, de cealaltă parte a culoarului central, o trezi în curând cu acuzații: el era singurul călător care fusese retrogradat la clasa economică, la un loc cu plebea, chit că-și cumpărase un bilet la clasa business pe ruta Paris-Montréal. Clasa business fiind plină și clasa întâi neexistând în acest avion, îi dăduseră automat un loc în clasa „vitelor", cu promisiunea de a-i fi restituită diferența de preț. Nu voia să-și primească banii înapoi, voia dreptul lui, un fotoliu care se putea face pat, mare și confortabil, loc la picioare și toate privilegiile aferente. O stewardesă la dispoziția lui, șampanie, vin cât cuprinde, caviar, filme pe un ecran mare. Și papuci în care să doarmă. Tuna și fulgera și-i lua pe ceilalți pasageri drept martori. Șefa însoțitorilor de zbor îi propuse sec să facă o plângere. Jézabel adormi la loc.

A fost din nou trezită de o altercație. Un alt pasager țipa acum: „Am fler, vine o furtună. Simt asta." Și, ca să-și accentueze spusele, arăta înspre hublou și înspre cerul negru de dincolo de el, spre norii învolburați care se adunau într-o masă amenințătoare și înconjurau încetul cu încetul avionul. El blestema compania aeriană, îi făcea și pe ceilalți părtași. Tânăra stripteuză, cu o tocă așezată oblic pe cap, cu cămașa încheiată impecabil până la gât, se înclină până la înălțimea sa și exclamă cu voce tare:

— Aveți dreptate, domnule, intrăm într-o zonă cu turbulențe puternice.

— Ah, da? În ce sens puternice?

— Foarte puternice. Traversăm zona depresionară de deasupra Islandei, care urmează Curentul Golfului și se deplasează de la vest la est.

— Dar… vom reuși s-o traversăm?

— Sper.

Toată lumea se îndreptase în scaune. Până atunci insensibili față de această angajată model, ciuliseră acum urechile. Frica este o alarmă mai bună decât prudența. Încă rănită, ea domnea acum cu o privire rece asupra acestei turme de lași smiorcăiți. Schițând un zâmbet minuscul, ea adăugă:

— Da, un accident este posibil. Mai ales în această perioadă a anului în care vânturile sunt foarte violente și foarfecă uneori avioanele. E posibil, dar nu este sigur.

Legănându-se nonșalant, se întoarse către postul de pilotaj. Inoculase otrava terorii în turma enoriașilor săi. Ca pentru a-i da dreptate, o primă rafală scutură avionul, care făcu un viraj și se redresă înainte de a plonja din nou. A fost un șoc pe cât de brusc, pe atât de brutal. Câteva compartimente pentru bagaje se deschiseră și-și vărsară lotul de valize și de genți. Veste și paltoane grele zburară înainte de a cădea în capul pasagerilor. Comandantul se adresă pasagerilor, cerându-le să rămână așezați, să-și ridice spătarele scaunelor și să-și atașeze centurile. Servirea mesei era amânată și luminile reduse. Copiii începură să plângă, o femeie a fost cuprinsă de suspine isterice și stewardesele o zgâlțâiră fără menajamente pentru a o calma. În avion, un țipăt produce o revoltă, două o revoluție. Pilotul îi rugă pe pasageri să-și păstreze sângele rece și-i asigură că se va face tot posibilul pentru a-i duce la destinație în siguranță. Avionul valsa în furtună, se legăna de la dreapta la stânga ca o barcă de pescuit care se lupta cu niște lame gigantice. Era împins către pământ de o forță invizibilă, apoi ridicat iar de un curent de aer. Urletul furiilor amenința să provoace explodarea hublourilor. Măștile de oxigen căzură din tavan, asemenea unor caracatițe din spațiu care dansau la capătul cordonului lor, sporind confuzia.

Ceea ce este îngrozitor la oamenii înspăimântați e că ei au întotdeauna dreptate să fie astfel. Jézabel închise ochii și-și spuse: de data asta e sfârșitul. Nu va mai fi nevoie să-mi fie frică, pentru că ce este cel mai rău se va întâmpla. Se simțea împăcată. Avea douăzeci și șase de ani, preda științele naturale și matematica la un liceu tehnic din Haute-Savoie și viața ei avea să se sfârșească în acea carlingă nenorocită: n-ar fi trebuit

să-și părăsească niciodată munții, nici să se supună ordinului absurd al tatălui său, care o trimitea în Québec. În jurul ei, pasagerii intrau în panică: unii își ascundeau capul în mâini, alții se repezeau la toaletă în ciuda interdicției. A fost nevoie de o nouă intervenție a pilotului pentru a calma spiritele. Le ordonă să nu-și pună măștile care căzuseră accidental și, mai ales, să-și țină centurile cuplate. Stewardesa își lua revanșa: haosul era victoria sa asupra mulțimii disprețuitoare. Fără niciun pic de compasiune, nu le dădea voie decât pasagerilor bolnavi să se târască până la toalete și-i amenința pe cei recalcitranți. Simțea aversiune față de ei. Unul dintre colegii săi, un băiat înalt și bine făcut, îmbrăcat cu o cămașă albă cu trese, veni să o ajute să se impună. Ea arăta spre agitatori cu vârful unghiei lăcuite, iar el îi bloca pe ei cu brațul său musculos. Cât despre cei care aveau voie să se ridice, pe rând, el îi ridica apucându-i de cot, îi însoțea până la toaletă ținându-i de gât, le cerea să nu încuie ușa, să se așeze și să se țină de mânerul ușii în timp ce-și făceau treaba. Le bătea în ușă dacă dura prea mult și-i amenința să-i scoată cu forța pe întârziați. Ceea ce se și întâmplă cu un cetățean canadian care se văzu scos pe culoar, cu pantalonii în jurul gleznelor și o expresie de rușine amestecată cu teroare. În avion, alături de toți acești necunoscuți în compania cărora n-am vrea să murim și care vor fi totuși ultimii care să ne privească, în caz de prăbușire!

Anarhia ajunsese la cote maxime. Pasageri de toate vârstele și de toate condițiile țipau, se băteau unii cu alții. Bătrâne doamne cu vocea tremurândă se transformau în vrăjitoare, îi zgâriau pe cei de lângă ele, îi trăgeau de păr. Avionul urma să se prăbușească în mare și toți acești oameni aveau să se strângă de gât înainte de scufundare. Treptat totuși, zgâlțâiturile se potoliră. Femei cu fețele livide, copii epuizați de panică se ridicară în picioare pe culoar, așteptând ca toaletele să se elibereze pentru a se duce să-și ușureze spaima. Cei care continuau să urle erau duși în partea din față a avionului și izolați, sub supravegherea personalului.

Atunci Jézabel înghiți mai multe comprimate de sedative cu o bere. Crezu pentru o clipă că era scoasă din letargie de un anunț

al comandantului de bord:

— Doamnelor și domnilor, din cauza unei depresiuni puternice deasupra Atlanticului de Nord, a vânturilor violente dinspre Groenlanda și a unei vijelii persistente, nu vom putea ateriza la Montréal, așa cum era prevăzut. Vom întoarce avionul către cel mai apropiat aeroport disponibil, din sud. Philadelphia, Boston sau New York, înainte ca furtuna să ajungă și la ele. Urmați instrucțiunile de siguranță! Echipajele de prim-ajutor ne vor aștepta la fața locului. Păstrați-vă calmul și mai ales rugați-vă!

Ea leșină, cu ochii lipiți de lacrimi, nemaidorind să știe nimic.

CAPITOLUL 1
Ceasornicarul lui Dumnezeu

Pleca să onoreze o promisiune făcută tatălui său pe patul de moarte. Acesta o implorase să se ducă și să prezinte la salonul de ceasornicărie din Québec piesa unică perfecționată în atelierul lui și botezată *Revelație,* traducerea cuvântului grec *Apocalipsă.* Nu avusese timp s-o termine, prototipul trebuia să fie de ajuns. Certat în Europa cu cei din mediul său profesional, el se baza pe ajutorul unui prieten bijutier care trăia în Canada. Pentru această călătorie, Jézabel, unicul său copil, dispunea de o sumă modestă pe care trebuia s-o folosească în mod înțelept.

Fost pastor al unei biserici reformate și locuitor al satului Praz, de la frontiera cu Elveția, Nathanaël Thevenaz, căruia i se spunea Nathan, se alăturase, de foarte tânăr, unei confrerii de ceasornicari amatori din La Chaux-de-Fonds, în cantonul Neuchâtel. Devenise reparator de ceasuri și putea să regleze și să curețe fără probleme un ceas mecanic. Dar el nutrea în gând un alt proiect, pe care i-l repetase dintotdeauna fiicei sale:

— Dumnezeu a inventat ceasurile pentru a prinde timpul și a inventat timpul pentru a-i pedepsi pe oameni. Știi care e misiunea pe care mi-a încredințat-o mie, un preot necunoscut? Să inventez ceasul care va șterge timpul și va repara greșeala originară. Îți dai seama?

Ea nu era sigură că înțelege. Maiestuozitatea frazelor lui o impresiona.

— O, tată, sunt așa de mândră…

Devenise pasionată de foarte tânără de algebră și voia să-l ajute la calculele lui. El îi repeta această frază a lui Galilei: „Dumnezeu a creat universul în limbaj matematic", și ea încerca să învețe limba divină.

Din nefericire pentru el, Nathan Thevenaz nutrea pentru ceasuri o dragoste ambiguă în care aversiunea se certa cu atașamentul. El le celebra și le disprețuia în același timp. Adorația fără limite o păstra pentru unica sa fiică. Îi citea și comenta Biblia în fiecare seară. Între tată și fiică, doar

Dumnezeu avea dreptul să intervină, Dumnezeu care știe tot, poate tot și pe care Nathan, ventriloc elocvent, îl invoca zi și noapte. În funcție de dispoziția Sa, Domnul era binevoitor sau inchizitor. Până și gândurile noastre cele mai intime puteau fi citite de El ca dintr-o carte deschisă și nu exista nicio cale de a-i scăpa. Lui Jézabel i se părea neplăcut să fie spionată zi și noapte până în cotloanele cele mai ascunse ale conștiinței sale. I-ar fi plăcut puțină discreție din partea Atotputernicului.

Tatăl său o avusese târziu, aproape de vârsta de cincizeci de ani. Când venea s-o ia de la școală, în hainele lui de biserică, ea nu se putea împiedica să nu gândească: ce siluetă frumoasă are, în ciuda vârstei! Înalt, subțire, cu părul des, efectul era la fel de armonios. Era un schior bun și un excursionist mediocru. În rarele dăți când o însoțea într-o drumeție pe munte, el își pierdea repede suflul, se împiedica de pietre și se oprea mai mult decât era necesar. Dar făcea întotdeauna impresie bună și zâmbea în timp ce-și recăpăta suflul. O felicita pentru că era atât de iute și regreta că nu avea cu douăzeci de ani mai puțin ca s-o urmeze pe stânci. Îi spunea:

— Atâta am urcat pe muntele meu interior, încât mi-am epuizat forțele.

De când murise soția lui, se refugia în miezul mișunător al mecanismelor de ceas, dezasamblând rotițele, piesele dantelate, angrenajele, părțile curbate în formă de bulbi. De când se trezea, odată ce-și spunea rugăciunile și termina cu cafelele și o săruta pe fiica sa de cel puțin zece ori, se zăvora în atelierul său, un pavilion amenajat aproape de cabană într-o clădire rurală, o cabană făcută din lemn de zadă, folosită pentru depozitarea alimentelor, în mijlocul unui pâlc de brazi. Nu mai predica decât o dată pe săptămână și, de la înălțimea amvonului său, îi adormea pe credincioși cu propuneri stricte. Se prezenta drept un umil pelerin al lui Christos, a cărui sarcină era să-i demaște pe depravați și să-i salveze pe săraci. Episcopul său, „inspectorul său ecleziastic", îl presa să-și îndulcească vorbele, punându-i în vedere faptul că nu mai erau pe vremea lui Luther sau a lui Calvin și că trebuia să se adapteze spiritului vremii. În fața încăpățânării sale, obținuse din partea sinodului regional

îngăduința de a se pensiona anticipat și fusese înlocuit de un laic format în spiritul teologiei mai îngăduitoare a secolului.

Gustul său pentru cronografe se transformase într-o idee fixă. Se trezea în toiul nopții ca să-și verifice ceasurile, să nu rămână nici în urmă, și nici să nu o ia înainte. De-abia ce o îngropase pe soția lui, că se și lansase în fabricarea a ceea ce el considera drept marea sa operă. Urmaș în linie dreaptă al lui Voltaire, îl descria pe Dumnezeu ca pe Maestrul Ceasornicar care construise, odată cu Cosmosul, o mecanică perfectă a cauzelor și efectelor, pe care omul o stricase. El voia doar să-l ajute pe Domnul să restaureze ordinea originară, convins că timpul regretă eternitatea care-l bântuie. Dacă el, Nathan, sclavul Celui de Sus, reușea să construiască acest ceas unic, acesta ar fi acționat precum un sifon, precum o gaură neagră care ar fi absorbit în câțiva ani succesiunea secolelor și ar fi pus o limită de timp aventurii umane.

Mult timp, Jézabel, spre marea spaimă a tatălui său, nu știuse să citească ceasul. Confunda limbile lui, pe cea mică și pe cea mare cu limba secundarului, aduna suma celor trei în loc să le separe, se încurca între gradațiile de dimineață și cele de după-amiază, nu putea să se familiarizeze cu numerotarea duodecimală. La școală, lucrul ăsta îi dădea bătăi de cap. Pentru ea, toate orele erau inegale, se lungeau sau se contractau după voia lor, și unele dintre ele depășeau spațiul unei săptămâni sau al unei luni. Într-o zi, a avut un declic: a înțeles instinctiv mecanismul fusurilor orare, al meridianelor. Recita toate orele dintre Paris și San Francisco, dintre Johannesburg și Pekin, fără să se gândească. Intrase pe orbita vastei galaxii a cifrelor. Până la vârsta de treisprezece ani, cel puțin, pe când încă mai purta aparatul dentar, ea împărtășise pasiunea tatălui ei, plonjând în cărțile de specialitate austere și dezvoltându-și un talent aparte pentru matematici și pentru fizică.

Eugénie, mama ei, o femeie înaltă și slabă, privea resemnată comuniunea tatălui și a fiicei întru această manie împărtășită, cei doi vorbindu-și prin prescurtări într-o limbă necunoscută din care ea nu înțelegea nimic. Ceasurile și acest nebun bătrân, pe care-l iubise cândva pentru nefericirea lui, o îndepărtaseră de

singura sa fiică. Așa că începu să simtă o aversiune pentru copilul ei. Privindu-și micuța cu ochii săi încercănați, examinându-i erupția de acnee sau rotunjimile adolescentine, îi spunea:

— Să știi că ai noroc că nu ești drăguță! Băieții nu-ți vor suci capul. O să fii scutită de vertijurile cuceririlor ușoare. Uită-te cum am suferit eu, eu care am fost frumoasă și care am stârnit furtuni. Tu va trebui să muncești din greu ca să dovedești că exiști. Și o să ai mare noroc dacă-ți vei găsi un soț!

Melancolică, Eugénie, altădată învățătoare, îmbătrânise prematur, iar părul îi încărunțise încă de la vârsta de treizeci de ani. La rândul ei, printr-un fel de mimetism conjugal, își găsise și ea marota ei: valizele. Avea mai mult de zece valize, de dimensiuni diferite, care-i ocupau întregul dormitor. Unele erau la fel de mari precum niște cufere, altele, strâmte ca niște truse de toaletă. Ele reprezentau pentru ea mirul pelerinului, o casă transportabilă. Nu putea să se ducă nicăieri, nici măcar să cumpere un coltuc de pâine, fără o geantă mare în care-și purta minimul vital: portofelul, pașaportul, sticla cu apă, trusa cu produsele de igienă. Când se ducea să-și viziteze sora sau familia, căra după ea bagaje pline de lucruri inutile. Nathan voia să captureze timpul, să-l facă să dispară într-un vârtej; ea ținea să ducă lumea întreagă la subraț. În ghiozdanul fiicei sale, strecura în fiecare dimineață suficiente provizii cât să-i ajungă pentru o săptămână, chiar dacă micuța mânca deja de prânz la cantină. Jézabel își ușura povara pe măsură ce înainta către școală, împărțind un baton de ciocolată unui câine sau prăjituri sau câte un sandvici colegilor de școală. Sau uneori arunca tot, într-un recipient de plastic, sub o piatră pe care o acoperea cu mușchi, după care observa procesiuni întregi de insecte care se întâlneau în drumul lor către acea ascunzătoare. Într-o dimineață, mama ei o surprinsese pe punctul de a arunca merindele la coșul de gunoi și se năpustise asupra ei:

— Iată cum îmi mulțumești. Nu trebuie să pleci niciodată la drum cu mâinile goale, înțelegi lucrul ăsta?

În ziua următoare, Jézabel trebui să plece la școală și mai împovărată decât de obicei și mama ei o urmări cu mașina cel

puțin doi kilometri. În seara aceea, fata aduse întreg pachetul acasă și-l aruncă furioasă pe masa din bucătărie.

Tatăl și fiica se coalizau împotriva lui Eugénie, care devenise ținta bătăilor lor de joc. Când unul dintre ei se ducea la toaletă pentru satisfacerea unei mici nevoi, celălalt îi striga:

— Ia și-un rucsac cu tine, nu se știe niciodată!

Mama își ascundea cu greu lacrimile, resemnată să joace acest rol de ciuca bătăilor. O valiză mereu plină dormea lângă patul nupțial, pe care ea o refăcea în fiecare seară înainte de a se culca. De când se trezea, începea să se pregătească pentru o călătorie ipotetică. Își cumpărase și un bagaj special pentru cimitir, o valiză rigidă cu rotile și un mâner metalic retractabil. În timp ce adormea, îi murmura soțului ei la ureche:

— Sunt pregătită dacă o să mă cheme la El. Vreau să am haine de schimb cel puțin pentru trei zile. Nu vreau să apar neîngrijită în fața Judecătorului Suprem.

Lucrurile se petrecuseră așa cum fusese prevăzut. Fusese înmormântată împreună cu valiza pregătită în seara de dinaintea morții sale – cauzată de un infarct – conținând o periuță de dinți, două rochii lungi, lenjerie intimă de schimb, pantofi comozi pentru mers și câte ceva de mâncare. Adormise cu mâna pe mânerul valizei și nu se mai trezise niciodată, pregătită să se prezinte în fața Creatorului său. Nathan trebuise să negocieze cu cei de la pompele funebre pentru această valiză care ocupa un loc suplimentar în sicriu, să reducă drastic ornamentele bisericești și să fixeze bine capacul. Această abatere de la regulament îl costase pe Nathan 250 de euro, pe care îi cheltuise cu inima îndoită. Dar sicriul fusese închis și bătut în cuie dimpreună cu bagajul moartei, în conformitate cu dorințele ei.

Jézabel nu-și putea da seama dacă tatăl ei era afectat de această dispariție, iar absența unei mâhniri vizibile a lui îi distrăgea atenția de la a ei. Nu se vedea suferind pentru doi. Nathan de-abia se hrănea și dormea pe un pat de campanie așezat direct pe pardoseala cabanei. În sertarul biroului său, ascundea rachiu, alcool din pere sau din prune, pe care le sorbea încetișor pentru a se calma. Cum oare își finanța el cercetările

din salariul inconsistent pe care-l primea de la biserică? Cumpărase mașinării costisitoare, piese rare. Ea nu avea să afle cum făcuse decât la moartea lui: împrumutase de la o bancă din Chambéry o sumă mare de bani pentru care ea se trezea acum responsabilă din punct de vedere legal. Urma să plătească ani mulți de-acum înainte capriciile lui, mai puțin în cazul în care ar fi refuzat să accepte succesiunea.

Copil, cedase în fața entuziasmului patern. De fiecare Crăciun, el îi confecționa cutii muzicale, mici minuni artizanale, o pasăre care le aducea mâncare în cioc odraslelor sale, boul și măgarul care-l încălzeau pe pruncul Iisus cu boturile lor, fete tinere care patinau pe un lac înghețat. Sculpta sate întregi în lemn, construia scene ale Nativității pentru biserici, cu o dexteritate care-i lăsa pe toți cu gura căscată. În tinerețea sa, fusese el însuși clopotar, împătimit al sonorității clopotelor, al clinchetului clopoțeilor, producând mici cântecele în clopotnița sa. Dimineața devreme, înainte de școală, îi povestea izbânzile lui de peste noapte: cum armase un încărcător cu reasamblare manuală, cum instalase microrotoare care stochează energia mișcărilor din încheietura mâinii. Ea îl asculta adormită. Mai lucra și la ideea unui ceas „carnal" care ar fi îmbătrânit în același timp cu proprietarul lui și s-ar fi dezintegrat odată cu el. Nathan o trezea în miez de noapte pentru a-i împărtăși o descoperire prețioasă și ea se scula epuizată a doua zi de dimineață, incapabilă să se concentreze la ore. Din cauza asta, ea inventă un somn ușor, fragmentat, căci deschidea ochii după câteva ore, sigură că tatăl ei, așezat lângă ea, se uita fix la ea, în întuneric, așteptând-o să se miște ca să-i vorbească. Îi aproba cuvintele ca pe niște porunci. Voia să-l impresioneze colecționând toate premiile de matematică și de științe naturale.

Dar Nathan mai era și coleric: se plângea că ceasul, invenție a Celui de Sus, devenise un ornament frivol. În loc să admire munca artizanilor ceasornicari, îi acuza că se îndepărtaseră de scopul artei lor, și tuna și fulgera împotriva mărcilor de renume și a strategiilor lor venale. O lua pe Jézabel cu el la Geneva, în timpul săptămânii, cu riscul de a o face să piardă o zi de școală. Geneva: Babilonul corupt care numără mai multe ceasuri decât

locuitori, unde primele împânzesc vitrinele ca tot atâtea chemări la viciu. Își înnoda o cravată, se îmbrăca în cel mai bun costum al său și, însoțit de adorabila sa fetiță blondă, cu codițe împletite, dădea târcoale magazinelor de lux. Îl alegea pe cel mai opulent, suna la intrare și se dădea drept un colecționar cu dare de mână care venise de la Paris, Bordeaux sau Lyon. Bodyguarzii cu lavaliera la ureche ezitau să-l lase să intre, dar prezența unei fetițe îi liniștea. Îi punea să-i arate ceasurile cele mai scumpe, care costau mai multe zeci de mii de euro sau de franci elvețieni, groase ca niște prăjituri mille-feuilles, bătute cu diamante, perle, smaralde sau încinse cu curele din piele de crocodil, de struț, de pisică-de-mare sau de rechin. Privea îndelung toate acele modele pătrate, dreptunghiulare, rotunde, care îl sfidau, unele la fel de misterioase precum motorul unui avion sau al unui bolid. Le examina pe toate părțile și primea explicații despre complicațiile și subtilitățile lor, uluit de atâtea funcții diferite. Fiecare dintre ele era un mic univers în sine. El rumega la infinit și cu voce tare prețul acestor fantezii. Atunci maxilarul său se contorsiona, ochiul îi tresărea, chipul îi era străbătut de grimase. Furia sosea. Nu se mai putea abține. În fața vânzătorilor uluiți, exploda împotriva negustorilor din templu și a folosirii lacome a timpului, singura proprietate a lui Dumnezeu. Ceasurile sunt niște obiecte sfinte, cum îndrăzneau ei să facă negoț cu ele? Vehemența lui o stânjenea pe fiica sa care-și pleca ochii și îi cerea să plece. Erau rugați să iasă din magazin și să nu facă scandal în fața celorlalți clienți. În cele din urmă, li se interzisese accesul în toate magazinele de firmă din oraș.

— Înțelege-mă, Jézabel, dacă pun capăt acestui negoț infam, Dumnezeu îmi va ierta păcatele, precum și pe cele ale tale și ale mamei tale.

— Tată, eu sunt tânără, n-am avut timp să adun multe păcate. Mai așteaptă puțin, ca să merite efortul.

— Simpla ta existență e un păcat suficient.

Ca să-l înveselească, ea îi șoptea:

— Tată, fă-mi un ceas magic care să nu-mi arate ora, ci să mi-o propună. Eu aș putea s-o accept sau s-o refuz. De exemplu,

ceasul mi-ar spune: „Jézabel, e ora să te trezești.” Eu i-aș răspunde: „Nici vorbă, lasă-mă să dorm.” Atunci, el m-ar întreba: „Jézabel, ce oră ai vrea să fie?” Și eu i-aș răspunde: „Aceea a momentelor fericite, pentru ca ele să nu dispară niciodată.”

Tatăl ei părea foarte mâhnit:

— Jézabel, timpul nu este un joc, e un verdict căruia nimeni nu i se poate sustrage.

Ani în șir, ea așteptase un semn de la Dumnezeu. Poate că El avea să-i atribuie și ei o misiune. Ce efort inutil! Dumnezeu nu era o figură iubitoare, plină de compasiune, ci o entitate rece care domnea prin tăcere. Jézabel bătea zilnic la ușa Sa, dar ea rămânea închisă.

— Pregătește-te în fiecare seară pentru moarte, ca sărmana ta mamă, îi repeta tatăl ei. Mulțumește-I Domnului dacă te vei trezi a doua zi de dimineață.

Cum să se mai mire din moment ce cunoscuse, de mică, chinurile insomniei, temându-se ca nu cumva fiecare secundă de somn să nu fie poarta deschisă către moarte, visând la miezul nopții că era deja miezul zilei, ca să se simtă eliberată? Noaptea era un bloc de teroare din care ea ieșea ușurată, o dată cu primele licăriri ale zorilor. Ieșea din noapte ca un soldat epuizat de o luptă prea lungă. Din clipa în care somnul punea stăpânire pe ea, se temea să nu moară, se forța să-și deschidă ochii. Petrecea zile întregi schiind, atingându-se de marginea sfâșiată a oprirorilor pe pârtie, lansându-se pe versanții vertiginoși, preferând aceste pericole vizibile opacității tenebrelor.

Pentru tatăl ei, primul gest al unui bun creștin consta în a-și întoarce ceasul în fiecare dimineață. Invenția mișcării mecanismelor cu cuarț în anii ’60 ai secolului al XX-lea îl mâhnise. Dar când fiica sa îi spusese: „Generația noastră nu mai are nevoie de ceasuri, telefoanele mobile ne sunt de ajuns”, el își văzuse universul prăbușindu-se. Aceasta a fost epoca în care ea începu să-și antipatizeze numele – Jézabel cea din Biblie este o regină răufăcătoare care-și deturnează poporul de la Dumnezeu și sfârșește prin a fi devorată de câini –, așa că ceru să i se spună

Zabo. Își aminti de chipul stupefiat al tatălui său când un colecționar de ceasuri, psihiatru la Lausanne, întâlnit în cadrul unei adunări parohiale, îi explicase:

— Iubirea pentru ceasuri e legată de precizia tranzitului. A citi ora înseamnă să iubești regularitatea intestinală.

Nathan nu răspunse nimic. Dar ea se îndoia de sănătatea lui mintală – pe atunci trebuie că avea în jur de cincisprezece ani, creștea și se certa cu el aproape zilnic – când îl surprinse îngropând în fundul grădinii ceasuri cumpărate la grămadă dintr-un târg de vechituri, așa cum plantezi morcovi sau cartofi. La ce spera el? La o recoltă magică? Apoi îl spionase: dezgropa talismanele o lună mai târziu, negăsind decât mecanisme ruginite, stricate de turbă și de umiditate. Ceasurile nu se reproduseseră, pământul nu acceptase germinația. Cu timpul, ea începu să simtă o adevărată repulsie pentru atracția maniacală pe care ceasurile o stârneau la colecționarii lor. Contrastul dintre violența acestei pasiuni și lipsa de semnificație a obiectului său era cea care îi provoca repulsie.

CAPITOLUL 2
Undeva sub zăpadă

Avionul continua să tremure. Oare datorită cărui miracol nu se dezmembraseră încă? Acest lung supozitor metalic, făcut din bucăți disparate, unite la întâmplare, nu avea să reziste niciodată în fața intemperiilor. Păstraseră lumina redusă, întrerupseseră proiecția filmelor și menținuseră scaunele în poziție verticală. Jézabel închidea ochii și nu auzea decât ritmul nebunesc al inimii sale, care-i bătea în gură, atât de repede încât se temea să nu o scuipe ca pe salivă. Comandantul de bord și secundul său se succedau la microfon în mod pedagogic, în engleză și în franceză, pentru a explica evoluția situației. Uneori riscau câte o glumă, dornici să mai slăbească tensiunea. Furtuna care începuse la sud de Groenlanda se îndrepta acum către Saint-Pierre-et-Miquelon, Terre-Neuve și Noua Scoție. Un val mare de frig, care venea dinspre Oceanul Arctic, arunca o rafală de aer înghețat peste această parte a emisferei nordice. Temperatura exterioară era de minus șaptezeci de grade. Avionul lor fusese prins în ochiul furtunii. Dar rezista bine, afirmau în cor cei doi profesioniști. Fusese conceput pentru a rezista la temperaturi și mai scăzute. Cuvintele lor aduceau puțină alinare. Când văzuse ea filmul acela în care pilotul și copilotul vin să discute evenimentele cu pasagerii, trântesc ușa cabinei piloților și-și dau apoi seama că au uitat cheia pe dinăuntru? Jézabel era sigură că uriași jucăuși bombardau carlinga cu bulgări de zăpadă imenși pentru a devia avionul de pe ruta sa. Sau poate că un aspirator pornit în stratosferă se amuza să tragă avionul în sus, după care îl împingea către sol. Pe rândul său, majoritatea persoanelor rămăseseră împietrite, tremurau și clipeau des în timp ce plângeau. Unii vomau fără pudoare în pungile de hârtie, răspândind un miros de nesuportat. Avionul plonja, recâștiga altitudine, scăpând din ghearele naturii dezlănțuite, după care era din nou lovit de rafale îngrozitoare. Aripile lui se zbăteau ca doi fluturi înnebuniți, gata să se desprindă de corpul avionului. Numai

vocea piloților și jargonul lor bâlbâit și mixt, în franceză și engleză, împănat cu expresii idiomatice franțuzești, o linișteau. Ei îndemnau amândoi la calm și îi asigurau că o să iasă din această pasă proastă. Schimbaseră direcția de mers și urmau să treacă în curând de frontiera americană, înspre Maine și orașul Portland.

Stewardesa răzbunătoare străbătea culoarul, extrăgând din această mulțime înnebunită rezerve de ranchiună. Dacă un pasager ceda nervos sau urla: „O să murim cu toții, nu vreau să mor!", ea se arunca asupra lui și amenința să-l plesnească viguros. O femeie de vârstă mijlocie încercă să se ridice în picioare. Ea o prinse de poalele hainei și, dintr-o răsucire a brațului, voi s-o readucă pe locul ei. Dar dăduse peste o afurisită. Isterizată de frică, aceasta se întoarse și reuși să-i dea un pumn în arcadă atacatoarei ei. Stewardesa se clătină, orbită de sânge. Alte persoane își desprinseră centurile și-i veniră pasagerei în ajutor. Altercația se transformase în linșaj. Mai mulți membri ai echipajului se repeziră să-i despartă pe adversari. Această încleștare scurtă avu drept efect deturnarea atenției generale. Pasagerii vociferau. Avionul, care ar fi trebuit să aterizeze la Boston, căuta un aeroport încă accesibil în miezul acestei furtuni. Aveau la dispoziție un interval de doar o oră înainte ca perturbațiile atmosferice să-i constrângă să vireze clar spre sud, spre Washington sau Delaware. Nemulțumirea de a nu putea ateriza la Montréal înlocui teama de a se prăbuși.

Urmă o coborâre haotică și totuși liniștitoare: se apropiau de sol. Fiecare minut părea lung cât un secol. Boeing-ul aluneca, o bărcuță fragilă, zguduită de vânturi care băteau din direcții opuse. Jézabel își ținea ochii deschiși, de frică să nu se întâmple o nenorocire dacă ar fi ațipit. Doar vigilența ei, era sigură de asta, îl ajuta pe comandant să țină drumul prin acele tenebre. În pofida nopții, ea credea că întrezărește câteva lumini neclare. Existau deci oameni suficient de disperați încât să trăiască într-o astfel de regiune? Pilotul anunță că era liberă o pistă pe aeroportul din Last Foundland, în statul New Hampshire. Aveau să aterizeze acolo.

Toate se pot întâmpla în avion, chiar și să ajungi la destinație.

Șocul contactului cu pista a fost amortizat de grosimea stratului de zăpadă, avionul făcu două sau trei salturi, derapă la dreapta și la stânga, asemenea unui animal mare care alunecă pe o placă de gheață, dar pilotul evită să-l culce pe burtă sau să se dea peste cap. În sfârșit, se opriră. Pasagerii erau atât de uimiți, încât nu avură reflexul de a aplauda sau de a se ridica în picioare. Cei mai mulți dintre ei se credeau deja morți și trebuiră să se obișnuiască din nou cu gândul că trăiau. Câțiva plângeau în tăcere, rușinați de faptul că simțiseră astfel de spaime. Asta fusese tot până la urmă? Un strat gros de zăpadă etanșă acoperea tarmacul și patru autobuze conduse de șoferi încotoșmănați în adevărate corturi și acoperiți cu căciuli de blană veniră să-i ia. Pasagerii coborâră, buimaci, ca niște naufragiați.

Ajunseră, înghețați, în holul unui aeroport pustiu. Li se dădură băuturi calde, o sumă modestă pentru o noapte la hotel și primiră un număr de urgență la care să sune pentru a zbura la Montréal a doua zi, dacă totuși condițiile meteorologice ar fi permis acest lucru. Și astfel, compania aeriană își abandonă încărcătura de clienți în mijlocul pustietății. Un singur vameș se ocupa de controlul pașapoartelor. După ce verifică vag jumătate dintre persoane, își închise ghișeul și plecă, anunțând răsunător:

— *Sorry, folks!*

Pașaportul lui Jézabel nu a fost nici măcar ștampilat: nimic nu dovedea că ea intrase pe teritoriul american. Culmea ghinionului, bagajele ei se pierduseră. Compania uitase să le îmbarce la Paris. Urmau să ajungă a doua zi sau peste două zile, dar direct la Montréal, destinația ei finală. O funcționară, evident grăbită, îi dădu un alt număr de telefon la care să sune. Jézabel trebui să completeze câteva formulare și să explice situația cu lux de amănunte. În graba ei de a se întoarce acasă, reprezentanta companiei uită să-i înmâneze biletul de avion, iar franțuzoaica nu-și dădu seama de asta decât mult mai târziu. Când se întoarse, aproape toți pasagerii zborului său plecaseră deja. Fuseseră siliți să fugă care încotro. Avu răgazul să-i întrezărească pe membrii echipajului, care se înghesuiau într-o camionetă, fără a arunca o privire înspre turma de oameni pe

care îi escortaseră atât de penibil până acolo. Stewardesa îndrăzneață, gata să-și arate farmecele, arbora o vânătaie frumoasă, dar părea întremată și râdea împreună cu ceilalți, fericită că-i pedepsise pe fricoși. Femeia aceea avea să-și petreacă noaptea la căldură. În curând, Jézabel rămase aproape singură. Mai rămăsese o hispanică, femeie de serviciu, care o șterse la rândul ei, fără un cuvânt. Unde dispăruseră cu toții? Cu parka ei cu guler de blană, încheiată până la gât, și cu gluga ridicată, cu o geantă mare în mână, ieși afară în acest loc necunoscut.

O rafală de vânt glacial o țintui pe loc. Poate că ar fi fost mai înțelept să doarmă în aeroport, pe jos, așteptând sosirea zorilor? Dar un taximetrist, un indian sikh înalt, îmbrăcat cu un hanorac, care avea un fes de iarnă tras peste turban, o strigă. Alergă spre ea cu brațele înfășurate în jurul taliei. Engleza ei era frugală, a lui nu era cu nimic mai presus. Alianța acestor două ignoranțe dădu naștere unei ciudate cacofonii. Ea repeta: *„hotel, hotel”*, el răspundea: *„how much”*. Cel puțin, era clar. Ea n-avea nici cea mai mică idee despre preț. *„I know very cheap hotel, very good, very clean*.” Îi indică o sumă pentru cursa cu taxiul; din reflex, ea îl împărți la doi, el coborî prețul inițial, ea îl împărți iar pe din două și ajunseră la un tarif cu puțin mai mic decât cel pe care el îl stabilise inițial.

Taxiul, un Ford vechi lovit și cu barele de protecție îndoite, demară încetișor, zgâlțâindu-se, cu cele două ștergătoare maltratate de aversă. Roțile patinau, scaunul pasagerului își pierduse căptușeala. Șoferul conducea încet, aplecat deasupra volanului, cu fruntea aproape lipită de parbriz, terorizat de forțele naturii. Cădea o ninsoare monotonă, compusă din proiectile tăioase care se îmbulzeau asupra ta, la înălțimea ochilor. Ea, care era obișnuită cu săptămâni lungi și friguroase, nu văzuse niciodată aceste forme de precipitații aspre, nimicitoare, care păreau să fi țâșnit în același timp și din cer, și din pământ, cu scopul de a-i îneca. Mergeau, ca două suflete abandonate, în peisajul rural pustiu; asfaltul nu se mai distingea de câmpuri, mașini se răsturnaseră pe marginea drumului, cu farurile stinse. Un plug de zăpadă zăcea de-a latul unui drum,

învins de inamicul său, frigul. Stâlpi de electricitate zbârliți de blocurile de gheață strânse laolaltă, asemenea unor țăruși, evocau spectre lovite în drumul lor. Șoferul continua, indiferent în fața simbolurilor evidente ale dezastrului sau a semnalelor de ajutor pe care i le lansau șoferii care eșuaseră în zăpada înghețată, siluete fantomatice pe care el le abandona la rândul său. Dacă s-ar fi oprit, nu ar mai fi putut pleca.

Dezolarea domnea pretutindeni, peste tot neputința omenească îți sărea în ochi. Închizând ochii, Jézabel avea impresia că alunecă într-o sanie peste o câmpie imensă. Sikhul cel înalt încetinea, roțile din spate derapau, automobilul oscila de la dreapta la stânga, se punea de-a curmezișul șoselei, apoi se redresa. Jézabel nu îndrăznea să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă un camion ar fi venit din față în viteză. Licăriri vagi luminau marginile drumului. În ce aventură se îmbarcase oare pentru a se conforma toanelor părintelui său? Ceasul se odihnea în cutia lui, pe fundul genții. Avusese norocul să-l păstreze asupra ei. Mergeau de câteva ore, într-un ocean alb. Își aminti de adagio-ul ghidului său: pe munte, riscul nu e niciodată mai mare decât după un accident evitat. Atenția se relaxează și atunci are loc lovitura. Adormi în cele din urmă, legănată de căldura sufocantă din mașină și de calitatea hipnotică a fulgilor de nea care se izbeau de geamuri. Când se trezi, șoferul dormea și el, cu capul pe volan și gura deschisă. Motorul torcea la turație mică. Îl trezi pe taximetrist și plecară din nou prin acea imensitate.

După încă o oră de mers la pas, ajunseră într-un loc care părea a fi un oraș. „*Lebanon, Lebanon*", exclamă șoferul. De departe, câțiva rari trecători se scurgeau de-a lungul zidurilor, grăbindu-se să se întoarcă acasă. Lebanon? Doar nu erau în Liban. Dar nu, era vorba de Lebanon din New Hampshire! Îi trebui ceva timp ca să-și dea seama că America de Nord a reprodus lumea întreagă pe teritoriul ei și că aici se găsesc Londra, Paris, Berlin, Roma, de mărimea unui vârf de ac. Sikhul părea să nu știe unde merge și că avea să conducă până consuma tot carburantul. Semafoarele nu mergeau, orașul care purta numele unei țări din Orientul Mijlociu era mort, strivit de

iarnă. În cele din urmă, la colțul unei artere pustii unde zăpada se îngrămădea ca într-un canion, sculptând la întâmplare siluete ca de corpuri jupuite, el frână brusc și-i spuse, arătându-i luminița unui felinar care pâlpâia în depărtare:

— *Very good hotel. Not expensive.*

O ajută să coboare din mașină, îi ținu portiera precum un șofer șefului său, făcu o reverență scurtă, protestă pentru câțiva dolari în plus pe care ea i-i dădu cu mărinimie și porni din nou, în furtună, cu farurile de avarie aprinse pentru a-și semnaliza prezența.

Era singură, într-un oraș străin, doar cu geanta de mână, pentru că lucrurile ei rămăseseră în valiză. Toată această dramaturgie hibernală, vântul, zăpada, gheața, părea deplasată aici, ca un plagiat al Alpilor săi natali. Fulgii de nea îți răneau ochii, îți înghețau nările, forțau bariera buzelor. Merse mult timp, cu botinele incapabile să se înfigă în zăpada pulbere, alunecând la fiecare pas. Regreta acum că părăsise aeroportul, nu ar fi trebuit niciodată să-l urmeze pe acest necunoscut care, în plus, o și abandonase. Nu mai regăsea firma luminoasă pe care i-o indicase el și care dispăruse în beznă. În schimb, crezu că distinge, la câțiva zeci de metri distanță, o altă pâlpâire, un arc electric roșu și galben care forma între plăcuțele lui literele următoare: „Hotel Plazza", cu doi de z ca în cuvântul *pizza.* Văzu în această ortografie fantezistă un semn de încurajare. Din câte își dădea ea seama, Plazza părea un mastodont, în stil neogotic, o piramidă care se pierdea, sus, foarte sus, în tornadă. Printr-un miracol, hotelul era deschis. O ușă rotativă de modă veche cedă, nu fără efort, atunci când o împinse: o draperie veche de catifea închisă la culoare era urmată de un paravan și de o a doua draperie, și mai grea decât prima, care dădea înspre un hol de o dimensiune impresionantă, prost luminat, dar supraîncălzit.

Jézabel se scutură de toată zăpada care o acoperea, deasupra unui covor uzat, și înaintă câțiva metri. Îngână, cu o voce răgușită, în franceză:

— E cineva?

Peste tot domnea triumful motivului romboidal: în modelele

covoarelor, în lămpile în stil Art déco, în decorațiunile puțin bătrânicioase ale tavanelor. O cuvă la fel de înaltă ca ea era umplută cu umbrele multicolore. Lumina nu era slabă, era anemică, și-ți dădea sentimentul că intri într-o catedrală, cu nava centrală la fel de îndepărtată precum bolta cerească. Merse până la recepție cu pași măsurați, uimită de liniștea din jur. Deasupra unui șemineu, un ceas alb, care indica orele unsprezece seara, avea deasupra o deviză care spunea: „E mai târziu decât credeți". Ce vesel, se gândi Jézabel. În același timp, era adevărat: orele unsprezece pe coasta de Est a Statelor Unite însemnau ora cinci dimineața în Franța. Pe peretele din față, un alt ceas arăta ora trei dimineața și spunea: „Aceasta este prima zi din restul vieții voastre."

O sonerie se afla pe tejgheaua din marmură falsă. O apăsă de două ori, regăsind în sunetul său cristalin pe cel al tălăngilor de la gâtul vacilor. Nu venea nimeni. Prea obosită ca să mai reziste, se afundă într-unul din fotoliile mari de la intrare și adormi. Când se trezi, o doamnă severă, cu ochelari cu lentile groase și un coc imens care-i alunecase către partea stângă a craniului, asemănător unei cupe de înghețată, o studia. Avea un ecuson pe piept pe care scria *Greta Müller.*

Vorbea cu intonație germană.

— Puteți să rămâneți și să dormiți acolo, dacă doriți. Nu e nevoie să luați o cameră. Există toalete și un duș la capătul culoarului.

Jézabel îi vorbi în engleză:

— De fapt, aș prefera o cameră. Mâine plec din nou către Montréal. Aș vrea să dorm bine în noaptea asta.

— Sunteți sigură? Camera costă 250 de dolari fără taxe.

— Nu contează. Vreau neapărat să mă odihnesc. Nu e foarte confortabil aici.

— Gândiți-vă bine!

Doamna cu coc ridică din umeri și dispăru, lăsând în urma ei un iz vag de scorțișoară. Jézabel așteptă un moment lung până ce o altă doamnă, puțin mai tânără decât cealaltă, dar mai surâzătoare, apăru în spatele tejghelei.

— *Hey!*

Îi luă pașaportul și datele cardului de credit. Procesul dură un timp infinit. Între două semnături, recepționera ridica receptorul telefonului care începuse să zbârnâie în miezul nopții ca o sonerie electrică dintr-o închisoare și răspundea cu interjecții scurte, jumătate în engleză, jumătate în spaniolă. Jézabel era prea obosită ca să înțeleagă ceva din ce se întâmpla. Semnă tot ce i se ceru. I se oferi o băutură grețoasă care avea la bază o șampanie proastă peste care fusese turnat un suc de afine trezit. Era mult prea dulce, dar la ora aceasta târzie nu era dezagreabil.

— Aveți cumva un încărcător pentru telefonul meu? Și un adaptor, dacă se poate.

— Astă-seară nu, dar mâine vom avea cu siguranță unul la micul dejun. O să-i las vorbă persoanei care va veni în locul meu.

Clădirea părea goală, ea își imagină că era singura clientă în acest edificiu gigantic.

— Așteptați puțin, o să vă conducă cineva.

Un bărbat în vârstă, cu ochii învinețiți și părul rar, înfășurat într-un caftan încheiat până la gât, ieși cu pași lenți dintr-un birou. Purta un costum de sport și era încălțat cu niște bascheți uzați. Arăta ca un infanterist din vremea Imperiului, care supraviețuise retragerii din Rusia. Jézabel se gândi: dacă rămân aici prea mult timp, o să îmbătrânesc cu o sută de ani. El îi luă geanta fără un cuvânt și o rugă să-l urmeze, într-o engleză greoaie care ar fi putut fi cea a unui ucrainean sau a unui polonez. Ea se întrebă dacă în acea țară exista cineva care să vorbească corect limba oficială. De departe, apărură, rezemați în coate de balustrada de la mezanin, trei domni în vârstă, încă treji la această oră, un ciung, un cocoșat și un șchiop, cu bastoanele lor, care se uitau fix la ea fără să spună nimic. Săreau, vii și agitați, în ciuda handicapurilor lor. Nu ar fi putut spune dacă o salutau sau nu.

— Insomniacii, spuse hamalul. Bântuie prin hotel toată noaptea. Caută prieteni cu care să vorbească. Nu sunt răi, dar sunt foarte, foarte, foarte vorbăreți.

Se urcară într-un ascensor de modă veche cu uși cu dantelărie

din fier forjat, pereți de lemn și banchete tapițate cu o țesătură din mătase, de un roșu de modă veche, deșirată pe mijloc. Hamalul rămase în picioare, în felul unui soldat de pază, și privea în altă parte. Mirosea a umezeală și a tutun rece. Îi deschise ușa, la etajul 21, ceremonios, și se înclină. După ce ieșiră din lift, porniră de-a lungul unor culoare întinse și slab luminate care se bifurcau la dreapta, apoi la stânga. Înaintau la nesfârșit. Luminile, urmând principiul economiei, se aprindeau și se stingeau pe măsură ce avansau și coridorul lung din spatele lor plonja iar în întuneric după trecerea lor. Uneori, mecanismul nu funcționa și ei înaintau prin beznă, cu pași șovăitori, lovindu-se de pereți.

— *I am sorry, I am sorry.*

Încotro mergeau? Păreau să se fi rătăcit într-o regiune izolată a hotelului, învârtindu-se în gol de mai bine de zece minute. Regreta că nu rămăsese pe canapeaua roasă, dar moale, din holul de la intrare. Bărbatul mergea cu greutate, înclinându-se înspre partea pe care ducea bagajul ei, de altfel ușor. Părea așa de obosit, încât i se făcu milă de el. Se oferi de mai multe ori să-și ducă singură geanta, dar el o refuză făcând o grimasă ciudată care putea să treacă și drept agasare, și drept politețe. Trecură prin dreptul a sute de camere care aveau pe ușă numerele înscrise pe plăcuțe de alamă aurită. Culoarul se răsucea fără nicio noimă, într-un mod capricios, dădea în intersecții care se bifurcau la rândul lor în drumuri diferite. Ici și colo, câte o oglindă lată, poziționată între două camere, reflecta parcursul complicat al cursivelor de pe plăcuțe și sporea dificultatea căutării. În cele din urmă, după alte două răscruci, o luară pe un coridor strâmt și se opriră în fața ultimei camere, cu numărul 3333. Intrară într-o încăpere înghețată care mirosea foarte puternic a stătut și a grăsime prăjită. Cu gesturi lente, el așeză bagajul pe un scăunel pliant din lemn, dădu drumul la încălzire, un vechi radiator de fontă care se porni scoțând tot felul de zgomote, trase draperiile, aprinse lămpile de pe noptiere. Părea sătul, dar era extrem de civilizat, asemenea unui Cerber blând care se impunea prin persuasiune mai mult decât prin forță. Îi indică o bomboniera plină cu pilule, pentru *the overseas travelers,*

călătorii de peste mări și țări, care sufereau de pe urma decalajului orar și aveau nevoie de somnifere. O cutie verzuie servea drept televizor. El se înclină și basche ții săi începură să se caște în față și în spate ca două guri care aveau drept scop aerisirea picioarelor. Îi lăsă bacșiș doi dolari.

Se întinse pe patul care scârțâia, acoperit cu o cuvertură cam ternă. Atunci îi apăru în fața ochilor, deasupra unei comode, ceea ce nu văzuse mai înainte: un panou mural uriaș intitulat *Our customers, Clienții noștri.* Afișa lista tuturor clienților care stătuseră în acea cameră, de la deschiderea hotelului. Data sejurului lor, numărul de nopți petrecute de fiecare acolo, totul însoțit de mici poze de identitate; bătrâni, tineri, copii, asiatici, africani, sud-americani. În dreptul unora era trecută o cruciuliță care indica faptul că erau morți. Exista un loc liber pentru poză. Se gândi imediat; a mea. Și-și reprimă o tresărire. Avea impresia că auzea șoaptele tuturor celor care trecuseră pe acolo, răsuflarea lor întretăiată. Panoul pendula între un monument funerar și un tablou al angajaților model ai unei întreprinderi. Să știe că într-o bună zi numele și portretul ei puteau să fie afișate în camera asta îi făcea pielea de găină. Plutea, suspendată de draperii și de tavan, un fel de gravitate, greutatea destinelor pierdute, aflate în tranzit. Privi îndelung pe fereastră zăpada care cădea peste o mulțime de zgârie-nori, toți asemănători și stupid de drepți. Incapabilă să adoarmă – era deja șapte dimineața în Franța – căută în cutia cu pilule, înghiți două somnifere, unul albastru și unul roșu, pe care le scuipă apoi imediat, din prudență. Făcea parte dintre acei oameni pe care barbituricele îi agită în loc să-i adoarmă. Scoase telefonul din priză, debranșă prizele, agăță de clanța ușii semnul *Do not disturb,* își puse o mască pe ochi și aștept ă. Mult timp, prea mult timp. La vârsta ei, de 26 de ani, petrecuse prea puțin timp într-un hotel și și mai puțin timp în străinătate. Aprinse din nou lumina și, ca să fie sigură, aruncă o privire la ceasul tatălui ei. Deschise cutia cu o cheiță pe care o purta asupra ei, dădu la o parte mai multe straturi de hârtie de mătase și-l văzu, așezat pe patul său de catifea. La prima vedere, obiectul părea unul plăcut: o cutie ca un butoiaș pântecos, din aur roz, un cadran

dotat cu roți complexe, rubine micuțe presărate pe deasupra, de mărimea unui vârf de ac, dispuse asemenea astrelor într-un buchet metalic. Motivul central, pe fundalul ceramicii albe, reprezenta un fel de cometă, mici corpuri celeste în formă de elipse. Când îți plimbai privirea peste cadranul ceasului, de la dreapta la stânga, stelele se aprindeau și se stingeau. Era el frumos, era original? Nu avea nici cea mai vagă idee. Tatăl său susținea că ceasul lui era *încărcat,* că avea puteri magice. Ea nu percepea nicio vibrație magnetică.

El nu era singur în nebunia asta. Îi venea din familie: mătușa lui Jézabel, adică sora tatălui ei, Sidonie, o văduvă robustă, care răspundea în Munții Jura de Grupul cercetașelor reformate, un grup de tinere fete protestante creat după modelul cercetașelor, trăise la o fermă, aproape de Mouthe, satul cel mai friguros din Franța, în mijlocul unui talmeș-balmeș de ceasuri. De toate mărimile, de toate vârstele, din toate epocile, arătând fiecare altă oră. Erau peste tot, până și la toaletă, în pivniță sau în grajd, cu tic-tacul lor îngrozitor. Înghețate în carapacea lor de lemn de nuc sau de stejar, aceste santinele limitate băteau pe un ritm discordant. Mai exista și un dulap cu clepsidre, pe care o mișcare continuă le întorcea cu susul în jos la intervale regulate. Era ceva lugubru. I se spunea *Ferma cu pendule,* iar Sidonie îi zicea *Adunarea ciudată a ceasurilor.* Așa înțelegea ea s-o deruteze pe Moartea cu Coasa, s-o facă să se rătăcească în acest labirint. Gravase deasupra ușii de la intrare faimosul proverb latin: *Mors certa, hora incerta* („Moartea e sigură, ora la care sosește nesigură"). Era șiretlicul ei față de Craniul care n-ar fi știut ce interval orar să aleagă. De mic copil, Sidonie smulgea limbile ceasurilor, distrugea acul metronoamelor, pentru a rămâne singura stăpână a măsurii. Dar într-o seară, un vechi ceas țărănesc, care se stricase de mult și pe care ea uitase să-l întoarcă, scoase un pârâit sinistru, îi căzu în cap din spate și o ucise pe loc. Fratele ei Nathan scosese de aici o maximă profundă: „Nu trebuie să lași niciodată un mecanism de ceas neîntors."

Rememorând acest episod, Jézabel adormi.

CAPITOLUL 3
În ce dată suntem?

Când se trezi, era încă noapte. Insomnia, cea de la miezul nopții, care te trage de păr ca dintr-un puț, o ajunsese de cealaltă parte a Atlanticului. De-abia reușise să doarmă puțin. Aprinse lumina, căută un ceas: ceasul tatălui ei era prea nobil pentru a îndeplini o funcție atât de trivială, iar telefonul mobil se descărcase în ajun. Nu exista niciun ceas deșteptător, nici vreun cadran cu cristale lichide așezat pe televizor sau pe noptieră. Încercă să sune la recepție. Nu avea ton, nu se auzea niciun zumzăit. Se uită pe fereastră. I se părea că ninsoarea se oprise. În orice caz, era prea târziu ca să adoarmă la loc. Mai bine era să se îmbrace, să ia un taxi și să prindă primul avion către Montréal. Făcu un duș, i se păru că arată îngrozitor. Și toate articolele de toaletă se aflau în geamantanul ei, pierdute undeva în spațiul aerian! Nu avea nimic cu ce să se spele în afara săpunului de proastă calitate de la hotel, nici periuță de dinți, nici cremă. Nu cumva vedea deja niște firișoare albe care-i apăreau în păr? Mama ei încărunțise de tânără.

În momentul în care ieși din cameră, observă că tabelul cu numele clienților hotelului număra o fotografie în plus: a ei! Fotografia din pașaport! Cineva intrase în timp ce ea dormea, îi luase actul de identitate, făcuse o poză și lipise această vinietă pe panou. Ar fi putut s-o jefuiască sau mai rău! Își închise geanta, îmbrăcă aceleași haine de cu o seară înainte și parcurse, în sens invers, imensul labirint de culoare sinuoase care o aduseseră până la camera ei. Fete cu chipuri emaciate, cu bonete deformate și bluze terne, împingeau cărucioare pline de prosoape murdare și de produse ieftine. O priveau fără amabilitate. Se pierdu mult timp în acest labirint și, în cele din urmă, găsi un ascensor de serviciu în care se urcă în ciuda interdicției.

Când ajunse în holul hotelului, gol, fu cuprinsă de tristețea acelor locuri. Cum putea un hotel, aflat departe de toate cele, să-și atragă clienții? Recepția era pustie ca și în ajun, sună din

același clopoțel aurit. O doamnă între două vârste cu ochelari cu lentile groase în formă de inimă veni în cele din urmă pe o ușă ascunsă, se apropie căscând, cu un aer dezaprobator. Urmă un dialog într-o engleză haotică.

— Aș vrea să plec și să plătesc nota.

— La ora aceasta?

— De ce, ce oră este?

— Trei dimineața.

— Cum?

Îi arătă ceasul mare aflat de cealaltă parte a încăperii.

— Vom fi obligați să vă încasăm o zi suplimentară.

— Nu se poate. Vreți să spuneți că am dormit o zi întreagă și încă o jumătate de noapte?

— Știți asta mai bine decât mine, nu?

— Nu am ceas la mână, telefonul meu s-a descărcat, nu am nici cea mai vagă idee cât ar putea fi ceasul.

— Cu atât mai rău pentru dumneavoastră.

Doamna somnoroasă îi verifică pașaportul, bătu câteva cuvinte pe o tastatură străveche și ridică din sprâncene:

— *Oh, my God!*

— Ce se întâmplă?

— O secundă, verific.

Făcu să defileze câteva cifre pe ecran și porni o imprimantă. Printarea a fost un proces lung, foarte lung, mașina scuipa kilometri de hârtie în ritm susținut. Hârtiile cădeau, se adunau unele peste altele pe jos.

— E totul în regulă?

— Vă imprim nota de plată. E nevoie de timp. Luați loc. O să vă chem când operațiunile și calculele vor fi gata.

— Aș putea să-mi încarc telefonul mobil?

— Un moment, vă rog, fiecare lucru la timpul său.

Holul era întunecat. O muzică vieneză vagă venea dinspre tavan. Jézabel se servi cu o cafea cu lapte de la un distribuitor automat. O băutură ciudată cu gust de azimă și de porumb. După un sfert de oră, recepționista așeză pe tejgheaua din lemn de acaju un volum gros dactilografiat, care avea un index și un cuprins. Jézabel crezu că era o greșeală, scoase cartea de credit.

— Iată, aveți de plătit…

— Cât?

— Așteptați, lipsesc taxele statului, taxele orașului, taxele de turism, e puțin mai complicat. De obicei, mă ajută contabilul, dar la ora aceasta, a plecat deja acasă.

— Trebuie că vă înșelați. Nu am rămas decât o noapte, o noapte și jumătate, dacă vreți, și calculul notei de plată este extrem de simplu. V-o calculez eu.

— Mă tem că vă înșelați.

— Cum așa?

— După estimările noastre, ați rămas în clădirea noastră – își încetinise ritmul vorbirii – un an întreg.

— Glumiți?

— Uitați-vă în calendar! Ați sosit pe data de 13 decembrie 2016. Acum suntem în 14 decembrie 2017.

— E imposibil. Nu am dormit decât o noapte la dumneavoastră și am sosit în Statele Unite ale Americii de-abia ieri-seară.

— Arătați-mi pașaportul.

Doamna căută ștampila care să dovedească sosirea lui Jézabel pe teritoriul american, dar nu o găsi.

— În plus, sunteți în ilegalitate absolută. Dacă vă dăm pe mâna serviciului de imigrație, riscați doi până la trei ani de închisoare.

Jézabel, crezând că era vorba de o neînțelegere, îi explică circumstanțele excepționale ale aterizării sale pe aeroportul din Last Foundland, în timp ce se îndrepta către Montréal în mijlocul unei furtuni îngrozitoare, după care îi povesti de închiderea ghișeelor de la vamă. Pe măsură ce explica, bâlbâindu-se, își dădea seama de neverosimilul spuselor ei. Îi era greu să se exprime și în franceză, cu-atât mai mult în engleză…

— Furtuna de care vorbiți a existat într-adevăr, dar acum un an. Una dintre cele mai rele furtuni de pe continentul american. Între timp, dumneavoastră, cum să vă spun? Ați dormit.

— Sunteți nebună! Nimeni nu doarme un an întreg. Nu am rămas aici decât o noapte, una singură.

— Verificați și singură. Paturile noastre sunt confortabile. Erați istovită, fără îndoială.

Spuse asta pe un ton de dojană prietenească. Și apoi, recepționera îi aruncă în față teancul de foi.

— Așteptați, spuse Jézabel, am biletul de avion în haină, o să vedeți.

Se căută prin buzunare, scoase șervețele Kleenex mototolite, bomboane începute, o bucată de prăjitură înfășurată în ambalaj, mărunțiș. Își aminti dintr-odată că serviciul de bagaje pierdute de la aeroport îi luase biletul și nu i-l mai dăduse înapoi. În agitația generală, ea nu-l mai ceruse. Nu avea nimic asupra ei care să dovedească zborul de la Paris de ieri. Recepționera se uita la ea compătimitor.

Atunci sosiră fără un zgomot cele trei fantome din noaptea precedentă, șchiopul sprijinit în baston, cocoșatul însoțit de un câine orb și foarte bătrân și ciungul căruia îi atârna brațul drept, toți trei îmbrăcați elegant, în costume, încălțați cu șoșoni colorați cu motive ecosez. Se apropiară de tejghea uitându-se insistent la Jézabel. Ea care căuta peste tot un telefon mobil sau un calendar ce ar fi putut confirma versiunea ei asupra faptelor, se întoarse către ei. Și, în engleza ei catastrofală, îi întrebă:

— Mă scuzați, domnilor, în ce dată suntem și cât este ceasul?

Cei trei domni se consultară în șoaptă și unul dintre ei scoase chiar un ceas cu lanț din buzunar.

— Suntem în data de 14 decembrie 2017, este ora trei și douăzeci și cinci dimineața, răspunse ciungul.

— Ei bine, vedeți, îi spuse Jézabel recepționerei, mânioasă. Suntem în 14 decembrie și eu am sosit în noaptea de 13.

— Da, dar anul trecut:. Uitați-vă în registrele noastre, uitați-vă în calculator: ați sosit la noi în seara de 13 decembrie 2016, de la Paris. Asta înseamnă că sunteți la noi de exact un an și o zi.

— E imposibil!

Și, în furia ei, Jézabel începu să vorbească în franceză, să se enerveze. Înțelegea totul, dar cu o întârziere de o fracțiune de secundă. Cei trei domni repetară ca niște roboți, pe măsură ce cele două femei vorbeau între ele: *14 decembrie 2017, ora trei și douăzeci și șase de minute dimineața, 14 decembrie 2017, ora trei și*

douăzeci și șapte de minute dimineața. Părea că exercițiul acesta le făcea o deosebită plăcere și începură să îngâne ca un ceas vorbitor, intonând un fel de muzică gospel cu voce joasă, fiecare pe rând. Băteau ritmul cu piciorul ca pentru un riff de jazz, legănându-se ușor. Până și câinele orb dădea din cap în cadență cu ei.

— Uitați-vă din nou pe formularul semnat de dumneavoastră.

Doamna deschise o carte mare și groasă legată în piele, dădu sute de pagini cu sute de nume și sute de semnături diferite și se opri la aceea a lui Jézabel Thevenaz, din data de 13 decembrie 2016. Erau acolo data sosirii sale și data nașterii, perfect descifrabile.

— E imposibil, eu n-am scris niciodată chestia asta!

— Ați intrat aici în data de 13 decembrie 2016 la orele douăzeci și trei, venind de la Paris-Charles de Gaulle pentru o noapte, cu plecarea prevăzută a doua zi către Montréal. Ceea ce ați făcut de anul trecut încoace nu ne privește. Hotelul este primitor, nu este inchizitor. Dacă asta vă poate consola, să știți că nu sunteți singura persoană căreia i s-a întâmplat lucrul acesta. Ce vreți, oamenii iubesc hotelul nostru. Noi suntem singurul palat în apropiere de stațiunea termală de la Baden, atât de competitivă.

— E imposibil din punct de vedere material, știți asta prea bine. Și dacă m-ați fi drogat, nu aș fi supraviețuit unei cure de somn de un an.

— Ridicați-vă mâneca de la mâna stângă.

Jézabel își scoase haina, își ridică mâneca bluzei. La încheietura cotului, se vedea o urmă întinsă de înțepătură, în jurul căreia apăreau fragmente dintr-un pansament.

— Ce mi-ați făcut?

— V-am hrănit, domnișoară.

— Cum?

— Dormeați, nu doream să vă vedem pierind de foame. V-am pus un cateter pentru a vă alimenta și a vă rehidrata. Infirmierele v-au pus și o ploscă pentru funcțiile naturale.

— Dar cu ce drept? Asta este sechestrare și violarea

drepturilor mele.

— Dimpotrivă, v-am respectat cerințele. Ați agățat semnul cu *Nu deranjați* de ușă, noi ne-am conformat dorinței dumneavoastră având grijă să nu muriți de inaniție.

— Dacă mi-ați fi pus perfuzii cu glucoză, aș fi pierdut zece kilograme. Or, nu am slăbit niciun gram! Un hotel nu reține un călător un an fără să obțină de la el măcar un aconto, nu?

— A fost greșeala recepționerei. Am dat-o afară. Cerem întotdeauna o garanție din partea clienților, cel puțin o copie a cărții lor de credit.

— Dar femeile de serviciu nu au venit să facă curat, să schimbe așternuturile, să aerisească locul?

— Ba da! În fiecare săptămână, întrebați la departamentul de *house keeping*. Se pare că aveați un somn foarte agitat, că vorbeați cu voce tare.

— Doamnă, vă rog, haideți să ne păstrăm sângele rece.

Engleza sa, deja șubredă în mod normal, se degrada din ce în ce mai mult.

— Nu am chef să mă cert cu dumneavoastră. Vreau să plec cât mai repede. Am sosit aici ieri-seară, nu știu ce caută această urmă de înțepătură pe brațul meu și vă datorez plata pe o singură noapte, două maximum, dacă țineți neapărat. Sunt dispusă să fac un compromis.

— Domnișoară, iată nota dumneavoastră de plată: ne datorați 96.990 de dolari. Trei sute șaizeci și șase de zile înmulțit cu 265, prețul unei nopți la noi, cu toate taxele incluse.

— Doamnă, vă rog, încetați cu mistificarea asta. Am obosit. Spuneți-mi suma adevărată și lăsați-mă să plec.

— Ei bine, vă repet, ne datorați 96.990 de dolari. Pot să vă transform suma în euro, dacă doriți.

Trioul încărunțit și cocoșat continua să solfegieze ora, aplecându-se când la stânga, când la dreapta.

— Cum plătiți? Cu cardul sau în numerar?

— V-ați pierdut mințile? Cum vă așteptați ca eu să plătesc așa o sumă?

Unul dintre cei trei domni, cel mai întreg, făcu un pas înainte, se opri din cântat și spuse, într-o engleză chinuită:

— Principiul societății noastre este că trebuie să plătim pentru ceea ce am cumpărat. Sunteți de acord?

— Sunt de acord. Dar onestitatea înseamnă și să nu plătești mai mult decât ai cumpărat.

— Să vedem, continuă bătrânul amestecându-se în tranzacție. Când spuneți că ați sosit aici?

— Vă repet, în noaptea de 13 decembrie.

— Dar în ce an?

— Cum adică, în ce an? Anul ăsta, bineînțeles. Acum treizeci și șase de ore eram încă la Paris. Și m-ați văzut ieri-seară, vă amintiți?

El se întoarse către însoțitorii lui:

— Am văzut-o noi ieri-seară?

Și ceilalți doi răspunseră fredonând:

— Nu, nu, imposibil, n-am văzut-o deloc aseară. Dar am mai văzut-o, cred, acum mult timp.

Un mic grup de oameni se aduna acum aproape de recepție, veniți de nu se știe unde: ușieri, turiști în halate de baie care coborâseră pentru cură, adolescenți în pantaloni scurți, pensionari în halat de casă care se plimbau de colo-colo.

— Cu toate astea, când mă uit la cartea în care v-ați semnat, văd bine că indică ziua de 13 decembrie 2016.

Și trecu documentul prin mâinile tuturor, pentru ca ei să confirme. Cu toții își dădură cu părerea și repetară: „2016". O femeie confirmă: „Îmi amintesc de ea atunci când a venit. O recunosc." Și toți își întăriră spusele: „Da, o recunoaștem."

Jézabel, sufocată, voia să urle: „Mincinoșilor!" Dar printr-un fenomen de contracție spasmodică, vocea sa nu producea niciun sunet: devenise afonă. Alergă către ieșirea din hotel, hotărâtă să ceară ajutorul trecătorilor. Păși în noaptea glacială în mijlocul unui peisaj de șantiere, cu șosele de-abia luminate pe care trecea foarte rar câte un automobil. O zăpadă tare și murdară acoperea trotuarele. Nu exista nimeni căruia să i se adreseze, până ce zări o mașină de poliție și-i făcu semn agitându-și puternic brațele.

— *Yes, Mam!*

Încercă să le descrie situația în detaliu, dar, încă o dată, pierderea vocii o trădă și nu putu scoate nici cel mai slab sunet.

Polițiștii erau ca două dulapuri cu oglindă, umflați de vestele de protecție, și o priveau sceptici. Parcară, ieșiră din mașină mormăind ceva în microfoane și înaintară împreună cu ea către hotel, cu mâna pe mânerul revolverului, murdărind covoarele cu bocancii lor plini de noroi. Încântați de mulțimea care se adunase și care-i privea cu admirație, avură o explicație cu recepționera căreia i se alăturase o asistentă mai tânără care de-abia se trezise din somn și care avea ochii umflați și părul răvășit. Scoaseră un carnețel, consultară registrul, ecranul calculatorului, refăcură calculele pe telefonul mobil și se întoarseră în cele din urmă către Jézabel.

— *Mam, we are sorry!*

Asta nu prevestea nimic bun. Simți cum un val de frig imens punea stăpânire pe vârfurile degetelor ei de la mâini și de la picioare. Cu chipul impersonal al bunului simț mâhnit, cel mai tânăr dintre polițiști, cu pometii roșii din cauza iernii, îi spuse:

— Trebuie să plătiți, așa e legea.

Dintr-odată, puțina engleză pe care-o știa dispăru. Începu să se bâlbâie, presărându-și apărarea cu insulte în franceză. Coloana de aer necesară formării cuvintelor nu-i mai ajungea. Nu avea să cedeze în fața acestui șantaj mediocru. Voia să spună: „Yankeilor proști, lăsați-mă să plec", dar propoziția muri în fundul gâtului ei.

Jézabel scrise în engleză pe un petic de hârtie: „Aduceți-mi un traducător!"

Recepționera își luă un aer dezolat și declară:

— Nu avem traducător din franceză. Numai din spaniolă, coreeană, chineză și rusă. Vorbiți vreuna din aceste limbi?

Atunci Jézabel scoase maiestuos 300 de dolari din portofel, îi aruncă pe tejghea, își luă geanta și se îndreptă către ușă, foarte hotărâtă să părăsească locul. Cei doi reprezentanți ai legii fugiră după ea, tropăind și ținându-și tocurile armelor care li se bălăngăneau în jurul taliei. Le luă ceva timp până să grăbească pasul. O opriră înainte ca să ajungă la ușa rotativă, o placară la pământ fără menajamente, îi puseră cătușele în mod corespunzător și o aduseră cu forța înapoi în fața recepției. Clienții treziți se bucurau de spectacol, fericiți că se întâmplă în

sfârșit ceva. O transferară într-un birou adiacent. O altă doamnă, cu chipul viclean, o invită să se așeze în fața unei măsuțe, îi scoase cătușele, lăsându-i pe cei doi vlăjgani la ușă. Într-o engleză cu un puternic accent rusesc sau ceh, îi explică din nou situația.

— Domnișoara Thevenaz (ea spunea „Sevenaz", pronunțând „th" ca un „s"), ne datorați 96.990 de dolari, contravaloarea a douăsprezece luni și o zi într-o cameră standard superioară cu vedere spre oraș, în prestigiosul nostru edificiu. Peste câteva luni, vom avea dreptul să ne numim Plazza Badenspa!

Disperată să-și regăsească vocea și făcând semn cu degetul că nu putea să vorbească, ea scrise pe o foaie de hârtie: „Vă spun că am stat aici doar treizeci și șase de ore. Aș fi moartă acum dacă aș fi dormit un an fără să mănânc."

Fără să-i răspundă, doamna dădu drumul la televizor pe un canal de știri transmise încontinuu și puse degetul pe o etichetă din dreapta ecranului care indica data și ora: 14 decembrie 2017, 4 AM.

— Uitați-vă și singură.

Jézabel, amenințătoare, scrise în franceză: „Dar știu prea bine, căcatul dracului, că suntem în 2017. Am sosit la voi ieri de la Paris."

— *Sorry,* domnișoară, nu știu să citesc în limba franceză.

„Iar eu nu vorbesc engleza", scrise ea apoi.

— Încetați să mai negați evidența, domnișoara Jezeeeeubelle. Toată lumea din hotel v-a recunoscut.

— Și credeți că eu aș fi petrecut un an de zile în bomba asta infectă?

În realitate, doar gândise fraza asta, dar nu o și rostise.

Strivită de această înșelăciune vulgară, moartă de spaimă, Jézabel se simți golită de tot sângele, asemenea unui animal într-un abator. Căzu cu capul înainte pe covor. Ultima imagine pe care o văzu a fost trioul de cărunți, chiar deasupra chipului său. Miroseau plăcut a curat, a ceară și a parfum și repetau pe rând, intonând în engleză:

— Trebuie să plătești, trebuie să plătești. Dacă vrei să pleci, micuța mea doamnă, trebuie să dai banu', trebuie să dai banu'.

CAPITOLUL 4
Noaptea datoriei

Începură prin a-i rade părul de pe cap cu mașina electrică. Din părul ei des blond-castaniu, nu-i rămase decât o creastă subțire, un covor periuță care-i lăsa libere urechile și gâtul. Arăta ca un câmp de mici cuie boante. Nu-și văzuse niciodată zona capilară astfel, o coajă închisă la culoare care se întindea de la ceafă până la frunte. O obligară să poarte o uniformă de culoare caca-de-gâscă, asemănătoare celor purtate de angajații care se ocupau cu curățenia toaletelor din aeroporturi. Îi dădură un alt nume, Jazz, contragerea prenumelui său, cu interdicția de a folosi altul. O instalară într-o cămară cu mături de la etajul 24, care nu avea nici chiuvetă, nici ferestre. Îi legară o brățară electronică în jurul gleznei, cu cip și afișaj care bipăia de îndată ce ea trecea pragul hotelului sau depășea anumite bariere metalice. Nu avea dreptul să comunice cu exteriorul sau să dezvăluie cuiva ceea ce i se întâmplase.

Contractul era următorul: fie rambursa integral cei 96.990 de dolari prin card de credit, fie era dusă la închisoare, așteptând condamnarea tribunalului pentru neplata datoriei. Dacă pleda vinovată, pedeapsa îi putea fi redusă la câțiva ani. Sau, exista propunerea, o, cât de mărinimoasă, a conducerii hotelului: urma să returneze suma datorată lucrând în hotel atâta timp cât era nevoie. Îi reținea cheltuielile pentru cazare și hrană, chiar dacă acest lucru i-ar fi prelungit timpul de detenție. Era soluția cea mai rezonabilă. Urma să fie remunerată în baza salariului minim federal, 7,25 de dolari pe oră. În schimb, ea avea să se achite de toate sarcinile care i se cereau: era în situația unei deținute dintr-o închisoare de stat, dar sub contract privat. Încercase într-adevăr să plătească cu cardul său de la banca Crédit agricole din Annemasse unde i se vărsa salariul de profesoară. Tranzacția fusese refuzată: trebuie că avea doar 1.000 de euro în cont, primiți drept avans. Nu îndrăzni, din pietate filială, să le propună să-i cumpere ceasul părintesc și-și promise că nu avea să recurgă la asta decât după ce ar fi epuizat

căile posibile. La fel ca în închisoare, îi confiscară toate bunurile, până și puținele sale obiecte de valoare, pe care le puseră într-un seif, cu promisiunea de a i le înapoia la ieșire. Nu dormea pe o saltea pătată, ci pe o pată care altădată fusese o saltea.

Ce mersese greșit? Nu-i venea să creadă că după treizeci și șase de ore de călătorie agitată, se găsea într-o celulă înghețată, cu mătura și mopul în brațe, îmbrăcată într-o pereche de blugi cârpiți și o bluză murdară, curățând rahatul altora pentru un salariu de mizerie. Îi întinseseră o capcană, cu complicitatea autorităților locale care trebuie că o drogaseră și falsificaseră registrele și data sosirii sale. Prin urmare, matematic, rămăsese un an în hotelul lor fără să-și plătească datoria. Un subterfugiu grosolan, dar eficace. Ea încerca să se liniștească singură: ambasada Franței avea să se îngrijoreze de soarta ei, Ministerul Educației Naționale avea să prevină poliția și, mai ales, apropiații ei urmau să se mobilizeze. Franța nu avea să-și abandoneze cetățenii! Prietenul tatălui ei, care o aștepta la Montréal, urma să se alarmeze. El trebuia să dea neapărat de logodnicul său Thibault, profesor de franceză la liceu, sau de prietena sa cea mai bună, Tania, care plecase să facă un stagiu de un an în India, la Bangalore. Cum aveau să afle de dispariția ei, urmau să răscolească tot pământul ca să o salveze.

Primise deci acele *bullshit jobs,* sarcinile degradante, să curețe toaletele, să golească coșurile de gunoi, să trieze resturile, să frece podelele. Tatăl ei voia să spele păcatele oamenilor, ea trebuia să spele mizeria altora. Petrecu, fără să-și creadă ochilor, cel mai sinistru Crăciun din viața ei, în temnița asta. Avea să iasă din coșmarul ăsta, să se trezească în cabana ei de la Praz, sub zăpadă, alături de pisica ei De-două-ori-cruciș lungită sub pat și mieunând ca ea să se trezească și să-i dea de mâncare. Își amintea de acele ninsori abundente, din urmă cu zece ani, care atinseseră un strat de șapte metri, în Haute-Savoie, când grosimea lui urcase până la primul etaj al cabanei zidind ieșirile și când ea trebuise să iasă pe fereastra camerei ei și să-și dea drumul în jos pe fund ca să ajungă în stradă. Ce bine ar fi fost ca o furtună albă să fi scufundat această fortăreață de urâțenie până la etajul 24, permițându-i să evadeze doar deschizând

ferestrele!

Lucrul cel mai rău nu era stupiditatea sarcinilor pe care trebuia să le îndeplinească, sub supravegherea unei hispanice zgripțuroaice, pe cât de rea pe atât de ticăloasă, ci cruzimea tovarășelor ei, a deținutelor „împrumutate" hotelului de către închisoarea districtului, care mânuia onorariile. Sărmane localnice, chinezoaice, africance sau sud-americance, care se coalizau împotriva ei pentru că era franțuzoaică, vorbea prost engleza și pentru tot felul de motive care țineau de prostie și de xenofobie. Îi făceau farse murdare, îi furau puținele lucruri pe care le avea, îi testau rezistența. Dacă avea ghinionul să cedeze, ele își dublau persecuțiile. Devenea sclava acestor sclave. Jazz se forța, încetul cu încetul, să le răspundă cu aceeași monedă. Reuși să fure mânerul unei linguri de lemn, pe care-l ascuți. Îl purta la ea, până și noaptea, strâns în pumn, gata să lovească, să țintească în ochi. Știa că atunci când avea să vină momentul să treacă la fapte, o să ezite. Nu fusese crescută în cultura violenței sau a ripostei instantanee. În familiile protestante, mai ales în a ei, fetele nu erau învățate artele marțiale și lupta corp la corp. Bigotismul tatălui ei nu cuprindea și categoria autoapărare. Sexul „slab" trebuia să îndure și să sufere.

Și dacă toate astea erau adevărate, dacă dormise cu-adevărat un an întreg? Îi făcuse oare o vrajă ceasul acela care devora timpul? Consternată, trecu prin toată gama de emoții, furie, revoltă, disperare, resemnare, descurajare. Ca să nu-și piardă mințile, se dedică muncii sale cu frenezie. Asta îi atrase un surplus de ostilitate din partea colegelor sale care se distrau să strice camerele în care ea tocmai făcuse curățenie, să le murdărească. O lua de la cap, evita confruntările, răbda răutățile. Metodică, se specializă într-o activitate care îi plăcuse de mică: lustruirea pantofilor. Părinții ei își făcuseră griji pentru înclinația asta a ei inofensivă, după care i-o acceptaseră. Jazz găsea în ea o recompensă imediată, transformarea pielii stricate în piele bine întreținută, sclipind ca o oglindă și răspândind un miros încântător. Putea să lustruiască zece perechi în câteva ore. Când una dintre ele nu mai era revendicată, o păstra, dacă i se potrivea mărimea. Munca aceasta trudnică devenise resursa ei

vitală pentru a nu ceda. Un contoar electric înregistra orele de lucru efectuate zi după zi, mai puțin sumele reținute din salariul ei. O izolaseră de alte prizoniere care dormeau în cămăruțe insalubre, pe paie care colcăiau de gândaci și de păduchi. Dar nu avea dreptul să-și încuie ușa cu cheia și se temea tot timpul de expediții punitive. Atinsese un așa nivel de izolare, încât se atașă de o libarcă anume, pe care o numi Micuța Mișunătoare, o insectă groasă cu carapacea de un roșu-aprins, pe care ea o lustruia cu unsoare transparentă, cu vârful degetului arătător. Gândacul se învârtea în jurul ei noaptea și se hrănea cu mici resturi; ea se bucura să-i audă mersul târșâit aproape de ureche. Nu mai era singură, avea măcar un tovarăș minuscul pe care îl revedea la ore fixe.

Făcea și refăcea la nesfârșit calculele și-și dădea seama cât de sortită eșecului era încercarea ei de a le restitui banii: cu suma modică pe care o primea ea pe oră ca salariu, un an sau chiar doi de muncă trudnică nu ar fi fost de ajuns. Fusese redusă la stadiul de servitute. Această țară nu era a ei, iar ea nu-i stăpânea nici regulile, nici moravurile. Mâncarea era infectă, supele atât de coagulate încât lingurile rămâneau înfipte în ele. Oricine era redus aici la cel mai mic numitor comun, un prenume, și acesta restrâns la o silabă, Bob, Joe, Vic, Liz. Faptul că nu cunoștea limba engleză, lucru care ar fi trebuit s-o piardă, o salvă. Se mișca într-un fel de ceață semantică, proiectivă. Remarcile zeflemitoare, glumele grosolane nu o atingeau. Din moment ce nu le înțelegea, era mai puțin tentată să le răspundă. Doar instinctul de supraviețuire o făcea să reziste.

Plazza era o citadelă de douăzeci și cinci de etaje care ocupa două cvartale și care avea un enorm castel de apă în vârf, ce amenința să explodeze în orice clipă. Fiecare etaj era o stradă de unul singur, fiecare cameră, o rezidență de sine stătătoare. Hotelul mai era, în partea lui din spate, și un oraș în profunzime, lung de câteva sute de metri. Înțelegând avantajul pe care putea să-l aibă de pe urma acestei imensități, Jazz începu să-și pregătească evadarea. Avea nevoie să-și refacă forțele, pentru că-i era tot timpul foame. Porțiile de mâncare pe care le primea erau infime. Se obișnui să fure, din farfuriile

lăsate de clienți la ușă, din resturile meselor abandonate: hamburgeri începuți, cartofi prăjiți care se răciseră, bucăți stricate de măr sau de banană. Isprăvea băuturile acidulate, sticlele de Coca-Cola. Se ferea să-și ducă aceste provizii în debaraua ei, de frică să nu-i fie furate. Le mânca în picioare, cu degetele murdare, în mare viteză. Descoperi cele două minuni ale civilizației americane, aerul condiționat și cuburile de gheață: prima era folosită uneori în miezul iernii pentru a echilibra un sistem de încălzire prea puternic, făcând vacarm după vacarm, un val de aer înghețat urmând unui val de aer fierbinte și provocând tremuratul unui aparat adesea defect. Cât despre cuburile de gheață, turnate generos în toate băuturile, ele adăugau frigul peste clor și-ți refrigerau papilele de la prima înghițitură.

De două ori, Jazz încercă să fugă. După ce reuși să înșele vigilența supraveghetoarei și să coboare până la parter pe scara de serviciu, profită de un moment de neatenție al portarului pentru a fugi afară. Brățara ei electronică sună și începu să se strângă în jurul gleznei ei până ce aproape i-o strivi. Se trezi într-un peisaj de străzi lungi și reci, împodobite cu șantiere de construcții și cu terenuri pustii. Privit din afară, hotelul se ridica asemenea unei mase impunătoare de cărămizi și de oțel, alături de alți coloși de beton. Nu se zărea niciun copac, niciun spațiu verde. Ici-colo, câteva epave ale unor mașini arse și cicatrici adânci pe ziduri, care semănau cu urmele de gloanțe. Tremura de frig, nu știa unde să se ducă și nu avea decât câțiva cenți la ea. Încercă să dea telefon în Franța dintr-o cabină publică, umplând aparatul cu monede. A fost incapabilă să formeze numărul, să-și aducă aminte ordinea exactă a cifrelor. Obișnuința numerelor preînregistrate îi atrofiase memoria. Încercă să facă autostopul; a fost luată drept prostituată. O mașină de poliție o reperă deplasându-se singură și o opri. Să mergi pe stradă poate să te transforme, în anumite orașe nord-americane, într-un suspect. Un agent văzu brățara electronică din jurul gleznei ei, ceru lămuriri prin stație și o aduse înapoi la hotel. Ea încercă să-i explice că fusese răpită și că trebuia anunțată ambasada Franței, dar nu o ascultară.

Altă dată, se strecură într-un cărucior de bagaje, între două costume care atârnau și încercă să se ascundă într-o camionetă care-i ducea pe clienții hotelului la aeroport. Dar când era pe punctul de a pleca, șoferul se dădu jos din mașină, deschise portbagajul, o scoase afară cu brutalitate și o dădu pe mâna autorităților hotelului. Ca s-o pedepsească pentru aceste încercări de evadare, conducerea hotărî s-o taxeze cu o mie de dolari suplimentari, pe lângă datoria sa. Orice altă tentativă ar fi însemnat dublarea penalităților. Totul era cântărit și contabilizat de către un judecător nemilos. Dacă exista o conducere, ea nu vedea niciodată niciun director sau vreo directoare, ci doar lachei care vorbeau în numele unei puteri fără chip, Biroul. Îi aduseră pe cap o nouă supraveghetoare, o veche hipioată, rămășiță a anilor ’80 ai secolului trecut, cu părul cărunt și murdar, care refuza să-și vopsească părul ca să nu cedeze în fața cerințelor modei. Își spunea Ganesha, reminiscență a unei călătorii în India, și pretindea că era posedată de puteri supranaturale. Mirosea mai ales a ceapă și a usturoi, mușca direct din bulbi, din motive de sănătate. Zgripțuroaica bătrână pusese ochii pe Jazz și-și lăsa mâinile să i se plimbe pe corpul ei de fiecare dată când se apropia de ea. Aceasta încercase în mai multe rânduri să-i explice conspirația căreia îi căzuse pradă și o implorase să-i anunțe familia. Dar epava pletoasă rămânea imună la rugămințile ei și amenința să o denunțe, dacă Franțuzoaica nu se arăta înțelegătoare.

De îndată ce închidea ochii, sechestrata se gândea din nou la tristețea umedă a satelor din Savoia, toamna, la natura care se pregătește pentru marele giulgiu al iernii. Revedea vacile cu ochii lor blânzi, cu boturile în jurul cărora bâzâiau mușteleș în timp ce păștea, făcând să sune tălăngile de la gâturile lor. Adora să fie cuprinsă, dimineața devreme, de frigul care coboară din munți, să facă sculpturi din respirația ei aburindă. Când era îngheț, cuvintele nu rezistau și mureau de cum erau rostite. Admira feeria sclipitoare a gheții din jgheaburile de la streașină și cascadele de gheață care atârnă, melancolice, încremenite în elanul lor.

După ce eșuă în tentativele ei de a fugi, începu să strecoare

bilețele, scrise în engleză, printre lucrurile clienților din hotel: „Ajutor, sunt ținută aici împotriva voinței mele."

Își dădea numele, naționalitatea, adresa din Franța. Le lăsa peste tot pe unde putea, până și în pantofi. Se întorceau înapoi în „camera" ei, seara: clienții o denunțau conducerii. Când cerea cuiva telefonul mobil pentru a da un telefon în Franța, era refuzată categoric. Lansă și alte cereri de ajutor, își scrise povestea într-o engleză aproximativă și în franceză, într-un mic caiet albastru pe care-l strecură în geanta unui client din Orientul Mijlociu, un om de afaceri, care părea să fie libanez. Dar, două săptămâni mai târziu, caietul îi parveni, adnotat, iar greșelile de ortografie și de gramatică din limba engleză erau subliniate cu roșu. Omul de afaceri găsise de cuviință să alerteze conducerea hotelului, de la Beirut, în legătură cu faptul că una dintre angajatele lor voia să-i trădeze și inventase o poveste absurdă. Jazz primi încă două sute de dolari drept amendă suplimentară. O luă de la cap, fără să se descurajeze, de data aceasta cu un neamț, un reprezentant al unei firme de mașini-unelte, și-și strecură jurnalul într-o sacoșă din piele maronie. Nu află niciodată că bărbatul, plecat cu mașina către aeroportul Kennedy, de unde avea să zboare către Frankfurt unde urma să ajungă în aceeași seară, își uitase bagajul de mână sub masă, într-un bistro al terminalului Lufthansa unde ronțăise ceva înainte de decolare. Poliția, care fusese alertată în privința pachetului abandonat, izolase perimetrul și aruncase în aer frumoasa sacoșă, distrugând astfel cererea ei de ajutor. Chiar dacă ar fi putut citi textul scris de Jazz, șansele erau foarte mari ca cetățeanul neamț să-l fi aruncat la coșul de gunoi sau să-i fi avertizat, la rândul său, pe cei de la hotel în privința viperei pe care ei o hrăneau la sân. Încercă în cele din urmă să le alerteze pe niște turiste japoneze: dar, fie din cauza englezei sale deficitare, a unei neînțelegeri culturale sau a aspectului său murdar, cert este că ele se speriară și apoi se amuzară după multe plecăciuni și zâmbete crispate. O singură dată, reuși să aibă acces la internet la un calculator lăsat deschis într-o cameră: căutând pe Google Maps, observă că Plazza scrisă cu doi de z nu exista pe hartă, la fel cum nu existau nici strada, și nici

cartierul. Ea locuia într-un loc care nu exista în mod oficial!

Capitolul 5
Malinche

Într-o seară, Jazz, extenuată după douăsprezece-treisprezece ore de muncă trudnică și imbecilizantă, stătea lungită pe salteaua ei. Cu o hârtie și un vârf de creion în mână, făcea ca timpul să treacă mai repede scriind un șir de numere întregi, fără zecimale, încercând să-și exerseze mintea ca să nu înnebunească. Micuța Mișunătoare, gândacul ei preferat, cu carapacea strălucitoare precum scutul unui legionar roman, se învârtea în jurul ei, hiperactivă, transportând firimituri de pâine și resturi. Deodată, ușa se deschise și o cizmă enormă, cu ținte în partea din față a tălpii, strivi gângania fără menajamente. Un monolit gigantic, o ființă musculoasă și îndesată, îmbrăcată cu pantaloni scurți din piele și un tricou, se ridica deasupra tinerei franțuzoaice. Era Malinche, o metisă afro-amerindiană tatuată pe tot corpul, cu un dragon pe trunchi, motocicliști furioși pe brațe, arme de război, mitraliere Uzzi și Kalashnikov pe spate, îngeri baroci pe picioare, cai pe labele picioarelor, frunze de cactus și spini pe coapse. Era de o urâțenie atât de respingătoare, încât devenea fascinantă. Luase numele amantei amerindiene a lui Hernán Cortés, teribilul conchistador spaniol din secolul al XVI-lea. Avea craniul ras pe partea stângă, iar cealaltă jumătate a lui era vopsită în roșu. Era șefa fetelor de pe etaj și domnea de una singură peste clica ei. Jazz se ridică în capul oaselor și țipă:

— De ce ai strivit insecta? Era singura mea prietenă.

Malinche răspunse așa cum răspundea la toate întrebările care o deranjau: printr-un rânjet larg. Pe cei cinci dinți din față avea scris cu cerneală permanentă: *Fuck you!* Cel mai mare mesaj adresat lumii de către Statele Unite. Smulse foaia de hârtie din mâinile lui Jazz, o măsură cu un aer uimit și plecă trântind ușa. Lăsă în urma ei un iz puternic de sudoare și de paciuli. Tocmai îi dăduse lui Jazz un avertisment: ea era aici Stăpâna, și nu Biroul, iar franțuzoaica nu trebuia să dea socoteală nimănui altcuiva decât ei. După plecarea ei, Jazz a fost

cuprinsă de o criză de plâns nervoasă, strânse rămășițele micului său gândac și le depuse într-o cutie de chibrituri pe care o ascunse sub pernă.

Au fost săptămâni teribile. Silită să îndeplinească sarcinile cele mai dezgustătoare, chircită în cămăruța ei asemenea unui melc, slăbea, își vedea în oglinzi claviculele proeminente, tenul obosit, pieptul lăsat. Puse și mai mult efort în pasiunea sa pentru pantofi și, curând, ajunse să dețină, sus în turn, monopolul asupra acestei activități pe care colegele ei o considerau umilitoare. Schimba perechi de botine uzate pentru meniuri privilegiate, o bucată de săpun, cotoare de măr sau câteva grame de ceai. Seara, o aștepta o grămadă de pantofi pe care trebuia să-i lustruiască înainte de a se culca. Știa să transforme papucii vechi în obiecte noi care străluceau din nou și păreau să fi fost lăcuiți. Ceruia și servietele, curelele, proiectând pe orice suprafață nuca de ceară densă al cărei miros o îmbăta. Într-atât încât unii proprietari, uluiți de metamorfoza șoșonilor lor, îi împărtășiră admirația lor responsabilei de etaj, lui Ganesha, care mesteca tenace ceapă.

Jazz visa la creme, la farduri de pleoape, la lacuri de unghii. Ar fi vrut să se epileze, să se ducă la coafor. Cea mai dureroasă rămânea tăcerea apropiaților ei: faptul că nimeni din Franța nu răscolea cerul și pământul ca s-o găsească o copleșea. Aici nu valora decât puțin mai mult decât un fir de nisip, o piuneză înțepenită sub cizma unui șef. Își aduse aminte că tatăl ei, în momentele sale de efuziune, îi zicea „Flecușteața mea". Ea repeta acest nume, plângând, și se strângea în el ca într-o cochilie unde îi era cald. Da, el o iubise, o adorase chiar, în felul lui. Ea îl implora în secret: „Tată, tu ești cel care m-ai băgat în buclucul ăsta. Vino să mă salvezi! Oriunde ai fi." Își amintea că la vârsta de cincisprezece ani, ea îi interzisese s-o mai mângâie pe obraji, s-o țină de mână. Nu mai era un bebeluș și detesta dulcegăriile astea. Dacă el ar fi fost acum acolo, ea s-ar fi lipit de pieptul lui ca un copil pierdut. Părul îi creștea la loc încet și se albise tot. Purta peste craniu lâna unei femei în vârstă.

Curând, avu certitudinea: îngropată în acest mausoleu de beton, asemenea unei mumii, nu putea conta decât pe ea însăși.

O lovi o diaree violentă și vărsături și nu se mai putu mișca. Un medic pensionar, care puțea a alcool și avea pielea plină de pete, a fost chemat la căpătâiul ei. Îi pipăi mușchii, brațele, coapsele, îi examină dinții. Două cuvinte reveniră în diagnosticul său: *young and strong,* tânără și puternică. O privea așa cum privește geambașul un cal răpit, ezitând între a o îngriji și a o trimite la abator. Se hotărî că tânăra mânză încă mai avea resurse. O spitalizară într-o infirmerie de la ultimul etaj, unde condițiile erau la fel de igienice ca într-o crescătorie de porci. Cel puțin, putea să se odihnească. Îi făcură injecții cu opiu ca să-i calmeze durerile abdominale și ieși de-acolo după două săptămâni care i-au fost adăugate la datoria totală. Află de la o infirmieră că Malinche trecuse de două ori ca să afle vești despre starea ei.

Celelalte fete continuau să-i otrăvească viața așa cum se persecutau și între ele. Nu cunoșteau decât un limbaj, țipetele, insultele, lătratul. Sud-americance, caraibiene, thailandeze, indience formau o trupă certăreață și își spuneau unele altora „negrese împuțite" sau „lesbiene împuțite" sau „împuțite cu ochii oblici" sau „albe împuțite". Hispanicele care le dominau pe toate făceau să domnească o atmosferă de teroare: vorbeau o limbă amestecată, *spanglish,* jumătate engleză, jumătate spaniolă, de neînțeles. Malinche, care stăpânea mai multe dialecte, le conducea cu o mână de fier și pedepsea fără indulgență pe oricine îi încălca regulile. Jazz văzuse câteva filme și seriale despre închisorile din America de Nord. Lui Thibault, partenerul ei, îi plăceau la nebunie. Ei nu-i plăceau deloc. Nu-i plăcea atmosfera asta de moravuri animalice dominate de droguri, arbitrar și violență, care pentru ea însemna încarnarea infernului. Malinche o trata pe Jazz cu dispreț, o botezase *Froggy* și nu aștepta de la ea decât tăcere și docilitate. Dar uneori o privea cu lăcomie, părea s-o măsoare așa cum măsori o pradă, privind-o de sus până jos și uitându-se fix la fesele și la sânii ei. Lui Jazz nu-i era frică decât să nu trebuiască să treacă prin patul acestei uriașe ale cărei nas rupt, bărbie dublă și dimensiuni degajau o aură de sălbăticie și de senzualitate. Se temea să nu devină țapul ispășitor al acestei brute.

Dintr-odată, mica provincială, pierdută în munții ei, era

confruntată cu viața bandelor. Dimineața, răuvoitoarele îi vărsau peste față o găleată de apă rece ca gheața, ceea ce numeau *wake up call*, trezirea automată, sau trăgeau vânturi în nasul ei râzând în hohote. Ferocitatea stupidă a acestor animale umanoide o umplea de panică. Fetele astea o făceau să se gândească la elevii din ultima clasă de la liceul ei din Annemasse, răufăcători cu gura mare care purtau șepcile întoarse și comunicau prin semne ascunse, interjecții sau hohote de râs stupide. Dar în această masă de oameni chinuiți de furtuna hormonală – aveau doar 16 sau 17 ani – ea reușea să întrezărească o sclipire de inteligență, vioiciunea spiritului care avea să dea roade mai târziu. Așa că din septembrie până în iunie ea se angaja să scoată un băiat sau o fată din minciogul acelei mediocrități colective.

Într-o zi, Malinche, care păstrase hârtia pe care Jazz înșira numere prime, o chemă în camera ei. Era în mijlocul unei dispute cu una dintre subalternele ei care voia să-i ia locul și care contesta suma taxelor strânse de la membrii bandei, considerând că impozitul era exorbitant. Jazz – se știa că era profesoară de matematică – veni în ajutorul uriașei. Malinche extorca zece dolari pe zi de la fiecare, mai mult de jumătate din suma pe care o câștigau fetele în opt ore. Jazz propuse o altă metodă de strângere a banilor, mai puțin dureroasă, dar eficace, gândită după modelul TVA-ului: un procentaj de 0,5% din fiecare tranzacție, chiar și cea mai nesemnificativă, care nu le-ar mai fi dat fetelor sentimentul că erau jecmănite. Țigări, băuturi, mâncare, așternuturi de pat, bere – se cumpărau aici de toate ca peste tot altundeva – toate prețurile fură astfel ușor crescute. Uneori, un prăjitor de pâine sau un mixer ajungeau până la etajele superioare și erau negociate la sânge. Jazz făcu o simulare cu cifre, Malinche i-a fost recunoscătoare și o luă sub aripa ei. Ea rămânea șefa; subalterna complotistă, o chinezoaică din Macao, care organiza revolta, a fost vindecată de voința sa subversivă printr-o corecție serioasă care o trimise în spital pentru câteva luni. Sub protecția șefei, *Jefa*, de acum înainte, Jazz începu să întrevadă un viitor posibil. Se afla printre barbari, trebuia să adopte moravurile lor pentru a supraviețui.

Malinche vorbea o engleză perfectă, aproape ca de Oxford, pentru că fusese crescută în Jamaica de către Micile Surori ale Ridicării la Cer, unde fizicul său extravagant întorcea capetele maicilor stareţe care visau s-o aducă în patul lor. Dar ea stăpânea şi spaniola, creola şi gullah, un dialect anglo-african vorbit în Carolina de Sud, de unde provenea mama ei. După cum spunea ea, izbucnind în râs: *I fucked them all.* Era închisă aici pentru o sută de ani, în urma unei crime deosebit de brutale pe care o comisese în timpul unui furt care se terminase prost, în locuinţa unei bătrâne din New Haven. Trăsese de aproape asupra femeii care o ameninţa cu un pistol. Faţa proprietăresei explodase şi asta făcuse identificarea cadavrului dificilă. Malinche scăpase ca prin urechile acului de injecţia mortală încă în vigoare la momentul procesului său.

Ea îi explică lui Jazz principiul hotelului: spre deosebire de zgârie-nori, etajele nobile erau cele din apropierea parterului, iar etajele insalubre, cele de sus, de sub acoperiş. Să cobori în hotel însemna să urci pe scara socială. Acolo erau primiţi oaspeţii de seamă, clienţii cu bani. Ea şi fetele ei nu aveau nicio şansă să ajungă în acele locuri privilegiate. Ar fi fost date afară într-o bună zi pe scara de serviciu, cu mâinile şi picioarele legate, şi împrumutate altui hotel. Dacă Jazz reuşea să ajungă la etajele inferioare, soarta ei s-ar fi îmbunătăţit. Şefa îi dădu şi alte amănunte: la fiecare etaj, separat de ceilalţi de uşile blindate, exista un destin deja hotărât. O întreagă gamă de nuanţe separa Infernul din vârf de Purgatoriul de la mijloc şi de Raiul de jos. Aceasta îi aduse aminte lui Jazz de acea poveste pentru copii pe care i-o citea mama ei: *Lumea pe dos.* În casele acestei ţări magice, când voiai să cobori în pivniţă, trebuia să urci scara către etajele superioare; ca să mergi în hambar trebuia să te afunzi sub pământ, iar uşa de la intrare se afla pe o parte a acoperişului. În acest oraş, călăreţii erau aruncaţi din şa după câţiva metri de către caii lor care-i încălecau la rândul lor, iar oamenii începeau să tropăie nechezând. Trebuia să fii foarte atent la sandvişul cu brânză la grătar, zis şi Piranha, care mânca gura celui ce voia să-l înghită.

Iarna era interminabilă: Jazz nu avea acces la lumea

exterioară decât prin intermediul unui post de sport, proprietate exclusivă a Jefei, și unde evenimentele nu ajungeau decât filtrate de emisiunile de divertisment și de reclame. Europa și mai ales Franța nu existau în această zonă a lumii; o doamnă de pe un culoar, care se interesase din ce țară provenea, o întrebase, aflând răspunsul ei:

— Oh, Franța? Ce mai face regina voastră?

Nu le mai suporta pe cliente, cu vocea lor pițigăiată și stridențele care-i răneau urechile, ca și cum ar fi făcut acidă limba engleză. Volumul sonor pe care-l emit două americance, oriunde în lume, în momentul în care deschid gura! Când Jazz auzea soneria unui telefon, la celălalt capăt al unui culoar sau în spatele unei porți, se gândea: e pentru mine, încearcă să dea de mine. Și se repezea, speriată ca nu cumva o altă persoană să răspundă în locul ei. Din oraș nu venea decât un murmur vag, zgomotul stins al mașinilor. Dar în unele nopți, turnul însuși părea să geamă din interior, ca o ființă vie. Zilele nu treceau, ci se dezintegrau începând de dimineață, se prăbușeau înainte să fi început. Nemaiavând ajutorul lecturii, o marfă interzisă, bombardată de muzici de supermarket, înconjurată de bădărani, bea tot ce-i cădea în mână, chiar și poșircile cele mai contrafăcute. Uita limba franceză fără să învețe în schimb engleza sau spaniola. Vorbea într-un dialect făcut din împrumuturi lexicale diverse, din interjecții al căror liant era cuvântul *fuck*, un dialect de saltimbanc capabil să exprime aproape toate sentimentele, de la uimire la furie și până la simpatie. În acest *no man's land* lingvistic, cuvintele cele mai simple nu-i mai veneau pe buze. Ca să se salveze, încerca să-și amintească frânturi de poezioare, cântece pentru copii, resturi de poezii recitate cândva, dar memoria nu o asculta. Învățase atât de puține lucruri pe de rost, asta nu făcea parte din pedagogia epocii sale! Rezolva uneori pe câte o foaie de hârtie câteva probleme de matematică simple, ecuații de gradul unu, doi sau trei, însoțindu-le de graficele lor respective pentru a-și exersa spiritul, calcula derivatele, desena figuri de trigonometrie. Și dacă nu era și ea însăși decât un algoritm rătăcit de Dumnezeu? Ar fi ucis pentru una dintre acele

ciocolate spumă care se beau în Elveția, pentru o baghetă de pâine crocantă și caldă pe care ar fi decapitat-o cu dinții, ca să simtă coaja topindu-i-se sub limbă. Visa la brânzeturi, înșira numele lor ca pe strofele unui poem, recrea în gură moliciunea lor, consistența lor parfumată, saliva la gândul abundenței lor cremoase. Lucrul cel mai patriotic pe care îl avem în străinătate este stomacul. Animal în iobăgie, avea să sfârșească zidită de vie în carcera asta, în mijlocul unei trupe de bețivance menite ca și ea să facă muncă silnică. Plazza rămânea săptămâni în șir înfășurată într-o ceață deasă, care o acoperea ca un manșon făcut din picături de ploaie. Se făcea noapte de la ora douăsprezece ziua. Rafale violente zguduiau partea de sus a clădirii. Piatra funerară se închidea asupra ei ca un pumn peste o muscă.

CAPITOLUL 6
Tinerețe furată?

Doomsday Clock: ceasornicul Apocalipsei. Tatăl ei, își aducea ea aminte, era fascinat de această invenție. În 1947, în plin Război Rece, niște savanți americani creaseră acest orologiu conceptual însărcinat să calculeze timpul care mai rămânea până la sfârșitul lumii, date fiind amenințările nucleare. În fiecare clipă, o bombă atomică, o armă biologică sau chimică putea să pună capăt aventurii umane. În 2017, globul pământesc se afla la doar două minute și treizeci de secunde de catastrofa globală, din cauza riscurilor climatice. Nathan se delecta cu aceste previziuni, dar se impacienta în privința desfășurării evenimentelor. Cu fiecare nouă știre proastă, cu fiecare uragan, el fremăta de nerăbdare, simțind mult prea puțină milă creștinească. Își imagina deja cataclismele care aveau să se abată asupra globului pământesc. Apocalipsa se afla la doar câteva luni distanță. Nu pentru că ar fi dorit răul contemporanilor săi, ci în numele salvării sufletelor lor, el opta pentru distrugerea lor. La acea vreme, deveni cu-adevărat un posedat. Himera lipită de pielea lui, ura timpului, îl rodea pe dinăuntru.

Jézabel nu reușea să-și reprezinte moartea planetei. Dar înțelesese, către vârsta de cincisprezece ani, ce se punea la cale: dacă tatăl ei reușea să-și termine amuleta, presupunând că ea ar fi avut puterile pe care el i le atribuia, propria ei viață, de-abia începută, ar fi încetat. Secolul s-ar fi stins, înainte ca ea să fi avut timpul de a crește în el. Nu putea să-și ia rămas-bun de la tinerețea ei, pe care n-ar mai fi cunoscut-o. Era un lucru absurd, dar nu și neverosimil. Nu-i spusese oare mama ei într-o seară, cu puțin timp înainte să moară?

— Să nu ai încredere în Nathan; e un vrăjitor. Dacă are într-adevăr o legătură cu Dumnezeu? M-a distrus. Tu vei fi următoarea lui victimă. El este unul dintre acei bărbați care-și întemeiază o familie pentru a o putea distruge mai bine. O să-ți fure viața așa cum a furat-o și pe a mea.

Tatăl ei pleca în fiecare după-amiază să-și viziteze enoriașii,

să împartă mâncare nevoiașilor, să completeze formularele azilanților – minimul necesar pe care putea să-l facă un om al Bisericii. De îndată ce ieșea pe ușă, Jézabel se furișa în atelierul lui (găsise o cale de a pătrunde înăuntru) și strica minuțios câte o bucată din ceasul care se odihnea în cutia sa. Un sabotaj imperceptibil, cu ajutorul unui ac de siguranță care bloca mecanismul sau cel puțin îi întârzia desăvârșirea. Își spunea, cu un imbold de orgoliu, că prin intermediul unui simplu ac, ea asigura supraviețuirea planetei. Dezamorsa mecanismul acestui ceasornic paznic al timpului, așa cum un genist neutralizează un dispozitiv explozibil.

Odată cu trecerea anilor, fervoarea mistică a lui Nathan scădea în intensitate. El nu mai vedea viața ca pe o aventură, ci ca pe un impas în care te afli și unde trebuia să-ți ispășești păcatele. De la o anumită vârstă încolo, părinții noștri devin cadrane vii care ne indică ora propriei noastre degradări. Privindu-i, ne vedem peste treizeci de ani și anticipăm mâhniri viitoare. Dar el visa mai mult ca niciodată la un autodafeu mondial al orologiilor paznici ai timpului. Încercă o ultimă expediție punitivă prin magazinele strălucitoare, pentru a le da o lecție vânzătorilor și a-i convinge să-și vandalizeze propria marfă. Dat afară din toate magazinele din Geneva, se năpustise asupra orașului Lausanne, unde semnalmentele sale nu fuseseră încă transmise. Însoțit întotdeauna de Jézabel, care avea acum treisprezece ani și jumătate, și care era îmbrăcată foarte frumos, asemenea lui, el ceruse, într-un magazin luxos din partea bogată a orașului, să vadă cea mai recentă creație a unei mărci renumite. Avea să-i facă un cadou soției sale. Știa admirabil de bine să-i păcălească pe ceilalți și ținuta lui de pastor cu gulerul alb apretat și pantofii lustruiți impunea respect. Îi arătaseră un ceas cu un mecanism cu vortex de aer, care repeta orele și minutele. Ciocănele minuscule produceau o melodie încântătoare, asemănătoare armoniilor scoase de trilul unei ciocârlii. Cadranul se aprindea ca focul unui incendiu. Obiectul era aproape miraculos, și fire de aur alb, galben și roz, împletite într-o dantelărie care desena un stup de albine, evocau prin țesătura lor fină evantaiul cozii unui păun sau praful de stele al

cometelor. Culmea sofisticării, avea chiar și o opțiune cântec de lebădă analoagă celei pe care o gândise și Nathan, dar acesta nu reușise s-o și construiască: trilurile se declanșau atunci când proprietarul obiectului se îmbolnăvea sau era pe punctul de a-și da duhul. Jézabel scotea țipete de admirație.

Tatăl ei dori să afle prețul. Nu îndrăzniră să i-l comunice cu voce tare și vânzătorul, un lungan tânăr cu părul dat cu gel, i-l scrise pe un cartonaș, cu un stilou cu cerneală. Dacă dorea, puteau să graveze inițialele soției sale pe carcasa ceasului. Această capodoperă a artizanatului îl exasperase pe slujitorul Domnului, al cărui chip începea acum să se schimonosească. Simțea gelozie în fața priceperii unor artiști la nivelul cărora nu avea niciodată cum să se ridice sau furie să constate că păcatul putea să fie atât de atrăgător? Nathan scosese dintr-odată din buzunar un mic ciocănel de bijutier cu capul plat, pe care-l ridicase pentru a strivi ceasul. Jézabel îl apucase de braț la timp, împiedicându-l să-și ducă fapta la bun sfârșit. El urla:

— Rușine, rușine vouă să creați niște obiecte atât de inutile! Vin să vă pedepsesc în numele Domnului!

În mijlocul agitației, Jézabel căzuse pe jos, împinsă de tatăl ei dezlănțuit; el avusese răgazul de a mătura cu brațele două ceasuri care se zdrobiseră pe parchet. Trei pietre prețioase, două rubine și un vârf de diamant, se rostogoliseră până la fetița care le strecurase prompt în pardesiul ei de gabardină. Poliția sosise, chemată de paza magazinului: Nathan și fiica lui fuseseră duși la secție și interogați. Ea plângea cu lacrimi fierbinți și jandarmii încercau s-o liniștească. Magazinul le telefonase, obiecte de preț dispăruseră. Nebunul trebuie că le furase în mijlocul certei. Panicată, Jézabel nu ezitase: strecurase pietrele în buzunarul tatălui ei. Percheziționat, acesta a fost prins și acuzat de furt. El jură că nu luase nimic, cu capul în mâini. Era unul dintre soldații lui Dumnezeu, nu un hoț. Cazul i-a fost încredințat unui judecător, dar magazinul renunță la plângere în urma presiunilor mai marilor clerului. Poliția le ceru celor doi Thevenaz să părăsească Elveția, să nu se mai întoarcă niciodată în cantonul Vaud și-i recomandă o evaluare psihiatrică șefului familiei. Jézabel nu-i mărturisi înșelăciunea sa. I se părea normal

ca tatăl ei să-și asume responsabilitatea pentru faptele lui. La urma urmei, era numai vina lui. Ei îi făcuse chiar plăcere acest episod și era fericită că reușise să-i păcălească și pe oameni, și pe Dumnezeu.

Atunci, Nathan, copleșit, își pierdu din orgoliu și intră într-un proces de degradare lentă. Fiica lui creștea, îi scăpa din mână, devenea femeie. Se terminaseră mângâierile, plimbările mână în mână, săruturile la fiecare cuvânt. Ea îl respingea. Ieșea în oraș, începuse să bea, să flirteze, să fumeze. Suporta cu greu coabitarea lor, căuta o garsonieră și o femeie în casă care să aibă grijă de el. Era gata să-i lase lui căbănuța, doar pentru a-și regăsi libertatea. Își amintea, cu un amestec de tandrețe și de iritare, că tatăl ei, atunci când ea era mică, îi cerea două lucruri când aveau musafiri: să cânte la pian un vals de Chopin și să-și arate aptitudinile pentru calculul mental. Cineva o întreba: cât fac 1.800 deînmultit cu 4.513, iar ea trebuia să-i dea rezultatul pe loc. Sau să recite rapid primele cincizeci de zecimale ale numărului Pi. Adunarea se extazia, dar în timp ea începu să facă din ce în ce mai multe greșeli. Până ce refuză să se mai preteze la acest tip de cerințe imbecile. Căpătă obiceiul de a șterpeli din magazine mărunțișuri, o bentiță de păr, șosete, ciorapi, cu o dexteritate care creștea. Succesul ei cel mai mare a fost acela de a fura toate perechile de chiloți dintr-o cutie pe care scria „Chiloții zilelor săptămânii”, una câte una, sub nasul și pe la spatele vânzătoarelor dintr-un magazin universal. Cleptomania aceasta nu încetă, ba chiar deveni un obicei. Jézabel se antrena uneori să fure flecuștețe pentru a nu-și ieși din mână. Uneori, lua câteva bancnote din portofelul tatălui ei. El îi fura viața, așa că era normal ca ea să fie răsplătită! Nu era niciodată descoperită și se mândrea cu dexteritatea ei. În rarele dăți când mergea la Paris, se amuza, în metrou, să le repereze pe micile cerșetoare rome care șterpeleau din gențile doamnelor sau ale turiștilor, și le golea și ea la rândul ei buzunarele, bucuroasă că fura de la hoți. Uneori, ca să se răzbune, micuțele îi furau lucruri fără ca ea să-și dea seama și-i arătau degetul mijlociu în timp ce coborau pe peron.

La mult timp după aceea, ea îi mărturisi lui Nathan, cu o

plăcere pe care nu și-o ascunse, furtul de care se făcuse vinovată în bijuteria de la Lausanne și-i spuse cât de încântată fusese că-l pusese în dificultate. El îi răspunse:

— Știam, dar am vrut să te protejez.

Se simți dezarmată. Îmbătrânind, el începuse să colecționeze tot felul de obiecte, cutii de chibrituri, pliculețe cu zahăr și mai ales săpunuri pe care le șterpelea din toaletele cafenelelor și ale restaurantelor, ca și cum ar fi strâns provizii cu care să spele întreaga lume. Ele se topeau în buzunarele lui, din cauza căldurii. Le aduna grămadă în baie, unde aceste săpunele de toate culorile formau un popor de bucățele parfumate împrăștiate care încotro. Jézabel umplea cada cu apă fierbinte și le arunca înăuntru, fascinată de descompunerea lor, de felul lor de a se topi în timp ce mureau, asemenea animalelor marine, într-un nor de vapori albi. Nu-l mai suporta pe Nathan și făcuse demersuri pentru a-l interna într-o instituție specializată.

Intra în atelierul lui, făcând spume la gură:

— Aruncă porcăriile astea: gata, s-a terminat, n-o să reușești niciodată.

Se făcea că rade tot de pe blatul lui de lucru, dintr-un dos de palmă. El își îndesa capul între umeri, temător, și-și acoperea cu pieptul toate instrumentele lui prețioase. Ea avea să-și răzbune mama, avea să se răzbune pentru că fusese condamnată la o viață aproape monahală, în acest sat de la mare altitudine, un deșert pustiu jumătate din an. Crescuse într-o lume închisă, trecând de la viața la țară la prosperitatea falsă a sporturilor de iarnă, limitată de un climat aspru. Din fericire, îi plăceau culmile muntoase și ascensiunile: să urce pe vârfuri însemna să plece în pelerinaj către lumină, să scape de mediocritate. Prefera să înfrunte o natură ostilă decât să se arunce trup și suflet în iureșul existenței. Nu se simțea în largul ei printre contemporani. Știa ce imagine își făceau ceilalți despre ea: o fată de la munte, puțin stângace, un amestec de rustic și de prospețime. Se simțea mai bine pe pistele de schi decât pe ringurile de dans. Cobora în goană pantele abrupte, dar leșina într-un avion și era timidă în public, unde nu deschidea gura cu orele. Mama sa îi aruncase într-o zi: „Ești prea artificială, totul la

tine e de împrumut!" Ce expresie ciudată: de împrumut de la cine? Când dădea explicații că predă matematica, nu o credeau. O vedeau mai degrabă ca pe o țărancă, o „troglodită" care avea grijă de animale.

Dar Nathan avusese ultimul cuvânt. Reușise, într-o zi când făcuse pneumonie, s-o convingă să jure, în fața unui martor, medicul de familie, că avea să se ducă să-i prezinte marea lucrare, *Revelație*, la salonul de ceasornicărie de la Montréal, dacă el nu ar mai fi fost în viață ca să meargă el însuși. Un vechi prieten, bijutier, Jean-René Larouche, fusese înștiințat și avea s-o primească. De ce la Montréal? Pentru că nu avea voie să calce în Elveția, nici la Geneva, și nici la Bile, și nimeni nu ar fi vrut să accepte un ceas prezentat de el. Lumea Nouă avea să-i acorde o șansă. Ea îi promisese, fără tragere de inimă. Ne simțim mereu puțin vinovați față de părinții noștri: pentru că ei vor muri înaintea noastră și noi o să le supraviețuim. În loc s-o pună în gardă față de frumusețile și de pericolele lumii, asemenea oricărui alt părinte, Nathan o anexase în slujba fanteziilor lui. În ultimele sale luni, începuse să se deterioreze: dinții i se dezveleau, picioarele i se umflau, respira cu greutate. Refuza să accepte să fie dus la spital, ea îl obliga să se lase îngrijit, să se spele. Detesta acest rol de îngrijitoare de bolnavi, mai ales atunci când bătrânul își lua un aer de câine bătut, după câte o ceartă. Întindea brațele către ea, voia s-o strângă la pieptul lui. Ea se enerva și-i ciugulea creștetul capului din vârful buzelor, cu gura închisă, scurtând efuziunile. Îi purta pică pentru că o făcea să fie răutăcioasă. Fugea de câte ori putea, lăsându-l singur ore în șir și găsindu-l în unele seri, la întoarcere, căzut pe jos, incapabil de a se ridica.

Când se plimba fără țintă prin fața vitrinelor magazinelor cu ceasuri, trebuia să recunoască, cu o strângere de inimă, că tatăl ei nu se putea compara cu maeștrii artizani. Îi lipseau cunoștințele acestora. Cât despre credința lui, ratase reînnoirea evanghelică, rămânând la un luteranism punitiv pe care credincioșii nu-l mai suportau. Se cânta puțin în biserica lui, oamenii se plictiseau. Pentru el, dovada docilității noastre în fața Creatorului era grija pentru punctualitate. Ajungea întotdeauna

înainte la întâlniri, închidea ușile bisericii cu cinci minute înainte de începerea slujbei. În ochii lui, un băiat care întârzia la o întâlnire, chiar și numai câteva minute, merita să fie concediat fără menajamente. Ea îi implora pe pretendenții ei să fie punctuali, ca să nu-l indispună pe tatăl ei. Până în ziua în care, după ce citise un articol în sala de așteptare a unui doctor, pe când avea numai cincisprezece ani, se prezentase triumfătoare în fața tatălui său, spunând:

— În Orient, punctualitatea e o dovadă de impolitețe, de lipsă de încredere. Orice întâlnire la care se vine la ora stabilită este de rău augur. A existat chiar, în secolul al XIX-lea, o gară la Paris în care ceasurile rămâneau în urmă, din curtoazie față de călători!

El se supărase, dar de atunci nu mai adusese în discuție subiectul.

Într-o zi, un cumpărător se prezentase pentru achiziționarea cabanei, pe care tatăl său o pusese în vânzare pentru a-și finanța cercetările. Locuința se afla la capătul unui culoar unde aveau loc multe avalanșe: era un vârf de ac la picioarele unei limbi monstruoase de zăpadă și de pietre. Un ghețar se sfărâma în blocuri de gheață și de pământ la câțiva kilometri deasupra lor. Primăria avertizase familia Thevenaz în legătură cu pericolele amplasării casei lor. Bătrânul nici nu voia să audă. Dumnezeu e cel care va hotărî soarta noastră, repeta el. Căderile de zăpadă modeste din ultimii zece ani atenuau riscul. Dar de două sau trei ori, în timpul unor furtuni excepționale, trebuiseră să plece ca să evite riscul de a fi înghițiți de zăpadă. Achizitorul, un tată de familie din Lyon, inginer informatician, căuta un sat autentic pentru copiii lui și pentru el. Iubea schiul fond, paletele de mers pe zăpadă, drumețiile și aerul tare de la munte. Avertizat în legătură cu riscul de avalanșe, prevăzuse deja construirea unui zid de protecție suficient de înalt, înconjurat de o perdea dublă de copaci, pentru a nu strica peisajul. Vizitase atelierul înțesat de clești, de lupe, de șurubelnițe și de pensete de toate dimensiunile.

— Ce pasiune minunată aveți! Pentru mine, un ceas nu folosește doar la indicarea orei exacte, el este un obiect de

contemplare în fața căruia noi cădem în visare așa cum facem în fața unei nopți de vară.

Nathan încercase să-i expună musafirului său concepția sa tragică asupra condiției umane. Și rolul pe care orologiile trebuiau să le joace în mântuirea ei. Bărbatul îl considerase prea sever:

— Fiecare ceas este un peisaj în care timpul cântă cu bucurie repetarea sa. Ochii pe care și-i ia ca să se privească trecând. Limbile ceasului se mișcă ritmic, fericite de această mișcare perpetuă.

Lui Nathan îi tresărise inima. Ruptura se produse atunci când potențialul cumpărător pronunță aceste cuvinte fatale:

— Eternitatea însăși face parte din timp, nu?

Cabana lui nu mai era de vânzare. Musafirul, uluit, îl întrebase dacă făcuse vreo gafă.

Tatăl ei îl expedie fără alte explicații. O dată cu acest incident, începuse coborârea sa într-o monomanie soră cu delirul. El repeta, mâhnit:

— E mult prea greu. Dumnezeu m-a abandonat.

Ea îi confirma:

— Lui Dumnezeu nu-i pasă câtuși de puțin de tine și de ceasul tău.

Faptul că ea nu mai colabora cu el, ba mai mult, îi discredita și cercetările, îl anihilase. Îl găsise într-o dimineață cu capul căzut peste un mecanism, ale cărui asperități îi săpaseră o tăietură adâncă pe frunte. Ruptură de anevrism. Scăpă cu viață, dar sănătatea sa se degradă apoi în mare viteză.

Ea sperase că moartea lui avea s-o ușureze. Dar morții nu mor imediat, durează ani până pleacă, continuă să ne persecute și uneori ne și supraviețuiesc. Iată că din lumea de dincolo, bătrânul îi întindea o capcană. Ar fi putut să-și trimită pachetul în Canada prin poștă; el ceruse ca ea să-l ducă în persoană, neavând deloc încredere în serviciile publice. Și când vedea încheieturile ambelor mâini ale lui Malinche, încinse cu cinci până la șase ceasuri furate sau cerute drept răsplată de la enoriașele ei, unele dintre ele ceasuri scumpe, reconsidera vanitatea demersului tatălui ei. Matroana nu vedea nimic rău în

asta, doar recompensa puterii sale: pentru ea, un ceas ieftin valora tot atât cât unul de preț, atâta timp cât strălucea sau sclipea.

Jazz obosise din cauza tiraniei cadranelor de ceas.

CAPITOLUL 7
Indecență de primăvară

În fiecare seară, lungită pe salteaua ei, Jazz plângea. Nu mai rezista. Atunci începu să se opună, să refuze să se mai spele, mirosindu-și duhoarea cu voluptate. Lumea fugea de ea, clienții se plângeau și un angajat trimis de conducere veni s-o vadă ca să îmbunătățească situația. Fetele o numeau *Stinky Froggy,* dar încetaseră s-o mai hărțuiască. Noaptea, ea auzea strigătele tulburătoare ale trenurilor care traversau orașul fără să se oprească, și-i făceau pielea de găină. În America, trenurile duc sufletele morților, condamnați să rătăcească fără sfârșit pe acest teritoriu întins. Într-o zi avea să fie ea, poate, cea pe care aveau s-o audă gemând în aceste fluierături lugubre. Nu avea dreptul să moară aici, trebuia să reziste cu orice preț. Dintotdeauna avusese sentimentul că se afla pe marginea unui drum: mașinile treceau fără s-o observe. Acum că o răpiseră, nimeni nu venea după ea și nu-și aducea aminte de existența ei. Și când se uita pe ferestrele hotelului, toate zăvorâte, vedea un peisaj urban și uniform: șantiere până la infinit. Muncitori minusculi, cu căștile pe cap, ridicau cuburi de cărămidă și beton. Ningea, dar era o zăpadă pătată, murdară. În Alpi, zăpada era uneori albă, dar și albastră seara sau roz dimineața sub razele soarelui, trecând prin tot felul de nuanțe cromatice. Aici, perdeaua murdară și gri vărsată de nori, fără sclipirea din interior, nu merita acest nume. Ea se gândea la minunatele furtuni din copilăria ei, la acea aversă de fulgi care asurzea viața. Zgomotele se estompau, mai puțin sfârâitul cristalelor ce se depuneau. Zăpada era o lumină palidă care cădea din cer, se pricepea la cuvinte și murmura șoptit. O nouă țară se năștea din iarnă: țara pitită. Drumurile, satele se băgau sub pământ, brazii se micșorau. Zăpada ștergea formele de relief, scufunda contururile. Jazz voia să trăiască sub domnia enigmatică a acestui element.

Alianța sa cu Malinche îi garanta siguranța fizică, în absența unei prietenii reciproce. Matroana îi făcuse cadou un săpun de

casă și un deodorant. Gestul o emoționase. Încetișor, acceptă să se spele din nou și să stea de vorbă cu aceste fete furioase, pe care viața le zdrobise deja. Ea, alba non-americancă, venită de pe un continent despre care ele nu știau nimic, reprezenta, în ochii lor, culmea exotismului. Încetul cu încetul, tovarășele ei încetară să-i mai facă viața amară. Jazz le dădea teste de logică, jocuri de sudoku, le prezenta mici ghicitori matematice: prin ce operație matematică poți obține 111 folosind de patru ori cifra 4? Răspuns: împarți 444 la 4. Sau le explica virtuțile numărului 60 folosit pentru măsurarea timpului, 60 de minute într-o oră, 60 de secunde într-un minut: el este numărul perfect, suma numerelor unitare stricte la care se divide: 1, 3, 4, 5, 12, 15, 20. Ele nu înțelegeau, dar erau de acord, iar Malinche era înnebunită după acest tip de teste. O rugă să le țină fetelor un curs de matematici elementare, începând cu cele patru operațiuni simple, și o boteză: *„Smart bitch"*, nume care îl înlocui pe cel de Froggy. Într-o zi, ea îi arătă lui Jazz, între sânii ei voluminoși, ideogramele chineze, caligrafiate artistic, care reproduceau un citat din Sun Tzu; „Arta războiului constă în a-ți supune dușmanul fără luptă." Într-o engleză pocită, ea îi explică lui Jazz principiile strategice ale acestui general chinez din secolul al VI-lea de dinainte de Christos. Jazz fu impresionată: șefa bandei putea să facă un comentariu despre un autor oriental fără ca asta să-i știrbească vreun pic din sălbăticie.

La rândul ei, Jazz începu să le povestească, într-un jargon franco-englez, viața sa de pe munte: iubirea ei pentru schi, practicarea ascensiunilor. Publicul ei nu înțelegea nimic, dar acest dialog al surzilor menținea aparențele unei conversații. Le povesti cum i se făcuse părul măciucă într-o zi, fremătând de electricitate, înainte de apropierea unei furtuni; le descrise bâzâitul albinelor în vârful unui piolet, semn că fulgerul avea să cadă, povesti și salvarea unui ied a cărui mamă murise într-o avalanșă. Povestioara le mișcă. Ea le spunea povești despre o lume pe care ele nu o cunoșteau deloc. Uneori, Malinche o repezea, *Fuck your mountains*, și-i poruncea să treacă la altceva. Ea continua în franceză, limbă pe care nu o vorbea nimeni. O

ascultau pentru vocea ei gravă și armonioasă, pentru sonoritățile acestei limbi atât de diferite. Imita urletele lupilor care se adunau ca să atace turmele de oi și schelălăitul câinilor rătăciți din cauza acestui inamic invizibil, și ele imitau în cor aceste țipete, în crize de râsete isterice.

Profitând de publicul ei binevoitor, ea le evocă prima ei dragoste, aceea cu bărbatul capră-neagră, băiatul acela de origine rusă, Alioșa, ai cărui părinți emigranți se stabiliseră în regiune după revoluția de la 1917. Lui Longilin, aproape costeliv, fascinat de oi și de capre-negre, îi intrase în cap să le imite salturile de pe o creastă pe alta. Escalada culmile și le cobora ajutându-se de palme și de degete ca de niște pensete, întotdeauna semiflexate astfel încât să aibă o detentă spectaculoasă. Așa reuși să o seducă, prin coregrafiile sale săltărețe, într-o zi când se plimba printr-o vâlcea de pe munte. Cobora printr-un culoar dintre stânci, cu o viteză uimitoare. Ea se opri să-l felicite. El era doar cu trei ani mai mare decât ea, avea 20 de ani. Cobora în goană și pe ghețari, făcând pași mari peste crevase, cu riscul de a se zdrobi de ei. Purta apărători groase la încheieturile mâinilor și la genunchi. Ea căpătă obiceiul, chiulind de la liceu, să-l însoțească în escapadele lui. Îl privea, cu inima bătându-i în gât, îngrozită și plină de admirație. El o inițiе în plăcerile fizice pe o terasă de pe o creastă, la 2.500 de metri altitudine, într-o zi glacială, dar însorită, de februarie. Cei doi tineri nu erau agățați de perete decât printr-o coardă prinsă de o stalactită de gheață. O mișcare greșită i-ar fi aruncat în hău. Din acea zi, ea asocie deliciile cărnii cu neantul și cu crestele de deasupra hăului. Nici măcar o dată, timp de un an cât dură povestea lor, nu făcură dragoste în altă parte decât în aer, pe o cornișă, într-un hambar părăsit sau într-o ravină. Venea să o ia noaptea, chiar și în miezul furtunii. Zăpada îi plesnea peste față, dar îi și proteja de restul lumii. El îi spunea:

— Am nevoie să simt prezența morții pe urmele mele, respirația ei fetidă, pentru a-i scăpa mai bine.

Nu suporta să poarte ceas la mână, îi ardea pielea din clipa în care cureaua îl atingea. Se deplasa cu motocicleta, și când își

dădeau întâlnire, intra în camera ei pe fereastră și o răpea. Tatăl ei îl considera un motociclist insuportabil și arogant care punea viața fiicei lui în pericol. Atunci când i-l prezentase tatălui ei, sosise ajutându-se de asperitățile și de balamalele storurilor de pe zidul lateral al casei și bătuse în geam ca să-i deschidă fereastra. Domnul pastor nu apreciase deloc gestul.

Până în ziua în care Alioșa, care credea că învinsese gravitația, a fost ucis de o piatră în cădere. Niște țapi care treceau la treizeci de metri deasupra lui provocaseră căderea unor pietre, și o pietricică de granit, ascuțită ca un pumnal, îi străpunse craniul: refuza să poarte cască. Ea nu-și reveni. Nu e niciodată bine să-ți începi existența amoroasă într-un mod paroxistic: orice altă bucurie devine apoi insipidă.

Trecuseră șase ani de atunci și băiatul cu care se întâlnea acum, Thibault, era mai cerebral. Când ai cunoscut, din adolescență, voluptatea pe marginea genunilor, cum mai poți să revii la îmbrățișările cuminți dintr-un pat? Thibault își termina teza despre Samuel Beckett și-i repeta fără încetare această frază a eroului său: „Eșuează, eșuează iar, eșuează mai bine.” Thibault îi spunea mereu: „Ești și mai greu de atins atunci când te abandonezi decât atunci când te refuzi. Unde pleci atunci când facem dragoste?” Avea un lucru special, singura trăsătură comună cu Alioșa, acela că demagnetiza cartelele de transport în comun, biletele de tren sau de metrou, și deregla ceasurile de fiecare dată când încerca să poarte unul la mână. După o zi la încheietura mâinii lui, ceasul rămânea în urmă sau se oprea. El se autointitulase „flagel electronic”.

Evocarea iubirilor ei o făcu să capete și mai multă simpatie din partea fetelor, chiar dacă nu prinseseră nici trei sferturi din poveste. Jazz avea iluzia, povestind aceste episoade, că trăise măcar puțin, că timpul petrecut de ea pe pământ nu fusese doar un antract mediocru. Malinche era din ce în ce mai familiară cu ea, pipăind-o de fiecare dată când trecea pe lângă ea: ca un fermier care-și bate vacile pe fund, mai degrabă un gest de proprietar decât unul de hărțuire. Această familiaritate o exaspera și o tulbura.

Aceea era o perioadă stranie: uitând de nenorocirile ei, era

cuprinsă de un val de senzualitate, de lascivitate necontrolată: când închidea ochii, i se părea că vede scene indecente, femei de serviciu înghesuite în câte un perete, adulți care se acuplau într-un lift sau care-și ofereau unii altora delicii orale pe culoarele hotelului. Auzea peste tot gâfâitul rutului, paturile erau invitații la plăcere, toate vârstele conspirau întru extaz. Suferea de sevraj carnal. La 26 de ani ducea existența unei călugărițe. Împreună cu celelalte fete, asculta jocurile amoroase ale clienților hotelului, cu ajutorul unui stetoscop lipit de pereți, deoarece hotelul, asemenea multor altora, închiria camere pentru o oră sau o după-amiază cuplurilor adultere care veneau să se ascundă sub mansardele lui. Amanții soseau separat, cu chipul mascat de o pălărie sau cu părul tras peste față. Jazz ar fi fost gata să cedeze în fața multor solicitări dacă partenerul i-ar fi plăcut. Dorința îi readucea pofta de viață și puterea de a îndura sechestrarea în acest sarcofag vertical.

Jazz află din întâmplare: Malinche organiza mici dezmățuri în sala de gimnastică, o anexă de la etajul 27 care fusese reamenajată drept budoar. Din neatenție, franțuzoaica împinse într-o zi ușa acestui loc retras și o găsi pe Jefa, goală, servită de două femei din suita sa. Scoase un țipăt, rămase cu gura căscată, se scuză. Fetele izbucniră în râs. Avusese timp să vadă tatuajul pictat pe abdomenul lui Malinche: un penis gros al cărui vârf, strecurat în deschizătura unei ghilotine, era tranșat de lamă printr-o lovitură scurtă. Mesajul era clar. Jazz nu a fost niciodată solicitată să participe la aceste partide speciale și se felicită: să refuze acest ordin ar fi putut-o costa scump; să-i dea curs, de asemenea. Nu aceasta era ideea ei despre dragoste. Faptul că era străină o salvă și Malinche se purtă cu o delicatețe surprinzătoare față de ea, mai ales că domnea fără blândețe asupra supuselor sale. Jazz îi ținea acum toată contabilitatea, corectând greșelile sau mai degrabă reorientându-le în favoarea Suveranei.

Într-o noapte, avu un vis, dar era oare cu-adevărat un vis? Avu impresia că veniră s-o ia din cămăruța ei, că o dezbrăcară și o duseră într-o încăpere întunecată, alcovul Reginei, unde o întinseră pe un pat jos care mirosea a uleiuri esențiale și acolo,

în timp ce mâinile ei erau legate, mai multe femei tinere cu corpuri fierbinți făcură sex cu ea. Când se trezi a doua zi de dimineață, crezând că delirase, își văzu abdomenul plin de urme de degete și de pete roșii, impregnat de mirosuri tulburătoare. Îi fu rușine, nu suflă nimănui nicio vorbă și mai ales nu pomeni nimănui despre plăcerea incredibilă pe care o simțise. Ideea că Malinche fusese poate una dintre amantele ei o făcu să tremure de dezgust și de excitație. Nimeni nu o privi ciudat în zilele următoare și ea sfârși prin a se convinge că-și imaginase acest episod.

Într-o zi, Șefa îi oferi un cadou nesperat: permisul de acces către etajele inferioare. Două fete dădură foc patului unui uriaș alcoolic, prăbușit beat mort pe pat în camera 10022, cu o brichetă în mână. Vărsară conținutul unei sticle de coniac peste cearceafuri și saltea în timp ce el sforăia, căzut în comă alcoolică. Rolul cel mai important i-a fost acordat lui Jazz: trecând la câteva minute după aceea prin fața camerei de unde ieșeau deja câteva firicele de fum și un miros puternic de ars, ea dădu alarma, umplu un vas cu apă și stinse începutul incendiului. Patul nu arsese mult, dar elementele din care era compus, spuma, cuvertura sintetică, arcurile, scoseseră un fum dens care trezise tot etajul. Extinctoarele din tavan nu funcționaseră. Hotelul voia să evite cu orice preț intervenția pompierilor: și-ar fi băgat nasul în aranjamentele pe care conducerea le avea cu administrația penitenciarului ținutului, ar fi deschis o anchetă în privința nerespectării normelor și nu ar fi putut evita ca unele femei de serviciu, asemenea lui Jazz, să nu dea alarma în legătură cu soarta care le era destinată. Fapta tinerei franțuzoaice ajunse până la urechile conducerii. O convocară la etajul 15.

CAPITOLUL 8
Mântuirea pe verticală

Trei luni trecuseră de când Jazz era sechestrată în hotel, și în timpul ăsta nu învățase decât un singur lucru: șiretenia. Dintr-odată, Biroul părea să-și dorească să vadă în ea și altceva decât doar un flecușteț capturat din întâmplare: o ființă pe care s-o folosească mai bine în scopul intereselor casei. Se găsi într-o dimineață de martie, la ora opt dimineața, într-o încăpere rece, față în față cu un tânăr doar cu puțin mai în vârstă decât ea, un elvețian de origine germană, Fritz Grossman, în costum și cravată, care vorbea o franceză cu un accent germanic. Era un tip imens, solemn și care se exprima fără timbru sau intonații. Îi consulta dosarul, deja voluminos, care avea și o listă cu trimiteri în text și un cuprins. Nu-i plăcea să depindă de un tânăr pretențios și fără experiență.

— Pentru moment, *tatoria* dumneavoastră rămâne una ridicată. După cum stau lucrurile, nu veți putea să *părrrăsiți* acest loc pentru mulți ani de-acum încolo. Noi vom accelera procedura și vom profita de *kompetenz* la dumneavoastră.

În timp ce el își răsfoia rapoartele, o femeie mai în vârstă, îmbrăcată cu o bluză albă, intră brusc în cameră fără să bată la ușă și le întrerupse conversația. Era o blondă înaltă care purta niște ochelari cu lentile groase și se prezentă drept Greta Müller. Îi strânse mâna lui Jazz ca într-o menghină și-i aduse aminte că se întâlniseră deja, în seara în care ea sosise. O sfătuise să rămână să doarmă pe canapeaua din hol.

— Ar fi trebuit să mă ascultați, acum n-ați fi ajuns aici.

Jazz își aminti de ea, într-adevăr, datorită cocului pe care-l purta atunci pe partea stângă și care migrase acum către dreapta. Avea să-și amintească de ea ca despre doamna cu cocul nomad. Frau Müller, deși era de origine austriacă, vorbea o engleză foarte fluentă. Scoase din buzunar un obiect înfășurat într-o bucată de catifea roșie și-l așeză pe masă cu multă grijă.

— Îl recunoașteți?

Desfăcu materialul și descoperi *Revelația* lui Nathan.

— Confiscăm bijuteriile și ceasurile clienților care nu-și pot plăti nota. Avem sute de ceasuri, dar acesta este unic și aș vrea să-mi vorbiți despre el.

— Adică?

— E un exemplar frumos, chiar foarte frumos. Am început să-l demontăm, rotiță cu rotiță, pe îndelete. Gradul înalt de sofisticare a execuției este uluitor. Cuprinde mai multe sute de părți componente și indică zilele și secolele pentru următorii cinci sute de ani. Știați asta?

— Nu, tatăl meu era destul de discret.

— Adevărat? Aceasta este opera tatălui dumneavoastră?

Greta Müller era victima unui exces de transpirație care-i făcea nasul să lucească. Pe măsură ce conversația avansa, el sclipea în mijlocul feței ei asemenea unei lămpi și Frau Müller și-l ștergea compulsiv cu un șervețel mototolit pe care-l ținea în palmă.

— Trebuia doar să-l transport și să i-l înmânez unui anume domn Jean-René Larouche, care are un magazin de ceasuri la Montréal.

— Nu mai aveți nimic altceva să-mi spuneți?

— Nu!

— Dacă memoria vă revine, Fräulein Thevenaz, spuneți-mi. O să vă sun în fiecare zi. Când veți face curat în câte o cameră și veți auzi telefonul sunând, răspundeți. Voi fi eu. Știu exact unde sunteți, în fiecare moment, datorită cipului din brățara electronică.

Înfășură din nou ceasul în batista de catifea, bătu din călcâie asemenea unui ofițer și, fără să-l salute pe tânărul elvețian, ieși din încăpere.

Această întâlnire o bulversă pe Jazz. Ochii lui Frau Müller continuau să fie ațintiți asupra ei, chiar dacă ea dispăruse. De-abia dacă auzi ceea ce Fritz Grossman îi propuse: să devină asistentă *room service* pentru animalele de companie, deosebit de numeroase în acest sector, și să fie și ghid pentru clienții rătăciți pe culoare. Hotelul suferea, după spusele tânărului, de „proliferare labirintică” și avea o mulțime de căi, de scări

ascunse, de pasaje propice rătăcirii. Salariul său pe oră avea să crească pe măsură ce ea cobora etaj cu etaj.

Își luă adio de la Malinche care o gratulă cu numeroși *Fuck,* cu multe îmbrățișări și bătăi pe spate și toate fetele veniră la rândul lor să-și ia la revedere de la ea. *„The fucking skinny Froggy"* avea să le lipsească. Malinche îi strecură un mic cadou în buzunar: o brățară din os de bizon pe care erau înscrise caractere nahuatl, o limbă amerindiană din Mexic, și figurine de animale. Un *lucky-charm,* îi spuse ea, o amuletă care să-i poarte noroc.

— Pleacă repede. Ești prea inteligentă ca să rămâi la acest etaj. Pentru noi e prea târziu. Noi suntem pierdute.

Îi acordară, în loc de cameră, un loc minuscul de la etajul 18, lung și îngust, care avea o chiuvetă și unde nu erau înghesuite decât vreo zece mături, cârpe de praf și mopuri. Culcușul ei era ridicat peste un pat din lemn. Aproape un lux. Se instală în acest colț retras cu veselia unei prințese care și-a regăsit palatul după luni de stat într-o căsuță de paie. Ceru cuie, un ciocan și câteva plăci de placaj pentru a-și îmbunătăți spațiul, dar cererea îi fu refuzată. Trebuia întâi să depună această cerere la *board of administration,* consiliul de administrație, și să aștepte decizia lor. Începând să înțeleagă cum funcționa acest hotel, ea se hotărî să-și reînnoiască cererea în fiecare dimineață.

Serviciul în cameră pentru animale, care exista și în varianta luxoasă, la etajele inferioare, însemna să plimbi un cărucior cu rotile jos, cu tăvițe din cositor sau din porțelan. Câinii erau dificili și lacomi, pisicile, rafinate și suspicioase. Mai existau și hamsteri, păsări, și chiar și un papagal care amenința s-o muște de câte ori se apropia de el. Miroseau pătrunzător. Întindea o față de masă peste o suprafață joasă, le servea tainul, aproape întotdeauna bio și fără gluten, cu tacâmuri de argint. Animalul se urca pe un scăunel, ea îi punea un șervet din hârtie în jurul gâtului, iar el lipăia zgomotos mâncarea sau pleca cu o bucată de carne pe care o sfâșia într-un colț. O pereche de Mopși, doi Mastiffi de buzunar, nu încetau să scoată gaze în timp ce mâncau și adormeau imediat după aceea, sforăind

impresionant. Un Basset Hound cu ochii mari și melancolici se atașă de ea din prima zi. O urma peste tot și urla ca din ghearele morții atunci când ea se îndepărta. Obținu permisiunea proprietarilor lui, un cuplu de copți egipteni, de a-l plimba între etaje. El fremăta de bucurie atunci când ea își trecea peste obraz urechile lui atât de moi și le acoperea de sărutări. El o înlănțuia cu lungi mângâieri, își lipea capul de umărul ei și ea simțea cum labele lui mici și puternice îi frământau coapsele pentru a se lipi și mai mult de ea.

— Sărmanul meu cățeluș, eu sunt și mai pierdută decât tine!

Angajata anterioară de la *room service*, o californiană, încercase să convertească animalele la o alimentație fără carne. Sloganul său era: *„The wolves will turn veggie"* („Lupii vor deveni vegetarieni."). Îndoctrinarea nu decursese bine. După ce le îndesase pe gât morcovi, varză de Bruxelles și mazăre, fusese zgâriată și mușcată în mai multe rânduri. Animalele fugeau din clipa în care ea bătea la ușă. Proprietarii ceruseră să fie concediată. Unii clienți, bărbați sau femei, o primeau pe Jazz, fără să se jeneze, în plin demers amoros, goi, sau urinând în baie, cu ușa deschisă și fără să tragă apa. Ea nu se supăra pe ei, știind că pentru unii o servitoare e mai puțin decât o ființă omenească.

Umbla pe culoare, cu cantina sa mobilă, purtând o pălărie drăgălașă de angajată a hotelului, cu boruri roșii, care semăna cu un fes otoman, dar și cu o șapcă de baseball. Cine ar fi putut crede, văzând-o astfel, că era prizonieră? Trebuia să salute fiecare persoană pe care o întâlnea, să spună cuvintele ritualice *How are you today?* („Cum vă simțiți în dimineața aceasta?"), folosite peste tot în Statele Unite. Când era întrebată la rândul ei, ea răspundea cu un zâmbet larg, în franceză:

— Ce treabă ai tu?

Unii, crezând că auzeau o expresie idiomatică, învățau răspunsul ei pe de rost, cu intenția de a-l folosi atunci când aveau să ajungă la Paris. De dimineața până seara, avea loc un dezmăț de amabilități afișate, un foșnet de zâmbete forțate. Începuturi de melodii îi veneau în minte, pe care nu și le mai putea aminti. În timpul pauzelor, vizita etajele de la 25 la 14,

învățând numerotarea fantezistă (numărul 1 se afla la etajul 17, în timp ce etajul 14 includea camerele de la 33000 la 44000). Odată ce se familiariză cu geografia lor, putu să-i aducă pe drumul cel bun pe clienții dezorientați sau abțiguiți. La capătul fiecărui culoar, la posturi de control se aflau femei în vârstă, vigilente, așezate pe scaun, impasibile precum supraveghetoarele dintr-un muzeu, cu o stație de emisie-recepție în mână, care înregistrau cel mai mic eveniment și jucau rolul de turnătoare.

În acea perioadă își făcu un nou prieten: o pisică gri cu blana deasă, o pisică mare și grea și foarte viguroasă, care nu ieșea din camera ei decât seara după ora 18 și al cărei teritoriu se întindea pe toate etajele. Conducerea îi amenajase o adevărată rețea de tuneluri între camere, care îi permitea să circule precum sângele în vene: motanul intra și ieșea nestingherit prin niște ușițe pentru pisici marcate de o perdea închisă la culoare care se confunda cu culoarea pereților. Nimeni nu putea să-l mângâie, dar el începu s-o urmărească pe Jazz de la o distanță respectuoasă și îi ieșea în cale în fiecare seară, la ore fixe, la cotitura câte unui culoar. O privea țintă, fără să se miște, cu ochii lui galben-verzui, și-și fixa privirea asupra ei cu o asemenea intensitate încât o forța să se oprească, intimidată. Părea să-i pună o întrebare: „Cine ești tu și de ce ești aici?" Ea crezu că vede în el reîncarnarea unui filosof. Automat, îl numi Leibniz, singurul autor de care își mai amintea din ultima clasă de liceu, cel care zisese, pare-se: „De ce există ceva mai degrabă decât nimic?" Leibniz se strecura ca o umbră, din ușă în ușă, asemenea unei santinele însărcinate să raporteze conducerii faptele și gesturile fiecăruia. Mirosea bine a parfum, un iz vag de vetiver, și era întotdeauna îngrijit și cu blana netedă. Când voia să doarmă lângă ea, se așeza pe pantofii ei ca și cum i-ar fi ordonat să nu se miște. O altă frază a lui Leibniz, filosoful, îi veni în minte lui Jazz, una al cărei sens exact nu-l înțelesese niciodată, dar al cărei ritm îi plăcea: „Fiecare substanță unică recreează tot universul în felul ei." Asta o îndemnase, în adolescență, să studieze matematica, sigură că în cele mai mici operațiuni matematice se afla tot misterul lumii.

Pierdută în acest loc, visa să recreeze o casă plină de căldură umană și de bunătate, în jurul unui foc de lemne care arde sfârâind. Sau să se găsească în mijlocul vacarmului unei cafenele din vechea Europă, cu oglinzile tocite, savurând o prăjitură Pădurea Neagră, cu un vârf baroc din cremă Chantilly și blat cu biscuiți de cacao și lichior de cireșe, în sunetul unui vals sau al unei polci. Dădea iama uneori în mini-barurile din camere, golind sticluțele de alcool până ce se simțea „aprinsă ca o torță" și craniul îi lua foc, până ce părul ei devenea un burete de sârmă. Într-o zi, văzu pe o hartă a mapamondului că în Colorado, aproape de Vail, se afla un alt sat numit Le Praz, la 1.600 de metri altitudine. Lumea exista în dublu exemplar, întâi în Europa, a doua oară în Statele Unite, ca un calc. Poate că și ea însăși nu era decât sosia, exilată în Statele Unite, a adevăratei Jézabel care continua să trăiască în Haute-Savoie?

Ascensorul principal, care iriga întregul hotel ca o arteră vitală, era gestionat de un indian cherokee care purta o uniformă de vânător de munte și avea plete magnifice prinse într-o coadă de cal. La anumite ore, Jazz avea dreptul să folosească ascensorul lateral care deservea toate etajele superioare. Era un aparat spațios, foarte lung, care aluneca de-a lungul unui perete interior ce dădea înspre un puț central foarte adânc. Cabina era dărăpănată, dotată pe partea cu peretele cu o oglindă pătată care le dădea celor care se priveau în ea alura unor spectre neclare. Ascensorul urca lent cu un clicăit, dar cobora zdruncinat, provocându-le neofiților sudori reci. Aceasta îi amintea lui Jazz de telefericele din copilăria ei, care se legănau atunci când treceau prin dreptul pilonilor, ba- lansându-se înainte și înapoi, spre marea neplăcere a schiorilor.

Avu norocul unui incident aproape miraculos, o pană de curent, într-o duminică dimineața, atunci când cușca liftului era plină de oameni care coborau la micul dejun. Oprirea dură mai mult decât era necesar și micul grup de pasageri intră repede în panică. Jazz încercă să-i liniștească și apăsă pe butonul de alarmă. Serviciile de securitate, copleșite de numărul mare de

solicitări, nu puteau să sosească mai devreme de prânz. Duminica, lucrau în echipă redusă. Câteva doamne leșinară, unor persoane în vârstă li se făcu rău. Un pastor episcopal, încă tânăr, îi puse pe toți să se așeze în genunchi și le ceru celor de față să se roage. Jazz crezu că-l vede în el pe propriul său tată, cu douăzeci de ani în urmă! Ridică receptorul telefonului și negocie cu conducerea o eventuală salvare. Fu o tranzacție dură, fără concesii, în timp ce slujitorul Domnului îngâna *„Jesus loves you"*, ea ceru, cu voce șoptită, mai multe mii de dolari pentru riscul pe care avea să și-l asume și obținu două, cu forcepsul. Atunci, învingându-și un puseu de vertij, Jazz îi ceru pastorului să o ajute să se urce pe scărița făcută de el cu brațele, ca să deschidă trapa din tavan.

— Părinte, țipă ea, *Fuck Jesus!*

Atinse brățara amuletă pe care i-o făcuse cadou Malinche, se ridică, prin tracțiuni succesive, ajutându-se de cablul principal, până la etajul de deasupra, strângând metalul cu mâinile și cu picioarele, cu riscul de a-și smulge pielea. Își înfășurase palmele în bucăți de pânză pe care le sfâșiase din bluza ei. Urmă o porțiune delicată, cablurile vibrau asemenea corzilor unui velier și amenințau să o arunce în cușca liftului, dar obișnuința ei de a se cățăra o ajută. Reuși, cu falangele degetelor și cu genunchii însângerați, să ajungă la etajul de deasupra, se redresă, reuși să deblocheze ușa cu o lovitură puternică de picior, să se strecoare pe podea târându-se și să cheme liftul la etaj. Când pasagerii ieșiră din lift pe culoar, teferi și nevătămați, se aruncară asupra ei ca asupra salvatorului lor și răspândiră peste tot vestea despre această franțuzoaică eroină. Tânărul preot, strâns lipit de ea, plângea urlând *„Jesus loves you"* și tremura din toate încheieturile, astfel încât ea trebui să-l împingă discret. Văzându-i popularitatea, conducerea acceptă să-i crească valoarea acestei prime excepționale la 5.000 de dolari. Dar cât valora cuvântul lor din moment ce nimic nu era semnat și nu existau nici vreun contract, și nici vreun alt document?

CAPITOLUL 9
Etajul care nu exista

Orice alpinist începător crede că greul a trecut odată ce a ajuns în vârf. În realitate, coborârea e la fel de dificilă, atunci când cățărătorul, distrat, cu picioarele tremurânde, coboară în rapel pe un perete accidentat sau pe un ghețar abrupt. Când lui Jazz i se permise să-și extindă competențele și la etajul 13, ea își aduse aminte de această regulă. Oficial, etajul 13 nu există în Statele Unite. La fel cum în China domnește tetrafobia, frica de cifra 4, care se pronunță asemenea cuvântului „moarte". Nu era marcat nicăieri, nici pe planul hotelului, nici pe cadranul ascensorului. Fusese construit în spatele fațadei, astfel încât nicio cameră de la acest nivel nu dispunea de vreo fereastră care să dea spre strada principală. Se ajungea la el printr-o ușă dublă, ascunsă în spatele unei biblioteci false. Etajul 13 se asemăna în toate privințele cu celelalte etaje, aceeași mochetă pătată, aceleași plinte sparte de loviturile de picior sau de izbitura valizelor. Numerele camerelor erau numere palindrom, deci reversibile, care se puteau citi și de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga: 11, **22**, 33, 44 și chiar și 310 013.

Etajul 13 era etajul Excentricilor și făcea legătura între partea de sus și cea de jos a hotelului, între cei vulgari și cei nobili. Prevestea splendoarea a ceea ce se afla dedesubt, rămânând în același timp puțin cam de rând. Până și aparatele de aer condiționat își schimbaseră tonalitatea: asurzitoare deasupra, cu un staccato de mitralieră, aici ele erau mai șuierătoare și degajau un zefir proaspăt, nu unul dintre acele sufluri înghețate care cad din tavan și vă trimit în câteva ore la spital, cu pneumonie. Unele uși erau pictate în culori de înghețată, de vanilie, de lămâie sau de praline, și erau rezervate unor vechi artiști uitați. Li se spunea „lăsate în suspensie": fiecare încercase să-și croiască un drum în muzică, rock, pictură, teatru, roman, fiecare reușise mai mult sau mai puțin, dar inspirația se pierduse treptat. Nu erau niște artiști blestemați, erau unii neterminați și care se întorceau tot timpul la vestigiile unei glorii ce-i atinsese

fără să-i facă celebri. În ciuda acestui lucru, etajul acesta nu era mai puțin o mașinărie răsunătoare alcătuită din toate visurile dezamăgite și din toate decepțiile consumate. Aceste genii nemulțumite persistau în a căuta bucuriile șubrede ale unei creații făcute cu încetinitorul. Foștii virtuozi își plăteau sejurul în pânze, concerte, recitaluri de poezie. Toată această comunitate, sudată prin marginalitatea ei, degaja o anume mândrie a dezamăgirilor, și membrii săi, în semn de transgresiune, fumau din abundență înăuntru.

Muzicienii susțineau recitaluri în camerele lor și Jazz trebuia să plimbe pe culoare un pian alb pe roți. Un colos în tutu, cu degete de zână, freca o vioară minusculă, un altul lovea clapele unui pian dezacordat și o femeie fără vârstă intona muzică gospel sau blues. Hippioți bătrâni, cu părul rar, unii în haine de casă, improvizau pe culoare sesiuni muzicale ad-hoc – cântau hituri ale anilor ’70 din scaunele lor cu rotile, tremurând din tot corpul și urlând cu vocile lor răgușite: *I can’t get no satisfaction.* Stropi de alcool sclipeau în bărbile lor grizonante, gurile lor fără dinți scoteau note grave. Ei bine, se gândea Jazz, dacă nici la vârsta lor nu pot găsi nicio satisfacție! Doamne septuagenare se îmbrăcau asemenea unor fetițe, altele purtau crinoline. Unii se plimbau, având o mină preocupată, și-i întrebau pe toți cei pe care-i întâlneau:

— Mă luați înapoi? Am fost vioara întâi în orchestra simfonică de la Chicago.

Sau:

— Am jucat într-o piesă a lui Pinter, la Cincinatti în 1995. Rolul grădinarului.

Gemeni se apropiau, întrebându-se:

— Mă recunoașteți? Care dintre noi este celălalt?

Locatarii puneau în scenă spectacole animate și Jazz a fost consternată la vederea unui cuplu format dintr-o tânără și partenerul ei.

Vrând să joace o scenetă de modă veche în care apărea Eros și în loc să se sărute languros, tânăra fată îi ciugulea barbișonul asemenea unei capre care ataca un tufiș de spini crescut pe un zid. Și deși scena părea mai degrabă ridicolă decât indecentă, o

tulbură, prostește, și se imagină în locul acelei prostuțe, încercând să se închipuie devorând pilozitatea amantului ei în loc să facă schimb de fluide cu el într-un sărut înfocat.

Uneori, unii domni, impresionați de chipul ei de madonă și de paloarea sa marmoreeană, o invitau pe Jazz să-i însoțească în camera lor, mânuind bani sau diverse cadouri. Ea îi refuza politicos. Îi cunoștea pe acești obsceni senili care invocă surditatea sau boala și te roagă să te apropii pentru ca apoi să-și strecoare mâna între picioarele tale. Alții îi făceau curte cu o stângăcie înduioșătoare, îi ofereau bomboane sau cutii cu ciocolată. La un moment dat, o emoționă un septuagenar, costeliv și tras la față. Întotdeauna cu o ceașcă de ceai în mână, cu pielea de o albeață extremă, semăna cu o englezoaică bătrână care și-ar fi petrecut viața sub o pălărie. Fost epigrafist, specializat în Egiptul Antic, trebuie că fusese cândva frumos, în ciuda fălcilor care-i atârnau și a cărnii lăsate de pe brațe. Purta costume de marcă și se parfuma, poate puțin cam prea mult. El îi spunea: „Aveți această senzualitate tristă care-i atrage pe bărbații de vârsta mea." Dar ea se temea să-l vadă gol și nu se putu hotărî să facă pasul, în ciuda blândeții și inteligenței lui. Nu era un Adonis, bunicul, cu craniul său pleșuv și petele sale de pe gât asemenea nasturilor mari de pe bluzele marinarilor. Nu era chiar atât de disperată! El avu eleganța de a nu insista și continuă să-i ofere mici cadouri pe care era scrisă aceeași maximă: „Nu trebuie să mă și iubiți, e suficient să-mi dați permisiunea de a vă privi".

Într-un cot al etajului 13, se afla cartierul destinat demiurgilor discreți. Uși invizibile se deschideau în pereți, pe care doar un ochi cunoscător știa să le zărească. Oamenii veneau de peste tot, legați la ochi, cu un ascensor special. Exista, de exemplu, această ghicitoare din camera 82728 care pretindea că citește viitorul în cutele pielii: ridurile de pe frunte, ridurile laba gâștei sau de la colțurile ochilor sau gurii, în liniile din palme sau în venele de pe mâini. Ea se deda exegezelor ridurilor, adânciturilor și pielii de găină. Umbla vorba că, pentru o sumă în plus, era dispusă să prezică viitorul în organele genitale ale clienților săi, bărbați sau femei, susținând că ele reprezentau alfabetul primordial al

umanității. Numai ea putea să descifreze aceste hieroglife, să găsească o corespondență între aceste părți ale corpului și planete. Le prezicea cariera, iubirile, sănătatea, în funcție de unghiul penisului în repaus, de masa contractată a testiculelor sau de faldurile labiilor. Cele mai mici accidente ale epidermei spuneau o poveste, chiar și rectul, se pare, pe care ea îl vedea ca pe un palimpsest, situat la jumătatea drumului dintre elice și spirală, și unde timpul își înscrisese hotărârile luate. Jazz se abținea s-o consulte, din pudoare, dar și din superstiție.

Greta Müller, ceasornicara-șefă a hotelului, o suna, așa cum o avertizase, la întâmplare, în camerele în care se afla, și o convoca la căpătâiul ei. Dacă telefonul începea să zbârnâie, era pentru ea. Vocea ei asurzitoare o trezea asemenea unei goarne. Engleza ei, perfectă la început, se teutoniza pe măsură ce se exprima. Jazz o supranumi „Bertha cea Grasă", după numele acelui tun german care teroriza Parisul în timpul Primului Război Mondial. I se părea că o aude gândind în litere gotice.

— Fräulein Chazz? V-ați gândit la propunerea mea? V-a revenit memoria? Treceți pe la mine.

Frau Müller locuia și ea la etajul 13, într-o cameră albă și goală, plină de poze, care se învecina cu un atelier ultramodern cu binocluri, cu ciocane și ciocănele, foarfeci, menghine și tot felul de instrumente aproape medicale. Pe planul de lucru, într-o cutiuță, se odihnea *Revelație*, cu măruntaiele la vedere. Aproape că se aștepta să vadă ceasul respirând sau gemând sub loviturile scalpelului.

Greta Müller o primea în bluză albă, cu o pensetă lungă în mână, și îi anunța lui Jazz ordinul de a o asculta. Cocul ei, pe măsură ce treceau zilele, aluneca spre față, spre lateral sau spre partea din spate a capului, asemenea unui ochi mobil. Pe măsură ce femeia se exprima, răceala ei începea să se disipeze.

— Ceasul tatălui dumneavoastră are o particularitate: e făcut din trei discuri contradictorii care se anulează unele pe altele. Cel care indică orele se învârte de la dreapta la stânga, cel care indică secundele și minutele de la stânga la dreapta, negând ceea ce indică primul. În fine, un al treilea se mișcă în mare viteză în ambele sensuri și face citirea orei imposibilă. Cine ar

vrea să cumpere un asemenea ceas?

Jazz rămânea mută, având sentimentul că retrăia coșmarul familial împreună cu o străină.

— Mai sunt și alte lucruri.

Frau Müller devenea atunci lirică, intrând în detalii privind complexitatea roților, a pinioanelor, a clichetelor cu degete incredibil de agile și de fine. În mâinile ei, ceasul devenea o inimă care palpita, decorticată de un chirurg atent și îndrăgostit.

— Priviți această bijuterie a micromecanicii: tăticul dumneavoastră – și termenul acesta de „tătic" în gura ei insinua o familiaritate puțin grețoasă – a știut să împace precizia și complicațiile. În această cutie, există cel puțin două ceasuri într-unul singur. Poate chiar trei. Ele se desfac asemenea acelor flori japoneze de hârtie pe care le arunci în apă și care formează un buchet întreg. O a doua lunetă turnantă reprezintă o pâlnie asemănătoare cu ochiul unei tornade, menită să aspire ceva. De altfel, un fel de giroscop se răsucește în jurul axului său, afișând timpul care trece și revine. Disecând ceasul, am avut impresia, poate îngâmfată, de a diseca sufletul tatălui dumneavoastră. Știți ce înseamnă toate astea?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Eu am sentimentul că știți. Ceasul este neterminat. Așa cum este acum, nu funcționează. Îi lipsește un element fundamental. Un fir de aur, o formulă matematică. Puteți să ne luminați asupra acestui lucru?

— Îmi pare rău, nu.

— E păcat… mai ales pentru dumneavoastră!

În fiecare zi, Frau Müller revenea în ofensivă și o supunea pe Jazz aceluiași interogatoriu, și în fiecare zi franțuzoaica se eschiva. Rigoarea teutonă a acestei doamne cu coc nomad ascundea prost o anume stânjeneală. Cu cât își pierdea mai mult din răbdare, cu atât mai tare se înroșea această gigantă și cu atât mai mult îi lucea nasul precum o torță. Vorbea atunci mult prea repede, amestecând consoanele și vocalele într-un fel de comprimare sonoră care-i făcea cuvintele inaudibile. Conversația ei vagabonda de la un subiect la altul, fără legătură. Pentru a se calma, mânca *cronuts*, un produs de patiserie sintetic

inventat de către un brutar francez, un amestec de corn și de gogoașă, *donut.* Înmuia prăjitura în câte un cappuccino la fel de înalt cât o farfurie cu supă și a cărui spumă, la suprafață, era ornată cu un model în formă de inimă.

— Dacă ne ajutați, o să vă putem elibera mai repede. Orologiile sunt în general niște mari familii. Tatăl dumneavoastră trebuie că v-a inițiat în arta lor.

— Vă înșelați. Detest ceasurile. Tatăl meu era pastor. Ceasornicăria nu era decât un hobby pentru el…

Lăcomia fără perdea a austriecei, care avea întotdeauna pudră de zahăr în jurul buzelor, o umplea de repulsie pe Jazz.

— Tatăl dumneavoastră era un vizionar…

— Era mai ales un maniac. Aș dori să vând acest ceas. O piesă de o asemenea bogăție ar trebui să plătească o mare parte din răscumpărarea mea. Ce părere aveți?

Cealaltă o refuza sec. Și trecea la franceză atunci când se enerva.

— *No nneeh interrreseazăăăă!* Nu vrem așa ceva. În starea actuală a lucrurilor, asta nu ar folosi la nimic.

— Vi-l vând la prețul greutății aurului și pietrelor prețioase. Ați obține un preț frumos pentru el.

— Nu și nu. Cu-atât mai rău pentru *fumneavoastră. Scheisse!*

La un moment, dintr-odată, ca și cum ar fi fost supusă unor represalii, regula jocului se schimbă. De două ori. Un telefon din partea unei doamne din Birou o anunță pe Jazz că accesul la etajele inferioare se făcea acum printr-un vot al clienților: ei dădeau note membrilor personalului și-i declarau apți să servească la etajele de dedesubt. Când candidații nu obțineau majoritatea de voturi, rămâneau blocați în același loc, pentru cât timp era nevoie. Această metodă de evaluare îi obliga pe angajați să-și dubleze pasiunea cu care lucrau. Votarea se făcea pe rețelele sociale interne printr-un *like.* Acesta a fost un prim șoc pentru tânăra franțuzoaică. Și-apoi, fără niciun avertisment, Biroul lansă pe urmele sale o italiancă plină de nuri, Paola, cu obrajii catifelați, care era cu câțiva ani mai mare decât ea și care ardea etapele. Reușise să coboare din vârful turnului într-o lună,

în timp ce Jazz făcuse asta în trei. Fusese amanta lui Malinche. Avea să fie o rivală serioasă: era o brunetă frumoasă, senzuală, hotărâtă, care o privea pe Jazz cu un dispreț evident și care o avertiză că între ele orice lovitură era permisă.

Jazz se gândi la mijlocul prin care s-o elimine pe această adversară. Îi ceru sfatul pisicii Leibniz care continua să o urmeze peste tot, dar de la distanță, fidelă și sălbatică în același timp. Se oprea îndelung în pragul ușii camerei ei, o fixa cu ochii ei albaștri de culoarea cerului, ca și cum ar fost pe punctul de a surprinde, în acea clipă, apariția Absolutului.

— Pisicuță drăguță, ajută-mă să scap de această rivală și o să fac orice vrei tu.

Jazz suferea de un handicap: nu știa să joace teatru, servea mic dejunurile fără să zâmbească și era cu ușurință tăioasă sau ursuză. Spre deosebire de ea, Paola făcea acest serviciu o zi da, o zi ba, cu un zâmbet strălucitor, în fustă scurtă sau în pantaloni mulați și sutien foarte decoltat, propunând un serviciu personalizat, așezând platourile pe paturile clienților, aranjându-le pernele, având câte un cuvânt bine intenționat pentru fiecare, depunând câte un sărut pe obrajii lor. Se spunea chiar că pe unii îi trezea atingându-i cu mâna, ca să le înfrumusețeze ziua.

Criminala cu zâmbet de înger strângea toate voturile. Lingușitoare, se antrena în oglindă să zâmbească și să facă reverențe. Freca podeaua cântând, curăța dușuri și toalete intonând arii de operă cu o frumoasă voce de mezzo-soprană, convocându-i pe Verdi, Bellini, Donizetti la treburile menajere cele mai triviale. După cum reieși dintr-un sondaj, ea recoltă o majoritate zdrobitoare de *like*-uri pentru a accede la etajele inferioare. Dacă Jazz eșua de data asta, trebuia să mai aștepte câteva săptămâni. Voturile aveau loc la fiecare sfârșit de lună. Nu avea timp de pierdut. Mai exista o singură atracție la etajul 13: Consolatoarea celor lipsiți de iubire. În capătul unui culoar lung și roz, locuia *Mater Dolorosa* care absorbea suferințele musafirilor în trecere, îi strângea la pieptul ei și murmura: *I Iove you, I Iove you so much.* Era o brunetă micuță și corpolentă îmbrăcată într-un sari lung, o indiancă Seminole originară din

Florida. Paola se ducea s-o vadă în fiecare zi. Jazz recursese și ea la serviciile ei, în momentele de tristețe. Nu apreciase faptul că această Călduroasă îi linsese urechea și-i frământase umărul apăsând-o cu degetele. Dar observase splendizii ei cercei în formă de frunză de acant. Se decise să-i ceară tandrețea iar și iar. Într-o zi în care aceasta o reconforta mult și bine, Jazz, profitând de faptul că cealaltă își pierdea capul, cu ochii pe jumătate închiși și buzele tremurânde, îi scoase cerceii cu dinții, păstrând bijuteriile în gură și ținându-și buzele strâns lipite astfel încât indiscreta să nu-i bage limba pe gât. De îndată ce rămase singură, alergă s-o găsească pe frumoasa Paola, îi arătă toată afecțiunea de care era capabilă, îi jură că era gata să se dea la o parte pentru a o lăsa pe ea să i-o ia înainte și-i dădu o îmbrățișare mare, o *big hug,* moment în care îi strecură cerceii în buzunarul șorțului. *Mater Dolorosa* ieși brusc din camera ei, urlând că i se furaseră cerceii atârnători. Paza hotelului veni să le percheziționeze pe Jazz și pe Paola. Aceasta se revoltă, țipă că Jazz îi întinsese o capcană, voi s-o lovească, dar flagrantul delict era evident. Paola fu retrogradată la ultimul etaj al Plazzei, la un loc cu hoațele și cu criminalele, iar Jazz obținu doar 55% dintre voturi pentru a trece la etajul de dedesubt. Frau Greta Müller, paznica Timpului, o felicită cu jumătate de inimă, dar o avertiză că ea nu pierdea nimic așteptând.

— Să înțelegeți bine un lucru: în acest hotel, nu sunteți nimic. Sunteți o non-entitate. Dacă dispăreți, nu va ști nimeni.

CAPITOLUL 10
Milionarul înfometat de hârtie

În curând avea să fie vară. Întreaga Franță avea să plece pe plaje, la țară, iar Jazz se plictisea în acest bloc de apartamente izolat fonic, zărind prin ferestre un soare palid, aproape alb, și șiruri lungi de mașini. Se imagina într-un maiou și în pantaloni scurți, cu picioarele goale, răscolind nisipul dens, visa la nopți albe petrecute în baruri, la simfonia păsărilor la răsărit, la bețiii cu vin alb sau rosé, la îmbrățișări pe iarba umedă, dimineața în zori.

Frau Müller îi telefona din două în două zile. Nu-i mai vorbea despre ceasul tatălui ei, voia doar compania ei. Jazz se ducea fără tragere de inimă atunci când era convocată la ea. Greta Müller avea nevoie de o ureche în care să-și verse oful. La sfârșitul celei de-a doua vizite, ea îi vorbi lui Jazz de fiica ei, moartă într-un accident de schi la vârsta de 14 ani, în ținutul muntos Vorarlberg, din Austria, aproape de Mittelberg. Fotografii ale copilei ornau toți pereții camerei sale. O căzătură stupidă în pădure, în urma căreia se lovise cu capul de trunchiul unui copac. Divorțată și de acum înainte fără copii, Greta Müller își încercase norocul în America. Jazz o compătimea cu prudență, fără să înțeleagă motivul acestei confidențe. Nu-i plăceau necunoscuții aceia care-ți aruncă intimitatea lor în față ca pe o boccea cu așternuturi murdare: o înlocuia ea oare pe fiica moartă a gazdei sale? Pleca de la întâlnirile acestea puțin amețită, deoarece cealaltă o ademenea cu mici pahare de șnaps, de coniac sau de lichior de gențiane. La fiecare ședință, cocul i se deplasa, asemenea unui satelit care gravitează în jurul unei planete, iar duminica, se posta chiar deasupra sprâncenelor, după modelul unei lanterne frontale. Dar suferința lui Frau Müller nu o mișca pe Jazz. Insensibilă la patosul ei, ea nu încerca nici măcar s-o consoleze. Ceasornicara se îmbrăca sever și fără eleganță și nu putea să-și miște corpul prea mare și prea lat fără să dărâme jumătate din obiectele din jurul ei. Această stângăcie o indispunea pe franțuzoaică.

Greta Müller îi mărturisi într-o zi următorul lucru: și ea era o fostă clientă sechestrată, care după un an și jumătate de trudă umilă, se hotărâse să rămână în hotel și să-și pună talentele în slujba Plazzei. Jazz detestă această mărturisire.

Ce încerca ea să-i spună? Că trebuia să renunțe la reîntoarcerea în Franța și să rămână un lacheu pe viață în acest buncăr? În plus, Frau Müller era insomniacă. Noaptea, străbătea culoarele din pivniță până în pod, folosind scările de incendiu, mereu gata să surprindă o scenă nepotrivită. Lăsa luminile să se stingă și pândea în întuneric. Ce anume? O altercație, o acuplare rapidă, un răufăcător? Jazz își imagina, și gândul ăsta îi dădea frisoane, că ea intra și în camera ei pentru a o supraveghea, în timp ce dormea, cum făcea altădată tatăl ei. Uriașa era găsită în zori, beată, lungită de-a curmezișul undeva pe un palier, și era transportată pe o targă până în camera ei.

Într-o dimineață, Jazz găsi, strecurat pe sub ușa ei într-un plic, ecusonul electronic care-i permitea să lucreze la etajele nobile, de la 12 la 1. Activitatea ei avea să fie plătită dublu, cu 16 dolari pe oră. Îi mai rămâneau 60.000 de dolari de plătit, adică mai mult de trei sferturi din suma totală. În ritmul ăsta, nu ar fi ieșit de-acolo mai devreme de un an și jumătate. Imediat ce Jazz începea să măsoare la pas un nou teritoriu, regulile se schimbau în mod arbitrar și riscul de a fi retrimisă în lumea de sus apărea din nou. Degeaba credea ea în virtuțile amuletei pe care i-o dăruise Malinche, nu era încă ferită de pericole.

Intră deci în zona privilegiată a hotelului, aceea a luxului și a frivolității. Închisoarea ei era deghizată în palat. Aici nu se știa nimic despre etajele superioare. Ceasurile și tot ceea ce ar fi putut aminti de trecerea timpului dispăreau. Aici se trăia în afara secolului, pe tărâmul opulenței. Scările coborau în curbe maiestuoase cu balustrade din fier forjat și bile de malachit sau de alamă aurită. Căzile, de mărimea unei piscine, erau din imitație de marmură, iar capacul toaletelor se lăsa lent deasupra bazinului, cu șuierături pneumatice. Anumite apartamente aveau oale de noapte de modă veche, din porțelan, pictate artizanal, cu motive hazlii, un ochi care se închidea pișicher, buze întredeschise, o limbă de un roșu-aprins. Cei care locuiau

aici erau mai degrabă slabi, pe când locatarii etajelor superioare erau corpolenți sau bine înveliți în straturi de grăsime. Obezitatea le era rezervată săracilor. Cei norocoși se duceau ziua la băi la Badenspa, inspirau parfumuri prețioase, erau masați de gheișe suple sau de atleți robuști. Detectivi particulari bântuiau culoarele cu căștile în urechi. Doar pisica Leibniz venea uneori să arunce un ochi filosofic în această lume favorizată. Jazz a fost numită femeie de serviciu de categoria B, alocată serviciului de dimineață. Începea la ora 5. Mereu sub supravegherea unei supervizoare și cu brățara electronică prinsă în jurul gleznei.

Un restaurant de modă veche, Maxim's, primea la etajul 5 clienți care veneau să cineze și pe care Jazz îi zărea în treacăt. Aceștia veneau acolo cu papion la gât și în ținute de seară, crezându-se poate la Londra, la Paris sau la New York. Doamne respectabile defilau pe tocuri, în rochii lungi, cu coliere de perle la gât, acoperite de bijuterii strălucitoare, oameni de afaceri renunțau la blugi în favoarea smochingului și râdeau tare în timp ce beau. În jurul lor, plutea în aer sunetul blând al farfuriilor și al paharelor ciocnite, zgomotul metalic al furculițelor. O armată de chelneri, cu mâini experte, se desfășura disciplinat sub bagheta unui majordom pakistanez în uniformă de brocart, cusută cu fir de aur. Își făceau aici meseria campioni ai tranșării pulpei de porc, așii sculpturii în crema Chantilly, experți în scoaterea sâmburilor de măsline, artiști ai bezelei și ai clătitelor flambate. Valeți cu epoleți, în frac și redingotă, își dădeau aere de lorzi, dădeau lecții de postură celor care veneau să cineze la ei în restaurant, le spuneau cum să țină furculița cu care să guste melcii, cum să soarbă stridiile fără să facă zgomot, cum să sugă cu grație măduva din oase. Cei nepricepuți erau pedepsiți fără milă. Jazz trebuia să poarte un taior bine cambrat și, în anumite zile, o rochie mulată care-i descoperea partea de sus a gambei. Ea șterpelea din coșurile de gunoi părți neatinse din meniuri, resturi de carne, coaste de porc, mai rar tartine cu piftie din pâté de ficat, bețigașe crocante cu homar, cozi de sparanghel. Persoane perfect necunoscute își deschideau inima în fața ei. Era franțuzoaică și era tânără:

cuvintele cele mai nepotrivite puteau să ajungă la urechile ei fără consecințe. Micimile lor, ambițiile lor refulate, supărările lor erau deșertate în fața ei. Ea nu înțelegea nici jumătate din ce-i spuneau ei, dar dădea din cap aprobator. În spatele restaurantului Maxim's se afla o sală de jocuri, baccara, ruletă, zaruri, păzită de femei în costume albe și unde ea nu avea acces.

Dormea tot la etajul 14, în dulapul ei îmbunătățit cu un duș – luxul suprem. Uneori, câte un amorez timid îi scria cu carioca pe spatele chiloților ei: *I Iove you.* Și pe sutien: *Kiss kiss.* Leibniz venea s-o vadă către miezul nopții când își termina inspecția și adormea pe gâtul ei. Ceea ce-i unește pe oameni și pe pisici, dincolo de mângâieri, este somnul. Oriunde ar fi, micile feline vă invită la moțăit, în căldura blănii lor mătăsoase. Să poți dormi alături, ore în sir, fără să te miști, este o formă de intimitate mai profundă decât limbajul sau decât jocurile. Leibniz și stăpâna sa erau două specii de uriași care închideau ochii în același timp. Ea se trezea înaintea lui și-l lăsa să viseze în voia inimii.

În fiecare seară și-n fiecare dimineață, Jazz trebuia să-și dovedească identitatea și să fie percheziționată la sânge de gărzile de corp. Cu ocazia unei astfel de percheziții, drumul său se întretăie cu cel al unui milionar texan, Ron Tush, originar din Dallas, un om de înălțime medie, cu un păr stufos și chipul surprinzător de tânăr pentru vârsta lui (se apropia de 70 de ani). Se retrăsese în acest hotel pentru a regăsi esențialul: literatura. Toată viața încercase să citească și nu reușise niciodată. Nu avusese timp, își făcuse o familie, își construise imperiul. Închiriase pe timp de un an un apartament imens de la etajul 10, de 300 de metri pătrați, suita *Prince of Wales,* unde aduna sute de volume. Pornea cu mașina ca să le cumpere de la New York și revenea încărcat de poveri grele. Doar clasici sau autori binecunoscuți. Dar, din păcate, iubirea lui pentru cărți nu se întindea mai departe de momentul cumpărării: le răsfoia, le admira, le mirosea una câte una. Ele stăteau sprijinite de ferestrele camerei sale și luna le lumina noaptea ca pe tot atâtea mausolee destinate uitării. Acest fost broker de produse petroliere – făcuse avere la Bursă – își jurase că avea să profite

de ieșirea la pensie pentru a-și împlini visul. Copiii lui plecaseră, la fel și soția. Voia să intre în templul maiestuos al Culturii, dar nu reușea. Lectura nu este o chestiune de timp, ci de dorință, și dorința îl părăsea de îndată ce deschidea primele pagini ale unei cărți.

Când se trezea, era foarte bine dispus și după un mic dejun consistent, compus din ouă cu cârnați, cereale și cafea, se arunca asupra lui Goethe sau Homer. După douăzeci de minute, se prăbușea, fără să poată rezista. Poate că mâncase prea mult? Își începu lecturile pe stomacul gol. Același efect. Atenția i se evapora, vederea i se încețoșa. Atunci se îmbăta, sperând că alcoolul avea să-i deschidă spiritul, în van. Luă droguri pentru a-și lărgi conștiința și pentru a putea îmbrățișa o panoramă la fel de vastă precum galaxia marilor romancieri. Dar, în loc să vadă rânduri scrise de la stânga la dreapta, vedea șerpi, râme, dragoni, o întreagă menajerie agresivă care ieșea din pagini și pe care el o zdrobea închizând cartea.

De zece ori încercase să se apuce de Marcel Proust și de zece ori renunțase. Proust și frazele lui de câte cinci pagini: una singură și i-ar fi luat o zi întreagă. Nu ajunsese bine la jumătatea ei că și uitase începutul. Trebuia s-o reia, la infinit, pentru a înțelege continuarea. Și cu cât mai mult parcurgea cartea, cu atât mai puțină noimă avea ea, împărțindu-se în propoziții incidente, în digresiuni și subordonate care-l induceau în eroare. Din pragmatism, el le tăia și restabilea punctuația și paragrafele bine delimitate. Nu reușise niciodată să treacă de primul capitol din *Swann.* Dintre toți autorii pe care îi încercase (alături totuși de Robert Musil, Céline și James Joyce), Marcel Proust reprezenta pentru el narcoticul cel mai puternic. Ar fi vrut să înființeze clubul celor care nu reușiseră niciodată să treacă de pagina 30 a cărții *În căutarea timpului pierdut.* La fel stăteau lucrurile cu *Oliver Twist* sau *Cupa de aur.* Dacă persevera, creierul lui începea să vagabondeze și să plece de pe pagină. Se simțea îngrozitor: întreg proiectul său de pensionare studioasă, dedicată somităților spiritului, era dat peste cap în felul acesta. Plăti sesiuni de masaj al craniului care să-i stimuleze intelectul, consultă un doctor: nu era bolnav, avea o vedere excelentă

pentru un bărbat de vârsta lui. Dar bărbatul de meserie îi recomandă să-și schimbe măcar ochelarii. Se vedea ca pe unul dintre acei hoți pe care-i alungi din parkinguri difuzând muzică clasică până ce n-o mai pot suporta. Toate aceste nume mari îl acuzau și-i spuneau: du-te și fă bani, numai de asta ești în stare.

Odată, ferm hotărât să-și revină și să se pună pe treabă, începuse *Război și pace,* impresionat de acest tom de aproape 2.000 de pagini. Voia să-l termine în douăzeci de zile, citind o sută de pagini pe zi și luându-și notițe pe un caiet, cu creionul în mână. Își stabilise un plan radical: dimineața citea timp de trei ore Lev Tolstoi, după-amiaza timp de trei ore Dostoievski, întrerupte de o plimbare de o oră după prânzul care consta într-o salată frugală adusă de la bucătărie. La sfârșitul după-amiezii, relaxare la Badenspa. Voia să termine tot Tolstoievski în câteva luni. Foarte repede, se încurcă în personaje, în diminutivele și patronimele lor, incapabil să distingă femininul de masculin. Kutuzov, Trubețkoi, Rostov, Maria Feodorovna, Vasili Kuragin, nu mai știa deloc cine ce făcea și de ce. Își nota numele pe o hârtie, dar le uita. Cântărea din ochi fiecare capitol și fremăta anticipativ. Nu avea să reușească. Era imposibil să domesticească acei monștri. Bibliotecile lumii zăceau la picioarele lui ca o comoară inutilă și o mustrare perpetuă. Încercase și Flaubert, *Doamna Bovary* în traducere, dar efectul soporific fusese fulgerător. La fel se întâmplase și cu *Mizerabilii* lui Hugo. Se împotmolise la al treilea capitol din primul volum. Angajase un tutore canadian ca să-l ajute, apoi un profesor ieșit la pensie de la Universitatea din New York. Era ca un amator care voia să urce pe Annapurna în sandăluțe și în pantalonași scurți. Nu avea nici rezistența, nici echipamentul intelectual. Descumpănit, înnegrea grilele rebusurilor, se juca jocuri video pe telefonul mobil. Se pregătea deja să se întoarcă la Dallas și să se abrutizeze cu whiskey, cu seriale și cu excursii cu mașina de teren, la vânătoare de căprioare și de mistreți. Lumea Creației nu era făcută pentru el.

Când Jazz intră în apartamentul lui pentru a-i aduce un suc de portocale și i se adresă cu accentul ei franțuzesc, el rămase ca trăsnit, convins că găsise perla rară care l-ar fi salvat din situația

în care se afla. Ea îi dezvălui identitatea ei, dar îi ascunse condiția sa reală și-și inventă un stagiu lingvistic în acest hotel. Aflând că era profesoară și presupunând că era și cultivată, el îi ceru să-l ajute în demersul său. Ea fu mișcată de suferința acestui bărbat: părea un om sincer. Negocie, fără remușcări, onorarii foarte confortabile. Examină îndelung literatura făcută teancuri și-i spuse pe șleau:

— De fapt, dumneavoastră nu vă plac cărțile. Le adunați unele peste altele ca pe niște dosare de lucru. Aceasta e greșeala dumneavoastră. Începeți prin a le aranja pe rafturi. Așa veți putea să le priviți cotorul, să le admirați supracopertele: aceste cărți trebuie să fie amușinate, mângâiate. Ele nu sunt niște obiecte obișnuite, ci niște ființe sensibile.

Ceea ce el și făcu: chemă tâmplari care să construiască în apartamentul său rafturi cuprinzătoare pe care el își aranjă toate comorile. Consultându-le, Jazz zări o ediție bilingvă a cărții lui Balzac, *Pielea de șagri.* Ea avu atunci o idee care i se păru absurdă, dar care era poate cea salvatoare. Îi propuse lui Ron Tush să-i citească acest scurt roman, dar în franceză: accentul ei în engleză era îngrozitor și asta l-ar fi descurajat și mai mult. El acceptă. Nu avea să înțeleagă nimic din această lectură, dar cel puțin ar fi auzit varianta originală a operei. Ea urma să vină în fiecare seară începând cu ora 18, însoțită de Leibniz, ca să-i citească. El avea să ceară o scutire pentru ea din partea conducerii hotelului.

Ea se așeza, deci, la sfârșitul programului ei, într-un fotoliu confortabil și, cu coardele vocale hidratate de un ceai verde cu măr, îi citea în jur de treizeci de pagini pe oră, având grijă să articuleze bine cuvintele. Ron Tush îi oferea pisicii gustări cu trufe albe și ouă de sturion. După o jumătate de oră, de obicei, el adormea. Era cuprins de acele episoade de torpoare recurentă, proprii persoanelor în vârstă, își ținea ochii închiși, mâinile pe genunchi și zâmbea. Ea lăsa cartea jos și ieșea pe culoar, în vârful picioarelor. Atunci el se trezea, venea după ea și-i cerea să-și reia lectura. Devenise un joc. El nu înțelegea ce-i povestea ea, dar timbrul vocii ei în franceză i se părea atât de armonios, încât nu se mai sătura să-l asculte.

— Iubesc limba dumneavoastră mai mult decât orice și vă propun să mă învățați s-o vorbesc.

În fiecare seară, mai multe buchete de hortensii, de lalele sau de trandafiri albi decorau apartamentul. În sfârșit, putea să asculte muzică decentă, jazz sau muzică clasică, mai ales Ceaikovski și Rahmaninov – și nu supa tehno care era difuzată fără încetare în hotel. Își continuă lecturile din Balzac cu *Capodopera necunoscută* și *Căutarea absolutului.* Avea acum dreptul la o sticlă de vin bun chilian, californian sau franțuzesc, puțin mai tonic decât ceaiul verde. Își golea paharul cu asiduitate, în ciuda privirilor reprobatoare ale lui Leibniz. Uneori, domnul în vârstă o întrerupea, repeta un cuvânt cu poftă și pe ea nu o lăsa inima să-l corecteze. După zece zile, Ron Tush luă o hotărâre capitală: avea să recitească singur, în engleză, în fiecare zi după plecarea ei, paginile pe care Jazz tocmai i le citise în franceză. Primind opera stereo și cunoscând direcția povestirii în linii mari, putea fi astfel ajutat să intre în această pădure deasă. Trebuia să se familiarizeze cu operele în limbi străine pentru a le aborda în limba sa maternă: muzicalitatea cuvintelor se impunea în fața sensului lor.

Și miracolul se produse. Miliardarul reuși să termine în mai puțin de o săptămână *Pielea de șagri* în traducere și-și promise că avea să atace o nouă carte. Discuta apoi cu Jazz despre intrigă, despre personaje și despre intențiile autorului. Se identifica cu eroii, fremăta alături de ei, se indigna de mașinațiile cărora le cădeau pradă, le deplângea moartea. Aceste ședințe de lectură erau ca o fereastră larg deschisă. Jazz se ridica deasupra prozei cotidiene, a lamentațiilor agresive ale Gretei Müller.

Ceva îl rodea însă pe Ron Tush. Crezuse că avea să exploreze un continent magnific, iar acum descoperea universuri aflate mai departe de el decât cele mai îndepărtate galaxii. Dădea peste expresii învechite și peste povestiri desuete. „Da, cum să zic, își căuta el cuvântul potrivit, acești mari autori nu erau ei cumva puțin *sforăitori*?" În unele seri în care se simțea obosit, se întreba dacă biblioteca mondială nu putea fi condensată în câteva numere de Reader's Digest: toate operele lui Balzac și Henry James într-o mie de cuvinte ar fi fost un lucru practic, nu?

Acești fabricanți de povești păcătuiau prin verbozitate. La urma urmei, contau pe fiecare rând în plus pentru a-și câștiga traiul, își vindeau producțiile în foiletoane destinate ziarelor. Sosise vremea să le scurteze. De ce să apelezi la descrieri inutile, la aceste răsturnări de situație complicate? El își propunea să scoată, din fraze, cuvintele neclare. Dacă toate cărțile sunt o singură carte care le cuprinde pe toate celelalte, de ce să nu recitești mereu aceeași carte? Dacă eu cunosc din câteva rânduri povestea dintr-un roman, ce rost mai are să-l citesc pagină cu pagină din moment ce știu deja concluzia? Ea îi răspundea că o carte se construiește ca o bijuterie, detaliu cu detaliu, după modelul unui traseu pe care cititorul trebuie să-l descopere. Pe el nu-l interesau anecdotele, ci rezultatul final. Incapabilă să-i aducă argumente pertinente, ea îi răspunse așa: „La ce bun să trăiești zi după zi, din moment ce cunoști deja sfârșitul? De ce să nu începi atunci cu moartea?"

Pentru a varia lucrurile, îl inițiе în plăcerile folosirii unui coupe-papier. El nici nu bănuia existența lui și nu știa că mai pot fi publicate, în ziua de astăzi, cărți netăiate, cu paginile lipite, pe care trebuie să le deschizi cu ajutorul unei securi, așa cum un explorator își croiește drum prin junglă. Comandă câteva zeci pe internet, expediate în special din Brazilia, pentru simpla plăcere de a tranșa în carne vie și de a aduna așchiile care se detașau din coli, zbârlite ca niște cocoloașe păroase. Nu mai trebuia să citească, îi era suficient să eviscereze volumele, unul după altul, într-un atac frenetic. Își făcea cadou și semne de carte, din fildeș subțire, din lemn prețios, a căror prezență, inserate ca niște mici pumnale în grosimea cărților, îl încânta. Îi plăcea să se deghizeze, în mujic de operetă atunci când îi citea pe ruși, în dandy boem când deschidea câte un roman de Balzac sau de Stendhal, în mic marchiz pudrat dacă deschidea o carte de Voltaire sau de Marivaux, în cowboy când îi ataca pe Mark Twain sau pe Fenimore Cooper. Plecă din nou la New York ca să caute, în ediție bilingvă, franceză-engleză, marile traduceri și reuși să dibuiască vreo cincisprezece cărți printre care *Eseurile* lui Montaigne, O *mie și una de nopți,* seria *Rougon-Macquart* a lui Zola și *Călătorie la capătul nopții.* Nu putea să se apuce de nimic

ce nu fusese întâi mestecat de Jazz pentru el în franceză, asemenea unui aperitiv sonor. Într-o zi, își jura el, într-o zi avea să citească *Moby Dick* in extenso, dintr-o singură suflare, și în ziua aceea avea să fie salvat. Jazz îl avertiza:

— Moderați-vă ambițiile! Începeți cu capodoperele scurte, veți ataca marile saga după aceea, dacă veți avea forța necesară.

De când citea în franceză cărți germane, spaniole, ruse sau englezești, unui cetățean american, pe teritoriul Statelor Unite, Jazz suferea din nou de decalajul orar. Dintr-odată, corpul său reîncepu să trăiască după ora Franței. Se trezea la 3 dimineața și ardea de nerăbdare să se culce de la ora 6 seara. Trebui să cadă de acord cu Ron Tush: în fața acestui fenomen curios, el acceptă ca ea să vină să-i citească la 5 dimineața, în zorii zilei. Ea se oprea la ora 7 și relua lectura o oră seara, după serviciu. Greta Müller continuă să o vâneze la telefon, dar Ron Tush îi interzicea să-i deranjeze în apartamentul lui. Ea o prindea din urmă în celelalte camere și-și lua un ton din ce în ce mai exaltat.

— Fräulein Chazz, am demontat total ceasul tatălui dumneavoastră. Era un artizan redutabil: în fiecare zi descopăr funcții noi. De exemplu, pozițiile respective ale soarelui, ale lunii și stelelor văzute de pe Pământ, starea cerului în emisfera boreală și australă, un mic punct pentru anii bisecți, un altimetru, un barometru, o busolă și multe altele. Sunteți sigură că nu vreți să-mi spuneți nimic?

Jazz nu se mai simțea nevoită să-i răspundă.

Într-o dimineață, după ce terminase de citit o nuvelă scurtă de Turgheniev din care Ron Tush nu înțelesese nimic, evident, din moment ce ea i-o citise în limba lui Molière, decise să profite de intimitatea lor pentru a se deschide în fața lui și a-i spune care era situația ei. El o ascultă cu atenție și se indignă de ceea ce-i făcuseră. Cel puțin mima compasiunea, deoarece era clar că nu o credea. Îi propuse să-i cumpere datoria în totalitate cu singura condiție ca ea să rămână alături de el și să vină să trăiască împreună cu el, în ranch-ul lui de lângă Marfa, o oază din mijlocul deșertului, în Texas.

— Jazz, rămâneți cu mine! Căsătoriți-vă cu mine! Pot să spun „te iubesc” în zece limbi, dar n-am cui să-i declar pasiunea mea.

Fiți această persoană! Nu mai sunt chiar tânăr, dar voi ști să fiu galant. Veți fi muza mea. Îmi veți citi toate marile cărți. Eu vă voi ajuta să descoperiți Mexicul și America Latină. Și voi pleca pe lumea cealaltă cu sunetul vocii dumneavoastră în urechi.

El își înmulțea promisiunile, îi cerea să-l inițieze în muzica bună, în pictură, în artele frumoase, presupunând că ea avea aceste talente. Ea avea să-l învețe arta de a aranja o masă, de a mânca asemenea unui gentleman, de a se îmbrăca cu gust. Avea mână liberă să invite cele mai mari orchestre, cei mai mari artiști și chiar să creeze, de ce nu?, o rezidentă pentru artiștii plastici, pe imensul lui domeniu. Dar ea trebuia întâi să se mărite cu el. Fusese naivă să creadă că el i-ar fi făcut cadou plata datoriei fără să aștepte ceva în schimb. Ea îi mulțumi, dar îi spuse că trebuia neapărat să se întoarcă în Franța pentru a se ocupa de succesiunea tatălui ei. Nu-i plăcea să trăiască decât la munte și voia să continue să-și facă meseria ei obișnuită de profesoară. În sfârșit, era îndrăgostită de un bărbat de treizeci de ani cu care poate că avea să se mărite într-o bună zi. El a fost dezamăgit de răspunsul ei și-i ceru să se gândească bine. Nu împinse generozitatea într-atât încât să-i propună să-și împartă timpul între Franța și Statele Unite și să vină să se instaleze acolo cu logodnicul ei. Se miră atunci că o femeie, care avea, în aparență, atât de multă lume în jur, rămânea captivă în acest turn fără ca apropiații ei să răscolească cerul și pământul pentru a o salva.

Ea se simți rănită de această remarcă. De pe o zi pe alta, el încetă să o mai convoace pentru ședințele lor de lectură. Ea sperase în secret că el avea să o implore să se întoarcă. Dar el nu făcu nimic. Se debarasă de cărți, pe care le aruncă în cufere într-o groapă de gunoi. Ea reuși să șterpelească zece volume, printre care un Maupassant, un Voltaire, o Marguerite Yourcenar și mai ales o Emily Dickinson, în ediție bilingvă, de care nu auzise niciodată și care o bulversă. Aceste cărți aveau s-o salveze. Ron Tush tărăgănă plata sumei rămase din ceea ce-i datora și-i plăti cu vreo 500 de dolari mai puțin. În cele din urmă, el își făcu bagajele și se întoarse în Texasul natal, pentru a pleca apoi la vânătoare de animale sălbatice de talie mare, înainte ca vânătoarea lor să fie interzisă. Dar acceptă să o evalueze așa

cum sunt evaluați elevii la bacalaureat și lăsă o evaluare excelentă a activității sale. Ea eșuase ca tutore, dar reușise ca angajată. Miliardarul superficial perseveră în ambițiile lui reducționiste și, după ultimele vești, înființase o Școală a Simplității pentru a-i „degresa" pe autorii clasici. Shakespeare, Walter Scott și Victor Hugo reduși la o sută de pagini, *Odiseea* lui Homer rezumată la două propoziții: „A plecat. S-a întors".

Jazz continua să blesteme hotelul și America întreagă. Brățara de la Malinche nu o mai proteja. Rămânea o ostatică și un animal de povară. Într-o seară, găsi un vechi bilet de metrou parizian căzut pe fundul unui buzunar, amintire a unei vizite scurte în capitală. Rămase ca trăsnită și izbucni în lacrimi. Călcă acest bilet cu fierul de călcat ca pe o relicvă venită din negura timpurilor. Îl înfășură într-un șervețel de hârtie pe care îl purta zi și noapte la inimă. Când îl mirosea, simțea întregul Paris, Montmartre, Montparnasse, Saint-Germain îi reveneau în memorie. Seara, plângea mereu pe salteaua ei: Leibniz o privea, atent și indiferent, cu pupilele presărate de sclipiri. Când adormea, cu ochii umflați de lacrimi și de somn, el se lungea lângă ea torcând, se înfășură în jurul gâtului ei ca un fular și cădea împreună cu ea într-o comă profundă.

CAPITOLUL 11
Doica fără lapte

La puțin timp după aceea, o știre stranie lovi universul preafericiților: Doica de la etajul 3, Sursa abundenței care-i liniștește pe cei Chinuiți, nu mai avea lapte. Doica, pe numele ei Antonine Duvetée, era fiica unor viticultori din Provence, originară din Lourmarin, plecată la vârsta de 20 de ani în Statele Unite pe post de bonă. Dotată cu un bust ca un izvor nesecat, ea cunoscuse încă din vremea pubertății o lactație aproape permanentă. Un dar pe care Dumnezeu i-l acordase în tinerețe și cu care o gratulase de atunci fără întrerupere. Diferiții ei angajatori, loviți de acest fenomen, se grăbiseră să tragă foloasele. Lucrase întâi pentru o familie de chinezi bogați de la Hong Kong, pe ai căror șapte copii îi hrănise cu sârguință, apoi pentru o familie din Abu-Dhabi, pentru alta din Kazakhstan, ca să-și ia în cele din urmă zborul către America. Dispunea la Plazza de un adevărat palat rococo numit Micul Versailles, întins pe un etaj întreg și decorat cu mobile în stil Ludovic al XVI-lea, oglinzi bogat ornamentate, cu servitori pudrați și cu peruci, care-și schimbau hainele într-un vestiar. Reconstituise acolo un amestec de stiluri europene. Alămurile și clanțele de la uși străluceau, parchetul era lustruit și mirosea frumos a ceară. Sfeșnice pline de false lumânări ornau șemineele. Covoare orientale de lână amortizau pașii și se întindeau pe sub mese și gheridoane. Pe patul ei cu baldachin, la fel de mare cât o trambulină, erau aranjate perne mari cu puf, în care capul se afunda. Fiecare cameră era decorată cu bibelouri, panglici, statuete de porțelan. Antonine Duvetée își luase drept pseudonim numele contesei du Barry, ultima favorită a lui Ludovic al XV-lea, ghilotinată în 1793, un nume care-i impresiona pe cei de peste ocean și care evoca viața depravată a Vechiului Regim.

Contesa du Barry de pe Coasta de Est era o femeie înaltă și slabă, cu un chip plăcut, dotată cu o pereche de sâni frumos conturați și nici măcar atât de mari cum se fabrică astăzi pe

bandă rulantă. Ea își dăduse singură numele de „frumusețe întreruptă”. Avea un accent provensal magnific ieșit direct dintr-un film de Pagnol. Doar auzind-o vorbind, și Jazz se simțea în Franța! Doamna du Barry părea fericită că-și alesese domiciliul în acest caravanserai în care se reuneau călători din toate zările, pentru a beneficia de izvoarele de apă termală. Bărbați și femei, cărora le lipseau fie tandrețea, fie vitaminele, veneau să sugă de la ea, când de la sânul drept, când de la cel stâng, după disponibilități. Ea primea, la libațiile ei, și cupluri, și gemeni. Suptul era gratuit, dar cutuma spunea că trebuia să depui un dar foarte substanțial într-o cutie a milei din lemn de acaju, sculptată cu torsade și acoperită cu un șervet de mătase, la care să se adauge bijuterii, pandantive, mici pietre prețioase sau o operă de artă. Accepta până și lingouri de aur și-și oferea frumoasele sfârcuri, doi cilindri tari, groși și lungi de 2,5 cm, de culoare bordo la rădăcină și mov la extremități, pentru sesiuni care nu depășeau cinci minute.

Doamna își primea oaspeții întinsă întâi pe o canapea, unde începea o conversație scurtă, ceea ce anglo-saxonii numesc *small talk.* Dar sesiunile erau ascunse și se derulau în interiorul unui tipi, un cort indian al Pieilor Roșii, ridicat în mijlocul salonului, singura concesie făcută culturii locale. Ea își îndeplinea sarcina cu pieptul dezgolit, așezată cu spatele foarte drept pe un fotoliu de catifea. Cerșetorii îngenuncheau în fața ei, pe un scăunel de rugăciuni, cu genunchii protejați de o pernuță, și-și aplecau capetele către frumoasa doică, care venea înspre ei pentru a oferi și se dădea în spate pentru a se elibera. Privilegiul de a accede până la sferele înalte ale anatomiei ei îi umplea de emoție. Îi atribuiau laptelui ei virtuțile revigorante ale unui elixir al tinereții.

Doamna du Barry știa că în meseria ei, ca și în cea a manechinelor, tăișul lamei vârstei cade repede. Avea 28 de ani. Refuza să-i alăpteze pe copii și pe adolescenți, aceste insuportabile specimene ale umanității, și nu primea nicio persoană sub vârsta legală la care devii major în Statele Unite, 21 de ani. Programările se făceau cu câteva săptămâni înainte, prin secretara ei, o poloneză în jur de cincizeci de ani, Edvigea,

care avea aerul, în funcție de zi și de lumină, unei doamne de companie sau al unei maici stareță. În fiecare seară, Edvigea și doamna du Barry goleau casa de bani, puneau banii în seif, pentru a-i depune la bancă a doua zi. Doamna du Barry apăruse pe coperta mai multor reviste prestigioase, printre care *Harper's Magazine* și *Vanity Fair*. În laptele ei, după cum se spunea, se amestecau savoarea siropului de arțar, a portocalei amare și a migdalelor, cu un pic de alune. Ea avea grijă de alimentația ei, nu mânca decât carne albă, în cantități moderate, legume proaspete, lactate pasteurizate, precum și miere grecească cu nuci și semințe de pin. Un bucătar, care îi fusese special alocat, îi trimitea în fiecare zi din bucătărie mâncărurile în veselă de porțelan și tacâmuri de argint. Ea mânca într-un salonaș, ascultând muzică romantică sau opere italiene, bând uneori un pahar de vin de Bordeaux sau de Romanée-Conti, mai rar șampanie. Plângea întotdeauna atunci când mureau Carmen sau Violetta din *Traviata.* În timpul zilei, o femeie de serviciu îi dădea să bea cocktailuri cu paiul, în timp ce alăpta.

Lucra în liniște, mângâindu-l pe cap pe cel care se adăpa la bustul ei generos, interzicând cea mai mică familiaritate. Pacientul putea să-i atingă, ba chiar să-i și frământe sânul, să-i lingă areola și coroana maronie cu sclipiri aurii din jurul sfârcului. Dar dacă cineva încerca să-i apuce o altă parte a corpului, o agentă de securitate îl înșfăca pe needucat de guler și-i interzicea să revină. Celor mai erudiți dintre clienții săi, Antonine le-o invoca pe Madelon din faimosul tablou al lui Delacroix, *Libertatea conducând poporul*, și această asemănare îi sporea renumele și oferea sucurilor sale o putere aproape divină. Pentru americani, ea era sora mai mică și modernă a generalului La Fayette, o creatură venită de dincolo de mări și țări pentru a potoli setea Lumii Noi. Surâzătoare și amabilă, ea îi propuse într-o zi lui Jazz să vină să o guste, la babord sau la tribord, după cum spunea ea.

— O mică gustare gratis, ca între compatrioate?

Tânăra savoiardă o refuzase. Tot acest ceremonial i se părea prea bizar și nu voia să se întoarcă la sânul matern după ce creșterea ei se terminase. Doamna du Barry îi spusese:

— Mă iei drept un animal de bâlci? Asta e? Mă descurc și eu cu atuurile pe care mi le-a dat natura.

Dar într-o dimineață fatală de septembrie, sfârcurile magice secaseră. Ultimele picături căzuseră într-o marți la ora 11 în gura unui tânăr publicitar care venise special de la Los Angeles pentru a gusta din sucul miraculos. Au fost convocați cei mai buni medici. Îi dădură doicii lapte de măgăriță și lapte integral. Rămânea cu orele în marele bazin de la Badenspa, așteptând un miracol. Se trezea noaptea, își pipăia sânii, aștepta umiditatea prețioasă, dar extremitățile rămâneau seci. Sfârcurile moi și umede, din cauza lipsei irigării, se crăpau precum pământul din deșert. Pe Antonine o cuprinse panica. Contractul său cu hotelul trebuia reînnoit peste o lună. Îi asigurau o locuință somptuoasă, o logistică solidă și Plazza lua o taxă substanțială pentru fiecare persoană care o vizita. Franțuzoaica strângea o mică avere și putea să iasă la pensie peste câțiva ani, dacă făcea investiții înțelepte. Printr-o ironie teribilă, de îndată ce încetă să-și hrănească acoliții, începu să se îngrașe, deși nu mânca mai mult decât de obicei. Rătăcea pe culoarele hotelului, răvășită, plângându-și puterea pierdută. Căuta țapi ispășitori, convinsă că vreun client sau vreo concurentă geloasă îi făcuse vrăji. Începu s-o privească pe Jazz într-un fel ciudat. O bănuia că o deochease, deoarece ea avea sânii minusculi, ceea ce explica reticența sa de a se adăpa de la fântâna ei. Servitoarea era geloasă pe pieptul ei somptuos, în bătaie de joc, doamna du Barry o porecli Waterloo, în amintirea faimosului vers al lui Victor Hugo: „Waterloo! Waterloo! Waterloo! Câmpie mohorâtă!" Jazz era consternată de această acuzație. Nu simțea nici cea mai mică invidie față de ea și să devină o vacă de lapte nu reprezenta idealul ei feminin.

Atunci, convinsă că sterilitatea sa avea drept cauză un concurs de împrejurări din care făcea parte și franțuzoaica, Antonine îi ordonă pe nepusă masă să vină în fiecare zi să-i sugă sfârcurile, o jumătate de oră pentru fiecare, pentru a repune în mișcare procesul de lactație. Altfel, avea s-o denunțe conducerii.

— Te dezgustă faptul că eu practic această meserie?

— Absolut deloc.

— Ce vrei, franțuzoaicele au o reputație proastă în America.

— Nu te judec.

— Ba da, mă judeci! Nu mă prostești cu candoarea ta. Credemă, Waterloo, eu sunt încercarea majoră pe drumul eliberării tale.

Șantajul era simplu, dar eficace. Jazz nu știa ce să răspundă, neavând deloc vreun apetit pentru corpul feminin și mai ales nu pentru acela, dotat cu proeminențe voluminoase. De ce să o fi ales pe ea și nu vreo guvernantă sau vreun valet? Consimți totuși, nu fără să se asigure că avea să fie recompensată generos de către compatrioata ei dacă, printr-un miracol, mecanismul s-ar fi repus în funcțiune. Ceru un contract redactat cum trebuie, în engleză și în franceză, supervizat de un jurist al hotelului. Dacă i s-ar fi spus că într-o bună zi avea să fie obligată să facă asta!

Venea la ea înainte și după programul de lucru, se așeza pe un scăunel și-i molfăia sfârcurile până ce simțea crampe în obraji. Trebuia să-și scoată brățara de la Malinche – „Scoate-ți amuleta asta oribilă, nu vreau să văd așa ceva aici în timp ce lucrezi" – să se îmbrace ca o femeie de lume, în rochie lungă și cu pantofi cu toc, cu un colier de perle false la gât și mănuși din piele de ied. Sânii doamnei du Barry aveau o consistență stranie, care oscila între caramel și jeleu de fructe. În timp ce lucra, o terapeută masa omoplații și umerii Doicii. Jazz se forța să facă asta, visând la recompensa promisă în caz de reușită: bea din abundență între două reprize de supt, pentru a nu se deshidrata, și-și ungea buzele cu un baton emolient. Vedea ochii severi ai doamnei du Barry ațintiți asupra ei, așteptând nu știu ce miracol. Aceste obuze care salvaseră și alinaseră atâția nefericiți se ofileau și riscau să atârne în curând ca două ugere goale. Ședințele aveau loc de trei săptămâni, fără rezultat. Jazz trebuia să se împartă între această muncă specifică, serviciul ei de menajeră și vizitele de două ori pe săptămână la Frau Müller, care era geloasă pe prietenia dintre du Barry și protejata ei. Aceasta o detesta cordial:

— Să n-aud de baba aia nazistă! E o acritură alcoolică ce nu poate să-ți facă decât rău.

Lui Jazz îi era mai ales frică să nu fie pedepsită de către Antonine în caz de eșec și să trebuiască să urce iar la etajele superioare. Doamna du Barry era capabilă de orice. Într-o seară, la ora 18, ridicându-și buzele crăpate de pe sfârcul stâng, Jazz simți o picătură de lapte la gură. Un lapte puțin acru la gust, asemănător cu cheagul din lapte de oaie, dar mai puțin sărat. Sursa magică părea să se fi reactivat. Întâi intermitentă și apoi constantă, deși mai pronunțată din sânul stâng decât din cel drept, astfel încât după o lună consultațiile au putut fi reluate. Dar nu în același ritm. Fluxul se rarefiase.

Doica nu mai primea vizitatori decât dimineața și veniturile sale se reduseră la jumătate. Acesta era un avertisment: nu putea să-și prelungească cariera dincolo de vârsta de 30 de ani. La acel moment, ar fi strâns deja, spera ea, o sumă cochetă și s-ar fi întors în Franța ca să-și deschidă un salon de înfrumusețare. O imploră pe Jazz să se întoarcă și să sugă de la ea cel puțin o dată pe săptămână: ea avea buzele cele mai moi din lume și-i purtau noroc. Captiva o refuză. Își făcuse treaba.

— Păcat, spuse Doica, cu frumosul ei accent provensal. Ascultă, noi două suntem singurele franțuzoaice din acest hotel. Trebuie să ne sprijinim una pe cealaltă. Ei se prefac că ne iubesc, dar ne vor lăsa baltă la prima întorsătură de situație. Orice ți s-ar întâmpla, eu voi fi acolo pentru tine și tu să fii acolo pentru mine.

În timpul acestor luni de secetă, ea își pierduse cel mai fidel și mai bogat client: un domn în vârstă din Connecticut, originar din Middleton, îmbrăcat mereu impecabil în costume din tweed, care venea adus de două infirmiere, cu o mască de porțelan pe față. Venea de trei ori pe săptămână și părăsea ședințele cu o picătură de lapte la comisura buzelor, pe care nu voia să și-o șteargă. Lăsa bacșișuri extravagante pe care și le împărțea întreg personalul. Murise la aflarea veștii uscăciunii doamnei du Barry, de care știa toată lumea. Ea îl menținuse în viață, ani în sir, ca o furnizoare a vieții eterne. Știrea decesului lui îi spori prestigiul: avea putere asupra vieții și morții

pacienților săi. Dar aceasta a fost o lovitură dură pentru finanțele ei.

Jazz negociase suma de 100 de dolari pe zi pentru stimularea bucată, plus 1.000 de euro bonus dacă reușea. Se trezi în posesia unei sume totale atrăgătoare, de 4.000 de dolari, pe care îi vărsă direct Biroului printr-o plată anticipată. Îi mai rămâneau 50.000 de dolari de plătit și, în afara cazului în care ar fi avut loc un miracol, în ritmul acesta, avea să rămână încarcerată acolo încă cel puțin un an. Degeaba strângea bănuț cu bănuț sau culegea ici-colo câte un bacșiș pe care îl depunea într-o casetă închisă cu cheia, era departe de suma necesară. Coșmarul avea să se prelungească: poate că aveau s-o retrogradeze la etajele superioare, la un loc cu deținuții și cu disperații. Seara, îi povestea suferințele ei lui Leibniz, care se uita în altă parte, dădea din coadă, își lingea lăbuțele, căutând poziția cea mai confortabilă în care să se așeze atunci când stăpâna lui cea guralivă s-ar fi oprit în sfârșit din vorbit. Când era deranjat, scotea un sâsâit sinistru, iar ea se supunea. Tăcea și lăsa lacrimile să-i curgă pe obraji.

Capitolul 12
Victimă și complice

În cele din urmă, Fritz Grossman, care o convocase deja în urmă cu patru luni, veni iar la ea, cu o mină gravă. Era puțin bronzat, se întorsese din vacanță, își lăsase să crească o mustață decolorată de soare, care i se desena sub nări ca un leucoplast. Avea aceeași voce monotonă pe care numai accentul o mai anima puțin. Refăcură împreună calculele, scăzând cheltuielile cu încălzirea, așternuturile de pat, cazarea și hrana. Era departe de achitarea sumei totale. El răsfoia, dezaprobator, dosarul lui Jazz, care crescuse la dimensiunea unei enciclopedii și care cuprindea mai multe inserturi, de culori diferite, pentru fiecare lună. Acțiunile ei erau notate oră de oră, ca într-un raport al poliției, pe foi volante, la un loc cu evaluările respective ale clienților. Jazz nu avea o activitate satisfăcătoare. Ei erau dezamăgiți. Femeia mai avea puțin și izbucnea în lacrimi, nemaiștiind ce să facă. Avea totuși sentimentul că dădea tot ce putea. În mijlocul conversației lor, o tânără de 30 de ani, Sandra, o californiană eurasiatică, cu părul lung, negru și lins, și cu un fizic grațios, cu o diplomă în matematici și finanțe de la Stanford, li se alătură. O luă pe tânăra franțuzoaică în brațe pentru a o consola. Nu trebuia să se descurajeze: existau opțiuni pe care aveau să le studieze împreună. O privea fix, așa cum privești un om foarte bolnav căruia ai vrea să-i spui adevărul despre starea lui. Vorbea, zâmbea și-și relua spusele:

— V-am studiat îndeaproape dosarul, doamna Jeeezebel (în mod curios, i se adresa folosind prenumele ei franțuzesc).

Îi arătă un dosar cartonat gros.

— Ați dat dovadă de inițiativă de când ați sosit aici. În mod excepțional, Biroul a hotărât să vă încredințeze o nouă sarcină. Vrem să profităm de talentele dumneavoastră.

— Despre ce este vorba?

— E o chestiune delicată.

Tânăra femeie își mușca buzele.

— Dacă, din interes, ați consimți, zic bine consimți, să

„reținеți” alți clienți așa cum v-am reținut noi pe dumneavoastră acum zece luni, conducerea hotelului Plazza v-ar acorda o reducere a pedepsei.

Pronunțase aceste ultime cuvinte dintr-un suflu, aproape inaudibil.

— Recunoașteți că m-ați reținut?

— Să spunem că v-am forțat mâna.

— Mă tem că nu prea înțeleg.

Tânăra californiană roși:

— Dintr-un grup dat de clienți, noi alegem un procentaj mic de bărbați și de femei care trebuie să muncească gratuit. Tot personalul e la curent cu lucrul ăsta.

Vorbea acum cu cea mai mare naturalețe, ca și cum ar fi expus în fața studenților o problemă de fluxuri monetare și de stocuri.

— Îi facem să creadă că au dormit un an întreg, dereglăm ceasurile și calendarele. Băutura pe care le-o oferim la sosire conține faimosul drog al violatorilor, GHB, acidul gamma hidroxibutiric, o variantă de drog psihotrop care provoacă „amnezia anterogradă”, uitarea trecutului imediat. Odată ce au „mușcat momeala”, le explicăm cum stau lucrurile. Pentru a-și ispăși pedeapsa, ei trebuie să ne ajute și să participe la efortul comun. Un hotel este un impozit de care călătorul trebuie să se achite.

Tăcu o clipă pentru a-i lăsa lui Jazz timp să-i digere spusele.

— Iată oferta noastră: vă propunem să deveniți fizionomistă, să discerneți care dintre cei care sosesc sunt subiecți potențiali, și vom ști să vă recompensăm.

Să aibă astfel revelația seacă, trivială, a ceea ce i se întâmplase îi provocă lui Jazz, deși știa asta deja, o stare de amețeală. Își pierdu conștiența. Când își reveni în simțiri, era întinsă pe o canapea și ei îi turnau în gură puțină apă cu zahăr. Nu era nevoie să dea un răspuns, consideraseră că aveau deja aprobarea ei.

Sandra, californiana, dispăru și o înlocui o doamnă de vârstă mijlocie, foarte înaltă, o suedeză, Martha Vonström, care-și vopsise părul în alb cernit ca pentru a conjura bătrânețea,

anticipând-o. Îi explică modul de lucru. Biroul dispunea de o cameră cu un geam opac, care se afla în spatele recepției. Fiecare client care sosea era căutat pe Google de către o echipă destinată acestei sarcini. Rezervările erau cercetate înaintea sosirii. Puteau să se teamă oricând de o infiltrare din partea poliției, dar odată ce victimele erau adormite, ele erau percheziționate la sânge și făceau obiectul unei adevărate anchete, în Statele Unite precum și în străinătate. Dacă era vorba despre vreun individ asupra căruia planau îndoieli, îl lăsau să plece. Trebuiau aleși de preferință celibatari, ființe care aveau o situație diferită de restul lumii. Erau de evitat cu orice preț familiile numeroase, jurnaliștii, micii șefi, sursă de probleme. Candidații selecționați trebuiau să fie într-o perfectă stare de sănătate pentru a face față unei munci dure și constante, de la opt la zece ore pe zi. Fără suferinzi!

— O să vă arăt. Vreau să vă semnalez de asemenea și faptul că predecesoarea dumneavoastră, o olandeză de la Rotterdam căreia nu-i lipsea curajul, și-a plătit datoria în doar patru luni. A folosit o filieră paralelă: s-a culcat cu toți clienții de la ultimele zece etaje, fără scrupule, tineri sau bătrâni. Nouă nu ne-a plăcut acest fel de a proceda. Știm că nu este cazul dumneavoastră. Apreciem rezerva dumneavoastră. Să nu aveți încredere în Frau Müller. Steaua ei apune la Birou. Vremea ei a trecut.

Coborâră la parter, pe care Jazz îl revăzu pentru prima dată după tentativa ei de evadare. Era ora arborării drapelului național, un valet cu caschetă și vestă militară ridica steagul cu cincizeci de stele către un luminator unde flutura maiestuos. Personalul și clienții rămăseseră nemișcați în poziție de drepți în timp ce dintr-un difuzor se auzea imnul național, *The Star-Spangled Banner*. Cele două femei intrară prin spatele recepției într-o cămăruță goală, mobilată cu un birou, un sistem de camere video și o ruletă cu un cadran circular. Un cilindru cu treizeci și șapte de compartimente împărțite pe culori, negru, alb, roșu, se învârtea pe un pivot din alamă. O bilă de fildeș era aruncată înăuntru în fanta de pe margine și apoi era învârtită ruleta. Când bila se oprea într-unul dintre compartimente, jumătate roșii, jumătate negre, era momentul interpretării

rezultatului. Zero însemna o descalificare imediată. Toate celelalte rezultate, Par, Impar, numerele de la 19–36 sau de la 1–18, dădeau naștere unor calcule savante care culminau cu acceptul sau cu refuzul. Din clipa în care un candidat era selecționat, se declanșa „planul Trofeu", personalul era mobilizat și una dintre camerele speciale de la etajul 21 era golită. Persoanei care era „aleasă" i se oferea o băutură alterată, șampanie, Spritz, vin alb, coniac sau băutură acidulată, în care fusese vărsat acel faimos sedativ care trebuia să le șteargă reperele temporale. Momentul *check-out-ului*, adică al plății sumei datorate, trebuia să dea naștere unei puneri în scenă dramatice, meticulos pregătite. Clientul, încă buimac, era primit într-o cameră specială și pus în fața faptului împlinit. Toată lumea îl privea cu ochi neliniștiți. I se puneau întrebări în legătură cu starea sănătății sale. Trebuia să fie făcut să creadă că plonjase într-o semicomă și că ieșea dintr-o convalescență lungă de un an: telefonul său mobil, registrele hotelului, chiar și pașaportul său erau modificate în funcție de data presupusă a sosirii sale. Casa dispunea de o echipă de falsificatori competenți. Polițiști falși sau adevărați erau convocați pentru a-l intimida pe cel rebel și a-i impune ordinul de a plăti, fără ezitare. Trebuia evitată situația în care ar fi dat peste un individ atât de bogat, încât să poată plăti cei 90.000 de dolari printr-un telefon la bancă. Imediat ce protestau – și protestau cu toții – li se punea o brățară electronică, uneori chiar și cătușe, erau rași în cap, bărbații precum și femeile. Fără vreun preambul, erau aruncați în miezul slujbelor celor mai de jos, spălatul vaselor, al așternuturilor, curățarea legumelor, corvoada spălării toaletelor, golirea pubelelor. În plus, erau și obiectul disprețului adevăraților angajați, care-i vedeau ca pe niște privilegiați decăzuți.

I se cerea deci lui Jazz să „agațe", acesta era termenul oficial, un client sau o clientă, cu promisiunea de a încasa 1.000 de dolari de fiecare dată. Ea era prinsă într-o dilemă: să refuze această înțelegere însemna să-și prelungească perioada de captivitate cu cel puțin un an. Să reușească însemna să piardă orice mijloc prin care ar fi putut depune plângere împotriva

hotelului. Nu ezită: voia cu orice preț să plece. În aceeași seară, o lăsară la recepție, îmbrăcată într-un mic taior gri, destul de neutru. Părul ei, care crescuse mai bine de un centimetru, era pieptănat pe spate și lipit de craniu cu gel. O cască în ureche, de mărimea unui buton de manșetă, îi dicta pasul următor. În clipa în care un călător trezea cel mai mic interes, ea era alertată. Trebuia să-și dubleze zâmbetele, să fie și mai curtenitoare, iar jargonul ei franco-englez stâlcit era un avantaj incomparabil.

Primele sale victime au fost două surori, aproape gemene, foarte tinere, cu un an diferență de vârstă între ele, două roșcate, aterizate și ele pe aeroportul din Last Foundland în urma unor intemperii. Trebuiau să întâlnească niște prietene din San Francisco înainte de a se duce la schi lângă Lacul Tahoe din Sierra Nevada. Păreau prototipul acelor frumuseți americane al căror farmec constă mai degrabă în sănătatea și pofta lor de viață, decât în perfecțiunea trăsăturilor fizice. Două fete drăguțe, de-abia ieșite din adolescență, de nedespărțit, cu aceeași gropiță în bărbie, obrajii dolofani și ochii încrezători. Îi zâmbeau lui Jazz cu un fel de abandon total. Faptul că această tânără femeie doar cu puțin mai mare decât ele le primea și le punea să completeze fișa de înregistrare era o asigurare pentru ele. Faptul că era franțuzoaică le confirma viziunea despre o Americă deschisă tuturor. Jazz își compunea o mină serioasă, întreruptă uneori de o expresie juvenilă. Cu cât ea se arăta mai profesionistă, cu atât mai mult îi atribuiau fetele o aură de căldură și generozitate. Când căzu ordinul conducerii, ei îi veni să se spânzure. Gândul că avea să înșele două creaturi atât de adorabile îi străpungea inima. Dar ruleta decisese deja: alarma fusese lansată, procedurile de captivitate puse în mișcare, echipele anunțate, hamalii specializați avertizați. Trebuiau falsificate imediat registrele și datele. Le serviră băutura fatidică celor două surori, Sarah și Lola, pe care ele o băură cu docilitate. Țineau ca Jazz să le conducă în camera lor. Ea încercă să le facă să se răzgândească. Întru veselia lor și întru bucuria de a fi scăpat cu viață după furtuna năprasnică ce lovise avionul, de a fi „supraviețuitoare", așa cum spuneau ele, insistară. Jazz luă cheile și planul hotelului. La mai bine de zece luni după

sechestrarea ei, refăcu împreună cu ele același traseu parcurs de ea cu hamalul cel anemic. Urcară toate trei cu ascensorul la etajul 21 și începură acel lung marș care le aduse, străbătând culoare interminabile și răscruci tenebroase, în camera lor. Jazz încerca să găsească drumul cu ajutorul indicațiilor scrise pe o hârtie pe care i-o dăduseră. În cele din urmă, se opriră în fața ușii camerei cu numărul 3333, exact aceeași cameră unde fusese și ea „cazată" în prima seară. În momentul în care dădu să deschidă ușa cu cartela magnetică, Jazz le vorbi, pe un ton foarte solemn:

— Vă previn, e vorba de o capcană. Conducerea hotelului a hotărât să vă răpească. Veți rămâne aici cel puțin un an, condamnate la cele mai rele munci. Vor încerca să vă facă să credeți, printr-un subterfugiu, că ați dormit aproape douăsprezece luni. Nu veți putea refuza, vă vor distruge actele, vă vor lua telefoanele, vor falsifica registrele. Veți fi date dispărute, nimeni nu va putea să depună mărturie că v-ați oprit vreodată aici. Încă mai aveți posibilitatea de a face cale întoarsă.

Ele o priviră uluite, cu ochii rotunzi, împăienjeniți de somn.

— *What do you mean?*

Izbucniră în râs.

— *Sony, just tell us tomorrow.*

Jazz le vorbise în franceză. Le mărturisise tot adevărul, dar într-o limbă din care ele nu înțelegeau nimic. Sora cea mare spuse cu un surâs încântător:

— Ador limba franceză, vreau neapărat s-o învăț. Dar acum trebuie să dormim. Suntem, cum spuneți voi, *hobositeee!*

Jazz descuie ușa și aprinse lumina: locul era și mai părăginit decât în urmă cu un an. Cele două surori avură un moment de recul la vederea tapetului care se descojea de pe perete, lăsând să se vadă bucăți de gips, și a mochetei roase, de parcă ar fi fost tăiată de o secerătoare, sau a tăbliei patului care era acoperită de pete îndoielnice. Unul dintre becurile veiozelor de pe noptiere era ars. Nu văzură panourile cu fotografii, atârnate într-o nișă din perete.

— Știu, nu e cine știe ce lux. Dar hotelul este plin. Dacă mai rămâneți și mâine-seară, vi se va da o cameră superioară.

Sarah și Lola ridicară din umeri.

— În orice caz, v-am avertizat. Nu veți putea spune că nu știați.

— *What?*

Ochii lor mari și inocenți o priveau cu mare atenție și asta o dădu peste cap. Sora cea mică îi spuse la revedere în franceză, cu vocea ei cântată, și amândouă intonară într-un glas faimosul cântec de leagăn:

— *Good night! Sleep tight. Don't let the bed bugs bite.* Somn ușor! Vise plăcute, puricii să te sărute!

Jazz trânti ușa cu lacrimi în ochi. Cu-atât mai rău pentru cele două naive: aveau să plătească așa cum plătise și ea. Fiecare la rândul lui. Era singură, nu trebuia să se gândească decât la cum să-și salveze pielea.

În noaptea aceea, dormi bușteau. A doua zi de dimineață, Sandra din California o anunță, radioasă, că își câștigase un credit de 2.000 de dolari și toată lumea veni să o felicite și s-o încurajeze în noua ei meserie de vânătoare de capete. Până și Frau Müller o gratulă și o invită să guste din șampanie în atelierul ei, pentru a sărbători evenimentul! Jazz îi făcu o vizită de curtoazie și nu putu vedea ceasul tatălui ei, dezasamblat în întregime și acoperit cu un cearceaf alb pe masa de lucru, ca un cadavru pe patul de spital. Greta Müller îl asambla la loc răbdătoare, ca pe un puzzle gigantic. Avea să isprăvească într-o lună și atunci misterul va fi fost elucidat. Pentru prima dată de la sosirea sa, Jazz se arătă aproape încrezătoare. Dar în seara de Halloween – sosise deja sfârșitul lui octombrie, atunci când toți cei din hotel se deghizau și se organiza, într-o sală de recepții de la etajele luxoase, un mare bal mascat, cu monștri și cu fantome de toate felurile, pe tema *Familiei Addams* sau a serialului *Walking Dead*, despre acei zombie umblători – Jazz fu silită să rămână în camera ei, cu interdicția de a o părăsi. Le era teamă să nu cumva să profite de petrecere și de deghizările tuturor pentru a încerca să evadeze. Hotelul sclipea cu mii de focuri asemenea unui palat iluminat, dar ei i se interzisese să ia parte la petrecere și rămânea într-o stare de libertate supravegheată. Câteva zile mai târziu, din pură întâmplare, dădu peste cele

două noi captive în donjonul de la etajul 24, unde o trimiseseră să caute un certificat. De nerecunoscut, cu capetele rase și cu chipurile desfigurate de plâns, cu ochii tumefiați, ele o recunoscură imediat. Îi săriră la gât, ca două furii dezlănțuite, și o făcură cu ou și cu oțet. Jazz, mai înaltă decât ele, le răspunse, imperturbabilă, apărându-se în același timp de loviturile lor:

— V-am prevenit. Cu-atât mai rău pentru voi dacă nu înțelegeți limba franceză. Eu am conștiința împăcată.

Ele rămaseră fără glas.

Atunci, îmbătată de banii aceștia făcuți cu ușurință, Jazz își oferi serviciile pentru toate misiunile de recrutare. Nimeni nu devine un prădător mai bun decât o fostă pradă. În fiecare seară, în timp ce holul hotelului se golea și efluviile unei muzici dulcege se atenuau, în timp ce burlaci beți zăboveau la bar, uitându-se după trecătoarele rare, Jazz pândea prada, privind-o de sus, concentrată, din spatele tejghelei de la recepție. Își arunca năvodul asupra tuturor singuraticilor, asupra celor care ezitau sau asupra celor pierduți. Se hotăra într-o străfulgerare de secundă asupra planului de urmat. Excelă repede în folosirea plecăciunilor, a șoaptelor lingușitoare, a promisiunilor false. Avu o perioadă de recoltă record. În mai puțin de o lună, „făcuse rost" de zece clienți și primise, în plus față de salariul promis, o primă de 2.000 de dolari. Datoria să nu se mai ridica acum decât la 25.000 de dolari. Își recâștiga treptat frumusețea, strălucirea, se rotunjea la loc. După fiecare captură, pentru a se relaxa, se ducea a doua zi de dimineață să grădinărească puțin pe *rooftop* (terasa de pe acoperiș) unde fusese instalată o grădină de zarzavaturi și ei nu-i plăcea nimic mai mult decât să ude plantele și să se ocupe de iepurii din cuștile lor, supraveghind creșterea unei plante de barba-caprei sau a unui bostan, încercând să descopere în ele mirosurile de la țară din ținutul său din Savoia. Frau Müller o urmărea la telefon și o presa să revină și să stea de vorbă cu ea. Avea nevoie de sfaturile ei, avansa cu reasamblarea *Revelației.* De data aceasta, Jazz nu se mai purta cu mănuși și-i închidea telefonul în nas:

— De-asta nu mai pot eu, Bertha cea Grasă!

Ceasul amenințător nu o mai interesa.

Își oferi până și luxul unei aventuri efemere cu un italian tânăr și frumos care avea un zâmbet sclipitor și pe care îl seduse și-l folosi înainte de a fi descoperită de autoritățile din hotel. Fără regrete, deoarece nu-i suportase infatuarea.

Cu toate acestea, avu loc și un episod neplăcut. Într-o seară de la mijlocul lunii noiembrie, printr-una dintre acele răsturnări ale vremii atât de obișnuite pe Coasta de Est, temperatura crescuse brusc și după o săptămână de ninsoare fusese o zi de ploaie furioasă. O furtună aproape tropicală care aducea căldura Golfului Mexic se abătuse asupra acestei părți a litoralului. Era miezul nopții și Jazz era pe punctul de a se duce la culcare, lucra la recepție de la ora 15 și pica de somn. Tocmai cazase o familie de obezi alcătuită din cinci persoane, toți hipertrofiați, copii și adulți, și le atârnase de gât gustările pentru noapte, felii de pizza, popcorn, hamburgeri, fursecuri, din care puteau să rontăie chiar și în timp ce dormeau. Erau cazați la parter, pentru că erau prea grei ca să se urce în ascensor toți în același timp. Dintr-odată, o tânără, udă leoarcă de ploaie, dădu buzna pe ușa rotativă de la intrare, cu părul șiroind de apă, scuturându-și picioarele. Se repezi către recepție. Jazz i se adresă în engleză, dar necunoscuta îi tăie vorba de îndată.

— Nu te mai obosi, sunt franțuzoaică.

Jazz se zăpăci la auzul acestei familiarități imediate.

— Întâi și-ntâi, bună seară, doamnă. Cu ce vă pot fi de ajutor?

— Cu ce-mi poți „fi de ajutor"? Cred că visez. Vreau o cameră, nu se vede?

Imediat, casca din ureche pârâi:

— Pe asta trebuie s-o reții, fă conversație cu ea, o anchetăm acum.

Jazz îi puse câteva întrebări stângace, franțuzoaica exasperată venise cu mașina din Québec și se îndrepta spre New York. Furtuna o forțase să se oprească aici, de urgență; parcase de partea opusă a străzii, sperând că nu aveau să-i ridice mașina. În ciuda ploii care o udase până la piele, avea un păr magnific, cârlionțat, care-i cobora până la mijlocul spatelui. Jazz trebui să admită că femeia aceasta, așa zburlită cum era, avea farmec și acel nu-știu-ce elegant care face diferența, un furou neglijent

ales anume, blugi rupți în locurile potrivite, glezne fine, adidași cu talpă groasă, o geacă de piele de firmă. Până și grosolănia sa părea mai mult o afectare. Se simțea în ea fata de familie bună care voia să se răzvrătească și care înjura delicat. Jazz îi propuse ca, dacă avea să-i găsească o cameră, să-și parcheze mașina în subsolul hotelului. Locul ar fi fost gratuit. Necunoscuta o privea într-un fel care spunea: „Lasă aburelile cu mine, văd limpede care e jocul tău."

Dar ordinele transmise prin cască erau formale și Jazz schimbă tactica.

— Din nefericire, hotelul este plin.

Franțuzoaica se enervă.

— E o glumă? În locul ăsta de la mama naibii și vai de capul lui? Cheam-o pe șefa ta!

— Imaginați-vă că până și în locul ăsta de la mama naibii și vai de capul lui, există oameni care călătoresc. Noi suntem principalul hotel aflat aproape de Badenspa. Șefa mea s-a culcat.

— Badenspa? Acel simulacru de stațiune termală pentru țăranii cu pretenții? Hai, fă un efort, ce naiba! Ce căcatul naibii! N-o să rămân aici o veșnicie, plec mâine-dimineață în zori.

Pentru a câștiga timp, Jazz se făcea că-i caută o cameră, etaj după etaj. Cealaltă dădea semne de nerăbdare. În sfârșit, după zece minute, Jazz îi zâmbi:

— Poate că avem o cameră pentru dumneavoastră la etajul 21. Nu e cine știe ce lux, dar veți avea unde rămâne la noapte. Hotelul o să vă facă o reducere.

— Era și cazul!

Călătoarea se duse să-și aducă geamantanul cu rotile din mașină. Jazz îi oferi paharul cu băutura de bun venit, pe care cealaltă îl respinse dezgustată:

— Ce mai e și mizeria asta? Vrei să mă omori sau ce?

Pentru că nu mai exista niciun hamal disponibil la această oră, Jazz își propuse s-o însoțească în camera ei, o dată ce formalitățile au fost terminate. În spatele geamului fără oglindă de după tejgheaua recepției, ruleta vorbise: Elizabeth de Muyne era numele nou-venitei, care fusese selecționată pentru sechestrare. Fiica unui cap al burgheziei afacerilor din

provincie, din Champagne cea uscată și prăfoasă, dar una cu moravuri foarte libertine și care se înstrăinase de familia ei. Lefteră, întreținută de un obscur proprietar al unei galerii pariziene, un *sugar daddy* de 60 de ani, mai degrabă un bărbat plăcut. Urcarea cu liftul era bizară: străina o fixa, șmecheră, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama ce căuta o compatrioată cam de aceeași vârstă cu ea într-un loc ca acela.

— Ia zi, e vai de capul lui liftul ăsta al tău.

În fața acestei oi negre rătăcite de turma ei, cu vocea de lichea, aproape răgușită, Jazz se simțea ca o fetiță pierdută în America cea mult prea mare. Cealaltă îi puse câteva întrebări scurte pe un ton suspicios, fără să acorde atenție răspunsurilor ei. Jazz îi răspundea monosilabic, temându-se în fiecare clipă să nu se dea de gol și primind ordinele direct în cască. Când intrară pe culoarul lung de la etajul 21 care cotea și se bifurca, nou-venita, cu geamantanul cu rotile după ea, începu să încetinească pasul:

— Unde mă duci?

Jazz simți cum îi urcă sângele în obraji. Contactul cu cei de la recepție fusese întrerupt: legătura nu mai funcționa.

— Vreți o cameră sau nu?

Franțuzoaica nu răspunse. Chipul ei deveni dintr-odată livid, ochii i se făcură de gheață. O mică venă albastră i se zbătea pe frunte. Coridoarele întunecate se succedară coridoarelor lugubre. Parchetul scârțâia, unele becuri sfârâiau, starea generală de paragină era și mai vizibilă seara. După ce ajunseră în fața camerei cu numărul 3333, Jazz scoase cartela magnetică pentru a deschide ușa. Dar cealaltă făcuse deja câțiva pași înapoi.

— Ce faceți?

— Nu-mi inspiră încredere camera ta. Miroase de la o poștă a făcătură. Te avertizez, nu mă tem de o vagaboandă ca tine.

Jazz păli și bâlbâi câteva cuvinte în engleză.

— Termină naibii cu americana ta de căcat și cu gura ta în formă de cur de găină.

Călătoarea se apropie de ea, cu spatele încovoiat și pumnii strânși. Jazz crezu că avea s-o lovească, dar cealaltă se întoarse

înapoi. Când legătura cu recepția se restabili în cele din urmă, îi avertiză: captiva nu voia să rămână. La capătul firului avu loc o scurtă ședință. Se dădu ordinul de a o lăsa să plece: și mai ales să nu riște. Dacă subiectul nu era absolut încrezător și naiv, mai bine renunțau. Femeia aceasta ar fi fost de nesuportat și le-ar fi făcut mari probleme din prima zi. Franțuzoaica regăsi drumul de una singură, se urcă din nou în lift și ieși în hol alergând, aruncând priviri neliniștite în dreapta și-n stânga. După câteva minute, camerele video o arătară demarând în ploaie și părăsind orașul. Jazz a fost blamată pentru lipsa ei de stăpânire. Biroul o avertiză că aveau să-i adauge 1.000 de dolari la datoria totală, pentru greșeală profesională: sancțiunea avea să fie supusă deliberării începând cu a doua zi, de dimineață. Jazz revăzu mult timp ochii inchizitori ai franțuzoaicei, care văzuseră prin ea. Se spune că animalele simt moartea atunci când se apropie de abator. Această tânără femeie mirosise o capcană și reușise să scape din ea la timp. Într-un fel, Jazz îi admira curajul și își reproșă că nu fusese mai lucidă în urmă cu un an.

CAPITOLUL 13
Schimbarea radicală

Calculele erau oficiale: Jazz făcea progrese cu rambursarea datoriei. Suma rămasă se ridica la doar câteva mii de dolari. Încă două sau trei „specimene" și avea să-și primească ordinul de demobilizare.

Dar săptămânile treceau și nimeni nu pomenea de eliberarea ei. Se temea de o surpriză negativă de ultim moment. Circulau zvonuri cum că la vârful conducerii existau disensiuni. Războiul facțiunilor era în toi, se anunțau lichidări masive. Un grup străin voia să cumpere hotelul. Cu consternare, află într-o dimineață de moartea lui Malinche, înjunghiată cu douăzeci de lovituri de cuțit de către o subalternă geloasă. Jazz tocmai își pierduse principala aliată. Nu mai avusese niciun contact cu doamna du Barry de ceva vreme. După ultimele știri, Paola, rivala ei de temut, era blocată la etajul 22, ca o insectă prinsă într-o pânză de păianjen, unde pierea lent. Greta Müller rămânea închisă în atelierul său încercând să reasambleze *Revelația.*

Atunci Jazz se hotărî să fugă. Se uitase pe hărți, reperase autobuzele care mergeau în Canada, făcuse rost de numerele de telefon ale consulatelor Franței de la Ottawa, din Québec și de la Boston. Avea să treacă granița în Canada pe jos, prin pădure. Ascundea arme albe sub salteaua patului, cuțite, cuttere, precum și folie de aluminiu pentru a neutraliza brățara metalică, aduna provizii de hrană, punea bani deoparte. Ascundea în dublura hainei câteva bijuterii subtilizate de la doamna du Barry și de la cliente, inele de aur, brățări, coliere, pietre semiprețioase, pe care ar fi putut să le vândă în caz de necesitate. Considera aceste furturi ca pe o răsplată binemeritată a suferințelor sale. Nu mai era o prizonieră neputincioasă, ci o luptătoare, gata să lovească.

Greta Müller continua s-o sune în fiecare zi, pentru a-i descrie progresele pe care le făcea cu lucrul. Avea arta de a transforma cea mai mică descoperire într-un eveniment capital:

— Am descoperit un al patrulea ceas în cel al tatălui

dumneavoastră, un mecanism ascuns, încă și mai subtil decât celelalte trei. Vreți să știți despre ce este vorba?

Jazz nici măcar nu se prefăcea interesată.

— Așa, și?

— Dar, bine, e ceva fundamental, dacă se dovedește că este așa, va fi o revoluție în industria ceasurilor.

Frau Müller se lansa în lungi explicații tehnice. Jazz nu o mai asculta.

I se dădu voie, pentru prima dată, să frecventeze un salon de manichiură și pedichiură, să se epileze, să se ducă la coafor. Era o revoluție. Un indian sikh imens, cu un turban albastru, un tip care era și bărbier, o așeza într-un fotoliu vechi și înalt din piele roșie, îi ridica pantofii pe un piedestal din metal sclipitor și o înfășură într-un prosop alb care mirosea a curat. Ea adora zgomotul metalic al foarfecilor, asemănător cântecului păsărilor, admira fildeșul prețios al lamei de bărbierit care sărea sub presiunea degetului mare. Nu era căldura mușcătoare a unei mașini de tuns, ci culegerea delicată a unui fir de păr pe care îl filezi și-l scurtezi ca să-l fortifici. Să simtă contactul lamei de ras cu șuvițele ei de păr îi dădea un frison voluptuos care cobora până în partea de jos a corpului ei, ca propagarea unei unde. Ea îl ruga pe acest profesionist să-i trateze separat fiecare element al podoabei capilare, pentru a-și prelungi plăcerea. Acestea erau bucurii simple de care ea fusese privată mult timp.

Îi alocară o cămăruță de la etajul 10, care avea un duș și vedere către parkingul gigantic umplut cu insecte cu caroserie sclipitoare care rulau pe șosele. Făcuse progrese în învățarea limbii engleze și reușea să susțină un schimb de replici pentru câteva minute, într-o conversație obișnuită. Până ce o intonație sau un accent pus greșit îi trăda originile. Cel mai mic pas greșit era urmat de dezorganizarea totală a frazei. Stăpânirea limbii însemna un teren recâștigat perpetuu de la ignoranță. Iată că și franceza o abandona, la rândul ei, confunda cuvintele între ele, amestecând ca pe niște perle termeni împrumutați din cele două limbi. Sosise vremea să se întoarcă în țara ei, cu riscul de a deveni expatriată în limba ei maternă.

Avea obligația de a pregăti micul dejun pentru primele cinci

etaje, începând cu ora 6. Își lua libertatea, asemenea colegilor ei, atunci când un apartament rămânea liber, să facă o baie cu spumă în căzile din marmură falsă, încântată să lase apa să dea pe-afară în băltoace mari pe podea, sau să plonjeze într-un jacuzzi cu jeturi puternice. Domni care păreau a fi bogați și puternici, doamne parfumate îi făceau propuneri, era tânără, se împlinise din nou, se îngrășase cu burgeri, clătite, napolitane, friganele îmbibate în sirop de arțar. Ea care fusese întotdeauna filiformă devenise aproape cărnoasă și privea cu plăcere cum i se rotunjeau formele. Se minuna de ușurința cu care americanii se apropiau de niște perfect necunoscuți, manifestând față de ei o simpatie excesivă, pentru a-i uita a doua zi. Hotărâtă să se răzbune, păstra documentele încarcerării ei, știind foarte bine că această atitudine era absurdă din moment ce colaborase.

Și când o apuca remușcarea de a fi contribuit la capturarea a zece creduli care munceau pe rupte la ultimele etaje, se consola gândindu-se la lunile de suferință prin care trecuse și ea. Era rândul lor acum să îndure! Lucra îmbrăcată cu un șorț negru, cu mănuși albe și pantofi cu toc, cu agrafe din argint la încheieturile mâinilor, o bonetă de cameristă și o floare la butonieră. Servea hoarde de femei guralive care-și povesteau cu poftă eșecurile conjugale sau văduvia precoce. O cascadă de glume și de hohote de râs le pipera relatarea. Din două în două minute, își deschideau telefoanele mobile și-și făceau selfie-uri. Vocile lor țipătoare alcătuiau o tornadă acustică. O tratau pe această servitoare franțuzoaică cu o simpatie curioasă și-și multiplicau complimentele și dulcegăriile pentru a-și masca mai bine stânjeneala. Cine era ea, o studentă, o femeie de moravuri ușoare, o angajată a serviciilor secrete? Una dintre ele o luă deoparte într-o după-amiază: îi propuse să-i angajeze serviciile pentru a-i întinde o capcană soțului ei la barul hotelului, o *honey trap*, o capcană sexuală. Era suficient să accepte o băutură din partea lui și să se lase sedusă înainte ca el să-i propună să urce cu el în cameră. Ea avea de mult timp bănuieli la adresa lui. Recompensa nu era de neglijat și Jazz negocie cu o duritate care o năuci pe doamna cea burgheză. Îl agăță pe soț, un bărbat de vreo cincizeci de ani, mai degrabă stângaci și grosolan, și care

avea multe fire de păr alb. Dar, dezgustată de procedeul acesta, Jazz îi deconspiră înțelegerea făcută cu soția lui și-l avertiză să nu cadă în capcană: încasă de două ori banii, și de la soțul fericit că scăpase de acuzația de adulter, și de la soția liniștită în privința moralității tatălui copiilor ei.

I se dădu o ultimă misiune: să se ocupe de locuitorii din subsol care stăteau într-un spațiu amenajat la nivelul parkingurilor. Erau foști clienți ai Plazzei, toți în vârstă, care nu mai puteau să trăiască în lumea din afara hotelului. Niște obișnuiți ai casei, dezorientați de viața modernă. Veneau aici ca să-și cheltuiască pensia modică, cei mai modești dintre ei dormind pe paturi de campanie sau saltele de spumă așezate pe socluri de beton, pe paturi soldățești de lemn, separați doar de paravane simple. O sală mare de reuniuni, plină de mese de lemn, le permitea să mănânce la un loc, să joace cărți, Darts sau să se uite la filme la un proiector. Acești ocupanți ai hotelului erau numiți „poporul de dedesubt". Trebuiau să rămână la locul lor, să nu urce niciodată în holul de la intrare și nu aveau acces în hotel decât pe o ușă glisantă care dădea într-o străduță din spatele hotelului. Aceste creaturi din subteran erau hrănite cu resturile de la bucătărie, cu supe de legume amestecate, cu salate de diferite feluri, tocană sau ghiveci cu carne, fructe coapte. Uneori ele scoteau un fel de vaiet surd care se auzea până la recepție și care crea trepidații lejere sub pașii clienților. Aceste voci de dincolo de mormânt îi nelinișteau pe nou-veniți, dar îi și linișteau pe ceilalți. Pivnița era locuită din plin.

Pensionarii erau liberi să plece oricând voiau. Era suficient să completeze un formular și să aștepte să se deschidă, cu un scrâșnet de roți, poarta care dădea în aleea laterală. Dar orice plecare era ireversibilă. Cei care voiau să se întoarcă, băteau gemând în perdeaua metalică, știind că era prea târziu. Din când în când, era ridicat din stradă cadavrul câte unui fugar care se lăsase să moară de frig mai degrabă decât să dea piept cu existența în lume. Când unul dintre ei își pregătea bocceaua, ceilalți se adunau la intrare, având grijă să nu calce peste linia fatală. Întrezăreau, îngroziți, lumea de afară, certurile dintre bețivi, graffiti-urile obscene, zgomotul camioanelor, sirenele

mașinilor de poliție. Îl sărutau cu toții pe cel care pleca, îl strângeau în brațe, știind că nu aveau să-l mai vadă niciodată. Subsolul hotelului era o vastă celulă suprapopulată, a cărei ușă rămânea deschisă, dar de unde foarte puțini îndrăzneau să iasă, deoarece un ucigaș îi aștepta afară, pândindu-i pentru a-i prinde într-o ambuscadă: propria lor teamă.

Jazz era cuprinsă de milă și-și spunea că în această mulțime de bătrânei ar fi putut să fie și mama sa cu dragostea ei pentru valize și tatăl său, obsedat de cronografe. În fiecare duminică, la ora *brunch*-ului, timp de două ore, sosea un pianist, un argentinian longilin și slab, care le propunea tot repertoriul latino-american. Boșorogii dansau foxtrot, cha-cha-cha, rumba, mambo, cu un zâmbet înghețat pe buze. Jazz avea sentimentul că ei aveau să plece în lumea de dincolo cu aceeași sârguință puțin obosită. „Mini-Vegas"-uri electronice, jocuri mecanice, împânzeau un întreg perete din subteran și funcționau zi și noapte, într-o încăpere întunecată și cu tavanul jos. Uneori, dimineața în zori, unii jucători erau găsiți acolo morți, cu mâna încă agățată de maneta aparatului.

Ideea că aceste bunici surâzătoare sau grave, care jucau cărți sau bingo, ar fi putut să fi fost altădată niște tinere visătoare, pătrunse de dorințe carnale puternice, o făcea să cadă pe gânduri. Toate aceste suflete chinuite o adorau pe Jazz și așteptau în fiecare dimineață sosirea ei, cu nerăbdare: faptul că era străină nu o făcea decât și mai prețioasă în ochii lor. Să se lamenteze de față cu ea nu era același lucru cu a se plânge față de o compatrioată. Fiecare voia s-o aibă pentru ea, s-o acapareze cât mai mult posibil. O anume Cindy, străbunică de felul ei, îi propusese chiar s-o ajute să-și omoare soțul, un bărbat măruntei și uscățiv care-și ungea părul cu briantină și care stătea în aceeași cămăruță cu ea. Îl suportase toată viața și acum nu mai putea. Îi arunca în fiecare seară proteza dentară la gunoi, iar el se ducea s-o caute, trist și resemnat. Ea voia să fie liberă, să-și trăiască viața, ce mama naibii! Erau în plină epocă a feminismului, nu? Pudra îi cădea de pe obraji de fiecare dată când deschidea gura și-i acoperea gâtul cu un praf alb. Jazz o botezase „Bunicuța Zăpadă". Încercase din răsputeri s-o

convingă să nu-și ducă proiectul la bun sfârșit. Bătrânul prăpădit avea să dea ortul popii, fără tăgadă.

O dată pe săptămână, Jazz trebuia să scoată la plimbare cinci sau șase bărbați sau femei, amestecați, care erau voluntari. O camionetă venea să-i ia și-i ducea la douăzeci de kilometri depărtare, până la un parc aflat pe marginea oceanului, lângă o plajă neprimitoare unde vântul sufla în rafale. Grupul era supravegheat de două brute cu cască în ureche, care-i urmau: nu puteau să-și permită să piardă seniori amețiți. Originalitatea acestor plimbări consta în modul de locomoție: Jazz era prinsă într-un ham în mijlocul a șase bătrânei și legată de ei cu tot atâtea corzi de lungimi egale, fixate de un brâu pe care-l purta pe coapse și care avea inele metalice prin care erau trase coapsele. Sistemul acesta era numit *star system*: ea stătea în mijlocul lor asemenea unei planete în mijlocul sateliților săi. Plimbăreții se împrăștiau în formă de stea, la o distantă maximă de doi metri, asemenea câinilor ținuți în lesă. Dacă unul dintre ei se ducea prea departe, ea trăgea de coardă și-l aducea înapoi în grup cu o mișcare simplă. Toți acești bunicuți și bunicuțe, înlănțuiți ca niște deținuți, o amuzau. Scotea la plimbare ospiciul. Aveau cu toții aceleași gesturi înfrigurate, aceleași intonații de copil; duminica se plângeau că le era frig, tot așa cum marțea se plângeau că le era cald. Fiecărei ore îi reveneau văicărelile ei. Rămâneau ore în șir prăbușiți în câte un fotoliu, se certau, se împăcau, râdeau până nu mai puteau. Epavele zgomotoase o adorau.

Era pentru prima dată în ultimele douăsprezece luni când și ea respira aerul din natură. Erau în luna decembrie, era deja foarte frig și ea era amețită, aproape beată de acest aflux de oxigen. Marea era tristă, brodată cu spumă; cel puțin o lega de Franța. Mici negustori de flori le închiriau cu ora trandafiri sau lalele, flori pe care le recuperau după. Se întorcea la hotel la sfârșitul după-amiezii cu grupul ei de amărâți epuizați și pătrunși de frig și le servea o ciocolată caldă sau un ceai negru care-i revigora.

Teama punea stăpânire pe ea pe măsură ce Crăciunul se

apropia. Era sigură de un lucru: aveau s-o rețină sub un pretext sau altul și să-i prelungească detenția. Avu un șoc aflând că doamna du Barry părăsise hotelul în grabă, în seara anterioară, împreună cu guvernanta sa, după ce-și golise seiful. Profitând de o cură la Badenspa, cele două fugiseră luând primul avion către Europa, având la ele doar un mic bagaj de mână. Trădătoarea: nici măcar nu o invitase să evadeze împreună! Securitatea hotelului era în alertă, agenți în uniformă băteau culoarele în lung și-n lat, verificând actele tuturor. După două zile, o turistă anonimă dădu peste Jazz pe un culoar și-i strecură în buzunar, fără s-o privească, un bilețel scris într-un stil telegrafic: „Waterloo, am plecat. Urgență absolută. Distruge acest mesaj! N-am să uit de tine."

Pe Jazz o îngrozi acest mesaj. Dacă până și doamna du Barry nu se simțea în siguranță!

Stabili ca ziua de 9 decembrie să fie data evadării sale. Pregătise totul în timpul nopții, rucsacul, armele, pumnalul, șurubelnița, lama de ras, pantofii de schimb, stabilise itinerariul, un culoar pentru evacuarea de urgență, aproape de parking. Leibniz se învârtea în jurul ei, neliniștit de această agitație, supărat că era deranjat de la tabieturile lui. Jazz se pregătea să iasă din hotel de dimineață, în jurul orei 5, când auzi bătăi violente în ușă. Pisica se zbârli și scuipă de mai multe ori. Ea îmbrăcă o pijama pentru a-i induce în eroare. În fața ei se aflau doi domni în paltoane lungi și negre și cu pălării de fetru trase peste ochi.

— Îmbrăcați-vă! Ne grăbim.

— Unde mergem?

— Plecați din hotel.

— Cum adică…?

— Sunteți liberă. Grăbiți-vă!

De-abia avu timp să se îmbrace, să-și ia ranița și rămas-bun de la Leibniz pe care-l sărută tandru. Pisica, înnebunită de haosul din jur, o zgârie cu răutate pe obraz. Cei doi domni o trăgeau ținând-o de la subraț, în pas alergător; în momentul în care ajunseră pe culoarul pe unde ea voia să fugă, un maț strâmt aflat lângă pivnița bătrânilor, o legară la ochi. Poate că aveau s-o

elimine, acolo, în subsol, ca pe o ființă în plus. Un glonț în ceafă însoțit de faimoasa expresie *Nothing personal.* Ieșiră din hotel într-o alee întunecată și-i scoaseră legătura de la ochi. Aruncau priviri neliniștite, de la dreapta la stânga. O limuzină îi aștepta, cu farurile stinse, într-un frig glacial. Era încă noapte și întuneric beznă. Șoferul, un băiat tânăr care părea sud-american, deschise portbagajul și, ațintind o lanternă asupra unei mici genți de piele, îi ceru să verifice dacă toate lucrurile ei erau acolo, printre care și telefonul și pașaportul. O rugă să verifice comparând cu lista stabilită în urmă cu un an. Pașaportul fusese „retușat" și actualizat. Unul dintre cei doi bărbați, cel mai în vârstă, îngenunche și cu o cheie îi scoase brățara electronică pe care o avea prinsă în jurul gleznei stângi și care vibra. Automat, ea își atinse acea parte a corpului: pielea era dureroasă și rănită. Cu o plecăciune ușoară și într-o engleză cu accent, eliberatorul ei preciză:

— Doamna du Barry ne-a trimis. Biroul a hotărât ieri, într-un comitet restrâns, să vă țină prizonieră; așa că a trebuit să vă extragem din hotel de urgență. Iată, pentru dumneavoastră, o primă din partea Doicii.

Îi întinse un plic frumos din hârtie velină, plin cu bancnote.

— Pentru eventualele cheltuieli.

Și cu degetele mâinii drepte făcute evantai, îi indică cifra cinci, pentru 5.000 de dolari. Obrazul o ardea, însângerat de ghearele pisicii. Semnă, la lumina lanternei, un document în trei exemplare care certifica faptul că rămăsese de bună voie la Plazza, pentru un stagiu, și că nu fusese constrânsă în niciun fel.

În acel moment, se auziră pași grăbiți pe asfalt: era oare Moartea care venea pe tocuri sau un comando de oameni ai Biroului care veneau s-o recupereze? Curând, o recunoscu pe Frau Müller îmbrăcată într-o ținută ciudată, în rochie de casă aruncată peste cămașa de noapte, cu un fes de schi pe cap și saboți în picioare. Alerga stângace, împleticindu-se. Îi întinse tremurând o cutie frumoasă gravată cu inițialele tatălui ei, care avea o cheiță în încuietoare. El avusese acele mici cochetării ce contraziceau discursurile sale protestante.

— Ceasul tatălui dumneavoastră, n-am reușit, nu sunt

capabilă din punct de vedere tehnic să străpung misterul…

— Păstrați-l! Nu mă interesează.

— Faceți ceea ce vă spune, îi ordonă domnul înalt și o ciupi dureros de braț. Luați-vă înapoi… chestia asta.

Frau Müller, cu nasul roșu din care-i curgea o picătură, tremura, de frig sau de emoție.

— Am eșuat, Jazz. Acum sunt condamnată să trăiesc în cală, alături de rebuturi.

Își scoase fesul și-i arătă craniul ras. Părul îi fusese tăiat în întregime, ducând la dispariția cocului plimbăreț.

— Aceasta e pedeapsa mea.

Lacrimile îi curgeau pe sub ochelari, fără să se știe clar dacă erau rezultatul vântului înghețat sau al supărării. O strânse pe tânăra franțuzoaică la pieptul ei.

— Iertați-mă! Aveți milă!

Aproape că plângea în hohote. Lui Jazz i se făcu milă și-i șopti cu o voce aproape inaudibilă:

— Secretul tatălui meu… este că nu exista niciun secret.

— Nu e elegant să spuneți asta. Cineva o să-i dea de capăt într-o bună zi.

— Veniți cu noi. Așa cum sunteți. O să cumpărăm niște haine pe drum.

— E prea târziu. Nu mai pot să trăiesc afară. Adio!

Greta Müller plecă șchiopătând, degajând un vag sentiment stângace care stârnea mila. Jazz voi să alerge după ea, dar cei doi bărbați o împinseră fără menajamente în limuzina bine încălzită. Șoferul încuie ușile și demară.

Îi furaseră până și evadarea!

CAPITOLUL 14
Viața palindrom

Șoferul era un mexican foarte tânăr, de vreo 16 ani, care avea puf în loc de mustață și trăsături de indian, cu ochii oblici. Își puse șapca pe cap înainte de a demara. Era volubil și râdea. O întrebă unde putea să o lase. Dispunea de un număr nelimitat de kilometri de parcurs și putea s-o ducă chiar și până la New York. Ea urlă:

— În regulă, New York! Mergem la New York.

— *Adelante!*[1]

Urmă un moment de euforie absolută. Ea ceru să-și reîncarce telefonul care fusese descărcat timp de un an. Imediat ce a fost irigat de curent, micuța capsulă luminoasă începu să vibreze, dând pe-afară de mesaje și de apeluri, și memoria lui explodă, saturată instant. Încă se mai gândeau la ea acolo departe și asta îi era de ajuns. Îi luă câteva ore ca să asculte totul, ca să descifreze mesajele și mailurile și se liniști. Toată lumea își făcea griji pentru ea, școala, rectoratul, colegii ei. Unchi și mătuși, veri îndepărtați o sunaseră, precum și jandarmeria din Chamonix. Până și Jean-René Larouche, prietenul tatălui ei, încercase să dea de ea, în mai multe reprize, făcându-și griji în legătură cu „fiica lui Nathan, dragul său prieten". Ceea ce o emoționă cel mai tare a fost să afle că Thibault traversase Atlanticul pentru a o căuta, la sfârșitul iernii, cercetând timp de două săptămâni toată partea de nord-est a Statelor Unite! Revenise în miezul lunii august împreună cu Tania, prietena ei cea mai bună. Culmea era că se opriseră amândoi la Plazza, întrebând de ea cu poza ei în mână! Tabloul se recompunea, piesele se așezau în ordine. Șoferul, pe numele lui Luis sau Lewis, dăduse drumul la radio, pe un post cubanez din Florida, nu fără a-i cere întâi permisiunea, și cânta cu voce tare melodiile, legănându-se. Jézabel se mișca și ea. El era pianist și-i dădu să asculte și propriul său CD, în mașină: o muzică incredibil de elaborată și de vie care amesteca ritmuri latino-americane cu un stil formal.

Era jumătatea lunii decembrie, frigul era tăios. Ea privea

peisajul de dinainte de răsărit, o suburbie imensă, interminabilă, întretăiată de câteva petice de pământ de țară, lipsite de vegetație, golașe. O uniformitate geometrică vastă. Clădiri din cărămidă roșie se întindeau peste tot în zare, terenuri fără formă, uzine, orășele populate de fantome supraponderale care împingeau cărucioare umplute până la refuz. Ajunseră la New York în jurul orei 9 dimineața. În momentul în care limuzina intra pe Triborough Bridge, care leagă cartierul Queens de Manhattan, zări linia imobilelor, de talie inegală, și nu-și putu reprima un sentiment de admirație. Cerul avea o culoare albastru cobalt, lumina era translucidă. Coborâră câteva zeci de cvartale pe Madison Avenue. Ea luă micul dejun într-un *coffee-shop* deja plin la ora aceea și se umflă cu ouă jumări cu cârnați și cartofi, cu napolitane și cu friganele. Ca să-și ajute digestia, voi să facă turul zonelor rezidențiale. Și foarte rău făcu: reuși să se rătăcească și se sperie. Clădirile erau prea înalte, bulevardele prea înghesuite. Zgomotul o asurzea. Oamenii dădeau peste ea fără s-o privească. După atâtea luni de claustrare, nu mai știa cine este. Luis, care o urma în mașină, îi veni în ajutor. Ea îi ordonă să se întoarcă de unde veniseră. O luară pe șoseaua către Nord.

Jézabel ținu să mai rămână câteva zile în Statele Unite, sigură că nu avea să revină niciodată. Se temea în fiecare clipă ca nu cumva zbirii din hotel să vină să o ducă înapoi în staul. Se instală în statul Rhode Island, la marginea mării, într-un motel. Avea grijă să-și plătească de cu seară camera și dormea cu chitanța în mână. Dădu iama în câteva magazine, reconstituindu-și o garderobă improvizată. Își dădea cu o cremă calmantă pe urmele lăsate de brățara electronică și pe zgârieturile făcute de Leibniz: pielea se cicatriza încet.

În fiecare dimineață, își promitea că avea să se ducă la poliție să-și denunțe răpitorii; în fiecare dimineață amâna, temându-se ca nu cumva ancheta să se întoarcă împotriva ei.

În cele din urmă, luă o hotărâre: luă caseta care adăpostea ceasul tatălui ei, se duse la mare într-un loc unde un râu se unea cu oceanul și, cu o mișcare largă a brațului, aruncă ceasul în apă. Cutia pluti câteva momente.

Dintr-odată, o melodie stinsă și ascuțită se auzi din ea: primele note din partea *Andante* a cvartetului lui Schubert, *Fata și moartea.* Ea cunoștea lucrarea pe de rost, tatăl ei o asculta în fiecare duminică la vechea sa combină *hi-fi.* Instalase melodia pe ceasul lui, alături de alte câteva piese clasice.

Acordurile viorii sunau ca un strigăt de ajutor.

Un adio care-ți sfâșia inima.

Muzica încetă.

Cutia se îndepărta, luată de apele curentului.

Revelația avea să dispară în valuri.

Fără să se gândească, Jézabel intră în apa înghețată și, cu răsuflarea întretăiată, din câteva mișcări de înot ajunse și prinse obiectul și se întoarse cu el la mal. Alergă, udă leoarcă și înghețată, înapoi la hotel, făcu o baie fierbinte și își reveni încetișor, clănțănind din dinți. Nu îndrăznea să deschidă cutiuța din lemn de palisandru; până la urmă, se decise. Încuietoarea era înțepenită, trebui să o forțeze, și depuse conținutul pe o batistă albă, frumoasă. La început nu văzu decât un cilindru prelung, destul de greu, fără asperități, de fapt o carcasă de protecție etanșă din piele, de culoarea șampaniei. Desfăcu un fermoar gros, dublat de capse, și descoperi, cuibărit în mijlocul lui, cu fața în sus, un frumos cadran căptușit cu un gri albastru-închis, care o surprinse prin sobrietatea lui. Strălucea cu o lumină slabă care venea din interiorul lui și te hipnotiza. Își aduse aminte că văzuse în urmă cu un an, pe bolta cerească, o puzderie de stele și de constelații; dar stelele nu mai străluceau, cometele rămâneau suspendate în vid. Doar brățara din piele neagră de crocodil, cu cusături de mătase în relief, în genul ceasurilor pilot de curse sau aviator, fusese dată cu ceară. Când voi să se uite pe spatele cadranului, partea din dos se desprinse violent și-și vărsă întreg conținutul, într-un șopot de rotițe cu mici cercuri, de came, de tamburi, de capete de bolțuri, de mici rubine. Îi curgeau printre degete asemenea nisipului. Până și rotița cu care întorceai ceasul căzu odată cu tija lui internă. Într-o secundă, ceasul se goli, asemenea viscerelor unui animal minuscul, nemairămânând din el decât geamul din safir, acele luminiscente și schița unui motor, un disc de câțiva milimetri

grosime de unde ieșise muzica. Căutând comoara ascunsă în această operă, Greta Müller o distrusese. Micul monolit din aur roz și titaniu nu mai exista. Jazz adună cu devotament resturile lui, îl închise la loc, îl puse în carcasa de piele și-l așeză din nou în cutia din lemn prețios. Misteriosul *Revelație* fusese redus la o grămăjoară de praf. Praful timpului. Nu era sfârșitul lumii, doar sfârșitul unui ceas. Jazz simți o ușurare imensă.

Dintr-odată, îi reveni amintirea morții tatălui ei. Plecase împreună cu Thibault și niște prieteni să facă o drumeție pe schiuri prin ținutul Beaufortain. Era la sfârșitul lui februarie, sub un soare palid, cu o temperatură de minus 7 grade. Condițiile ideale pentru a se aventura în afara traseului. Urcaseră deasupra stațiunii Arêches, la trecătoarea Pré, și desenau curbe frumoase în zăpada ca o pudră, care scotea un zgomot ca de mătase sfâșiată. Telefonul mobil sunase la ora 8:30, la capătul primei coborâri: era o angajată de la primărie, o infirmieră, care venea să-i facă lui Nathan injecții cu anticoagulante. Îl găsise nemișcat, căzut deasupra mesei de lucru, probabil mort în urma unui atac de cord. Salvarea era pe drum.

„O, nu, se gândise Jézabel, mi-a stricat weekendul! Nu putea să aștepte până luni!”

Acum îi era rușine. Își revenise destul de repede după decesul lui, reproșându-și faptul că nu fusese cuprinsă de durere. Se gândea: când, la rândul meu, o să devin mamă și o să mor și eu, copiii mei vor avea aceeași dezinvoltură după dispariția mea? Indiferența noastră ne vine înapoi ca un bumerang, ca o pedeapsă, chiar și după ce au trecut atâția ani?

Își face valizele, ia un taxi către aeroportul Kennedy, își cumpără un bilet cu destinația Paris, constată că un zbor dus este mai scump decât un zbor dus-întors. Avionul ei pleacă la ora 21:50. Începe să cadă o zăpadă fină. Când s-a așezat în cele din urmă pe locul ei din avion, la culoar, înțelege că această încercare a maturizat-o. America a făcut-o franțuzoaică, în inimă și-n spirit, nu numai în pașaport. Aparatul de zbor nu este unul dintre acele tuburi alungite care alunecă peste nori, ci

un pachebot mare cu două etaje care servește drept mijloc de transport al trupelor sau club de vacanță. La gândul că în curând va putea să-și regăsească peisajele copilăriei, zâmbește veselă. Majoritatea pasagerilor vorbesc franceză și citesc ziare în limba franceză. Peste maximum șapte ore, ea va săruta pământul țării sale, asemenea unui prizonier care iese din carceră după mult timp. Va închide atelierul tatălui ei, îi va vinde uneltele la kilogram, îi va arde hainele, va pune casa în vânzare, îi va plăti datoriile, chiar dacă asta îi va lua ani de zile. Nu mai vrea să trăiască acolo. Se va muta, va cere să fie transferată. Își va continua în altă parte teza despre geometria fulgului de zăpadă. Va îngropa ceasul „magic" lângă mormântul tatălui ei. Poate că el va germina și va da naștere unui răsad de cronografe somptuoase?

Da, viața este mărinimoasă. Ia mult, dar dăruiește la fel de mult!

Jazz mai are puțin și se sufocă de fericire în timp ce dă paginile unei reviste de modă, una dintre acele publicații săptămânale atât de futile, încât devin indispensabile de îndată ce nu le mai ai la îndemână. Strălucește de bucurie. Până și vecinii de pe rândul ei sunt mai simpatici decât toți străinii pe care i-a întâlnit în decursul ultimului an. Lângă ea se află un bărbat între două vârste, stilul intelectualului parizian: părul lung, chipul palid, cămașa șifonată și blugii prespălați, o anume alură dandy. El dă un telefon. Ea îl aude vociferând cu voce suficient de tare:

— Am terminat-o cu New York-ul, e un fel de Dubai la Atlantic. Un imens târg comercial. La Paris te plimbi printre secole, la New York printre mărci.

El se uită la ea, așteptându-se la nu știu ce complicitate din partea ei. Ea își întoarce capul în partea cealaltă. Mâine-seară cel târziu, își va regăsi cabana, cheile sunt pe fundul genții. Nu a contactat pe nimeni încă, așteaptă să se întoarcă și apoi să dea piept cu cercul ei de prieteni. Preferă să nu știe nimic înainte să ajungă la fața locului. Dacă zăpada a căzut într-o cantitate suficientă, se va duce să schieze de poimâine-dimineață, va coborî acea pantă vertiginoasă de sub marginea de la Miage, va

face slalom prin pădure. Nu mai poate de bucurie.

În clipa aceea, o frică hidoasă o țintuiește pe scaun, îi strânge pieptul. Mâinile și picioarele îi îngheață. Lacrimile îi urcă în ochi, de nestăpânit. Vecinul ei cu chip de parizian vrea s-o consoleze, îi pune mâna pe braț, ea se zburlește („Nu mă atinge, idiotule!"), întoarce capul în semn de refuz și-și înfundă fața în palme. Șeful de cabină anunță:

— Tot personalul navigant la posturi!

Un steward tânăr începe să dea indicațiile de siguranță uitându-se drept în ochii ei. Privirea asta o deranjează, o cercetează într-un fel lipsit de pudoare. Se ridică atunci în picioare, în timp ce toată lumea e așezată și cu centurile legate. Intră în panică și se aruncă asupra angajatului: lumea se impacientează în jurul ei, vor s-o calmeze, i se aduce un pahar cu apă. Ea urlă, vrea să fie scoasă din avion, îi e mult prea frică în avion, a avut un accident teribil în urmă cu un an și nu mai vrea să trăiască același lucru. Echipajul îl avertizează pe comandantul de bord care consultă turnul de control. Pasagerii, oscilând între milă și nerăbdare, calculează timpul pe care-l vor pierde din cauza acestei debarcări inopinate. Două stewardese o ridică și o duc în spatele avionului. Urmează un lung moment de plutire. I se așază o pătură pe umeri, i se dă să bea niște grog fierbinte. Șeful de cabină sosește în cele din urmă, însoțit de un alt membru al echipajului.

— Doamnă, vă rog să înțelegeți că această situație nu este acceptabilă. Blocați avionul, aeroportul și controlorii aerieni sunt cu nervii întinși la maximum. Se pregătește o furtună de zăpadă. Sunteți sigură că vreți să vă dați jos din avion și să vă anulați călătoria?

Ea îi imploră. O scot în cele din urmă prin spatele avionului și o pun să semneze o hârtie administrativă, dar bagajul ei are să rămână în cală și-i va fi returnat în Franța. Ea trece de vamă, vorbește puțin cu un psiholog, obține o viză pentru încă cincisprezece zile. E deja ora 22:30. Îi mai rămân 3.000 dolari și din ei îl plătește în avans pe șoferul neîncrezător.

Taxiul se rătăcește, șoferul vrea să renunțe, ea insistă. Adresa

hotelului nu mai apare pe GPS. Se învârt în cerc mult timp. Toate străzile, toate clădirile se aseamănă în Lebanon. Printr-un noroc, ea vede de departe neonul intermitent al Plazzei. La recepție nu mai recunoaște pe nimeni. Echipele s-au schimbat iar. De data asta, este întâmpinată de un tânăr asiatic cu ochii mari și cu pomeții plini de acnee. Accentul lui coreean în engleză se ciocnește de accentul ei franțuzesc, creând neînțelegeri serioase. Sunt obligați să-și scrie frazele pentru a se înțelege unul pe celălalt. Râd de neînțelegerea lor reciprocă. Dacă nu ar fi supus acestui atac al sebumului, el ar fi cu adevărat seducător. Nu încearcă s-o păcălească. Se eclipsează cu nonșalanță în spatele unei uși, ea știe ce spune el, ce face, crede chiar că aude șuieratul bilei negre care sare din căsuță în căsuță înainte de a afișa un număr irefutabil.

Așteaptă răbdătoare și contemplă holul care e puțin mai rece decât înainte. Cei trei bătrânei care o primiseră în urmă cu un an nu mai sunt acolo, unul dintre ei a murit din cauza unei angine pectorale, ceilalți doi de supărare. Păcat, făceau atmosferă. Tânărul asiatic se întoarce, îi cere pașaportul, trebuie să-i facă o copie. Ea zâmbește, cunoaște procedura pe de rost. El îi oferă o băutură îndulcită, un suc scârbos de coacăze slab alcoolizat pe care ea îl bea până la ultima picătură. E conștiincioasă. Își repetă faimoasa expresie: „amnezie anterogradă". În cele din urmă, un domn în vârstă îmbrăcat în țăran bavarez, cu pantaloni scurți de piele, pălărie cu pene și saboți, vine s-o conducă în camera ei. Și el vorbește cu accent, tirolez sau elvețian din partea germană, același cu al lui Frau Müller. Poate că era fratele ei? Avea să se ducă s-o vadă la subsol în săptămâna următoare sau să-i trimită un mesaj. El zâmbește încontinuu și dă din cap ca și cum ar aproba un interlocutor imaginar. Tropăie, se bălăngăne, face pași de dans.

Ea nu mai vrea să trăiască la munte; detestă aceste protuberanțe care-ți înfundă vederea și te privesc de sus. Oricât de mult s-ar cățăra, stâncile nu vor ajunge niciodată la cer. Ascensorul sâsâie în continuare ca și cum ar suferi de astm, tremură sacadat, frânează, repornește, ajunge în cele din urmă la etajul 21. Ei merg mult timp prin complexul de culoare imens,

Jazz înaintează prima, cunoaște deja traseul pe de rost. Știe când trebuie să cotească la stânga sau la dreapta, pe ce drum s-o apuce, pe care altul să-l evite. Se aflase acolo numai cu opt zile mai înainte. Regăsește în anumite locuri oglinzile mari care multiplică pistele false și sporesc confuzia trecătorului. De data aceasta, mocheta este de-a dreptul smulsă. Ușile camerelor sunt acoperite de graffitiuri, unele încuietori nu mai există și nu mai sunt decât niște găuri căscate din care atârnă bucăți de lemn. Așa cum era prevăzut, bavarezul îi deschide ușa camerei 3333, alt număr palindrom pentru care suma totală a cifrelor care-l compun este egală cu 3. Și viața ei este un palindrom pe care ea îl trăiește dinainte înapoi și dinapoi înainte.

— Odihniți-vă bine, doamnă dragă.

Ea îi strecoară cinci dolari în palmă, el se înclină. Privește panoul de pe perete pe care sunt afișate pozele tuturor clienților care au stat în această cameră. Nu se regăsește. E strigător la cer. I-au scos poza. O să-i anunțe mâine la recepție. Pe pat, în poziție de sfinx, o așteaptă Leibniz, care se cambrează torcând. Pare înconjurat de un nimb delicat de lumină ce-i dă aspectul unei divinități antice. Urechea lui stângă e sfâșiată. O ceartă cu un motan rival. Ea nu-i poartă pică pentru zgârieturi. Îl mângâie; îl felicită. El își pierde răbdarea. Ea se întinde pe pat, închide ochii. Se va trezi peste un an.

La ce bun să te întorci în lume, din moment ce lumea întreagă e conținută în acest hotel?

EPILOG
Marile complicații

Când deschide ochii, Jazz constată că nimic nu s-a schimbat. Se gândește: sunt buni, nu e nimic de zis. Pisica s-a eclipsat, e și firesc. S-a dus să-și facă rondul. Jazz nu mai e obosită, se uită la ceas, e ora 9 dimineața. Afară a început să cadă o zăpadă fină. Cerul are această limpezime lăptoasă, îndurerată, ca în ajun. În oglindă, observă că părul nu i-a crescut nici măcar cu un centimetru. Părul încetează să crească atunci când dormi? Și-a regăsit nuanța obișnuită, castaniu, și șuvițele albe au dispărut. Nu e trasă la față, dimpotrivă. Coboară pentru comedia achitării notei. Un șir lung de călători se află în fața recepției. Ea savurează deja ceea ce urmează să se întâmple. Întinde cheia și cartea de credit, zâmbind. Cunoaște bine placa, de data asta nu o vor surprinde. Le va face de bunăvoie toate jocurile, va face pe indignata. Îi va acuza că sunt escroci, va cere să cheme poliția.

Când i se anunță suma, crede că e o greșeală. Două sute cincizeci de dolari plus taxele? Imposibil. Tânăra de la recepție îi confirmă suma. Cum, doar atât?

— Uitați-vă bine, am rămas aici un an.

Angajata, o afro-americană cu chipul rotund, o studiază surprinsă, verifică ecranul din fața ei, îl întoarce către Jazz.

— Ba nu, ați sosit ieri-seară; uitați-vă și singură.

Cifrele, datele sunt de necombătut.

— Cum? Dar nu am fost reținută?

— Reținută pentru ce?

— Dar știți foarte bine!

Se bâlbâie, pălește la față. În spatele ei, oamenii tușesc. Plătește în numerar, semnează, îi e rușine să accepte o sumă atât de mică. Tânăra femeie îi zâmbește.

— *Have a nice day!*

Jézabel se îndreaptă către ieșire, nimeni nu fuge după ea, ușierul cu chipiul milităresc o salută curtenitor și-i cheamă un taxi. Ea se simte atât de umilită, încât aproape că-i vine să plângă. N-au mai vrut-o și a doua oară. Toate politețurile și

plecăciunile n-au fost decât de formă. Nu a fost suficient de bună pentru ei. Fulgi de zăpadă apar prin perdeaua ploii, făcând frigul și mai umed.

Reia drumul către aeroportul Kennedy, dezamăgită de acest deznodământ ridicol. Ia primul avion disponibil în după-amiaza aceea, evită compania aeriană din ajun, își cumpără un bilet pentru Londra și apoi unul de tren către Paris, cu Eurostar. Apoi, va ajunge la Annecy sau la Chamonix cu TGV-ul. Un incident îi colorează plecarea: pe măsuța din bufetul unde mănâncă o supă înainte de decolare, a uitat ceasul tatălui ei în cutia lui albastră de culoarea cerului la miezul nopții. Se întoarce după el și descoperă, deja așezată în locul unde stătuse mai înainte, la doar un minut distanță, o doamnă elegantă, care are o geantă de firmă cu un logo vizibil și care observă obiectul, așteaptă, deschide cutia, îi admiră conținutul, întoarce capul la dreapta și la stânga, îl ia, îl pune la loc, îl cântărește, se face că-și caută un șervețel în geantă, deschide un ziar cu care acoperă toată suprafața mesei, se face că-l citește, îl împăturește la loc. Când se ridică să plece, cutia a dispărut, strecurată discret printre lucrurile ei. Se îndepărtează apoi cu nonșalanță. O subtilizare de mare clasă, făcută de o expertă. Jazz nu este deci singura care îi buzunărește pe contemporanii ei! O regăsește peste o oră în avion, așezată pe un scaun din primele rânduri, la clasa business, instalată confortabil, cu papuci cu blană în picioare și un pahar de șampanie în mână. Jazz îi zâmbește și-i șuieră printre dinți:

— Mi-a luat un an și o zi ca să mă debarasez de el. Mult noroc!

— *I beg your pardon?*

— *Have a nice trip!*

— *Oh, thank you!*

În timp ce Boeing-ul decolează, Jézabel se miră că nu-i este foarte frică. Totuși ninge abundent, dar turbulențele nu o sperie. Cel mult, se ține strâns cu mâinile de cotiere atunci când carlinga avionului tremură. Mașinal, își privește încheietura mâinii stângi: brățara de la Malinche s-a decolorat, trecând de la bej la un alb ca de fildeș, iar acum către tonuri de sepia. Din

cauza spălărilor repetate, motivele gravate, reptila, broasca-țestoasă, jaguarul, aproape că au dispărut. Nu mai este decât o bucată de os fără formă. Și-o scoate de la mână lăsând-o să alunece în jos și o aruncă în compartimentul cu ziare. Nu mai are nevoie de ea. Glezna stângă o mănâncă, cicatrizarea se face lent, rana este închisă la culoare, la întoarcerea în Franța o să se ducă la doctor.

O să-și păstreze prenumele american, Jazz, pe care îl preferă celuilalt. Nu mai este franțuzoaica naivă debarcată aici în urmă cu un an.

E ca un prizonier care se întoarce de pe front. Cum își va explica absența? Ce-i va povesti lui Thibault?

Nu e sigură că vrea s-o sune pe Antonine. De altfel, nu a avut niciodată numărul ei de telefon.

Nu are nici 30 de ani.

Nu știe ce se va întâmpla cu ea.

Totul e posibil.

Jézabel e smulsă din somn de o voce pe care o recunoaște imediat, aceea a comandantului de bord:

— Doamnelor și domnilor, tocmai am traversat o zonă depresionară puternică deasupra Atlanticului de Nord, cu vânturi violente și o furtună persistentă. Vă mulțumesc pentru că v-ați păstrat sângele rece și vă rog să ne scuzați pentru întârzierea cauzată de aceste condiții. Am obținut în cele din urmă permisiunea de aterizare din partea turnului de control. Ar trebui să aterizăm la… Montréal, pe aeroportul Pierre-Elliott-Trudeau, în mai puțin de o oră.

Stupefiată, Jézabel își ridică privirea.

Trebuie că a înțeles greșit.

Oprește o stewardesă de pe culoar.

— Doamnă, vă rog, aterizăm la Paris, nu-i așa?

— Nu, la Montréal, în Québec, de ce?

— Acesta nu este avionul care merge la Paris?

Femeia îi zâmbește condescendent.

— Nu! Noi venim de la Paris.

Îi face cu mâna semnul unei traiectorii dinspre Europa înspre

America, ca și cum i s-ar adresa unei înapoiate mintal. Adaugă:

— Am decolat de la Paris. Aterizăm la Montréal? Înțelegeți?

Câțiva pasageri se amuză.

— E totul în regulă, domnișoară?

Jézabel, febrilă, cotrobăie în compartimentul pentru ziare. Are palpitații, bătăile inimii i se accelerează, apoi inima i se oprește, îi lipsește oxigenul. O lamă o taie de sus până jos. Între două hârtii, descoperă un corp dur, ca un capăt de os: amuleta lui Malinche! Culorile au dispărut, dar recunoaște contururile desenelor animaliere.

Nu e posibil!

Respiră încet pentru a se calma.

Un gol de aer o face să tresalte pe scaun, nu mai are răgazul să intre în panică.

Caută în geantă, o întoarce pe toate părțile. Dă peste cutia din lemn de palisandru, o deschide cu mâinile tremurânde: ceasul tatălui ei se odihnește în cutiuța lui cu catifea neagră. Carcasa protectoare a dispărut.

Scoate un soi de răcnet interior: nu, nu asta, nu din nou!

Când îl ridică, ceasul se dezintegrează, scurgându-se în tăcere.

Ecranul, geamul, limbile se desfac, nemailăsând între mâinile ei decât capacul gol, prins între cataramele curelei, legate cu anse.

Asemenea aripilor întinse ale unei păsări moarte, care nu mai are nici cap.

Găsește ziarul din ziua respectivă.

Un titlu cu litere de-o șchioapă se întinde pe prima pagină a ziarului *Le Monde:*

UN ȘOC PENTRU SALVAREA PLANETEI

Se uită la dată: este 13 decembrie 2017.

Născut la Paris în 1948, Pascal Bruckner este romancier și eseist, o figură emblematică a intelectualității franceze. La Editura Trei au apărut toate romanele sale: *Fiul cel bun, Casa îngerilor, Luni de fiere, Hoții de frumusețe, Care dintre noi doi l-a născocit pe celălalt?, Iubirea față de aproapele, Căpcăunii anonimi, Copilul divin, Palatul chelfănelii, Iubito, eu mă micșorez!… Păzea, sentoarce Moș Crăciun!* și *Paria,* volumul de teatru *Ce dorește domnul?*, precum și eseurile *Noua dezordine amoroasă, Fanaticii apocalipsei, Paradoxul iubirii, Căsătoria din dragoste, Euforia perpetuă, Mizeria prosperității, Tirania penitenței. Eseu despre masochismul occidental, Înțelepciunea banilor și un rasism imaginar*.

Birourile de obiecte pierdute din Franța păstrează un an și o zi lucrurile care le sunt încredințate. Dar dacă ce ai pierdut e un an din viața ta, îl mai poți recupera vreodată?

Jézabel Thevenaz vrea să îndeplinească ultima dorință a tatălui său, rostită pe patul de moarte: să ducă un ceas conceput de el unui bun prieten din Montréal. Este vorba de un mecanism unic, a cărui menire e cu totul alta decât să indice ora. În timp ce survolează Groenlanda, avionul lui Jézabel e prins într-o furtună cumplită și aterizează forțat pe un aeroport anonim din nordul Statelor Unite. Jézabel se adăpostește la Plazza, un hotel dărăpănat și labirintic, unde închiriază o cameră pentru o noapte.

Dar, când se trezește, începe coșmarul: află de la recepție că nu este cazată acolo de o zi, ci de... un an! Să fie oare o farsă sinistră?

Un an și o zi își proiectează cititorii într-un univers bizar și neliniștitor, făcându-i să se simtă la fel de dezorientați precum eroina romanului.

CITITA DE RADIO GUERRILLA

EDITURA TREI

TREI

ISBN 978-606-40-0656-3

9 786064 006813

{1} În spaniolă, în original: „Să pornim!" (N.r.)